

Giới thiệu Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc

Thể loại: Truyện teen

Một chủ tịch lớn như tôi lại sợ em khóc thật sự là quá mất mặt a!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vương Hiên - Diệp Phàm - Vương Hạo

Hôm nay là ngày vui nhất đối với một cặp đôi cũng là ngày trọng đại của người con gái, Diệp Phàm xinh xắn trong chiếc váy cô dâu màu trắng hoa lan cài tóc, một người phụ nữ nắm tay cô cung chiêu

- Cuối cùng thì cháu cũng là con dâu của ta.

- Mẹ à, anh Hạo đâu rồi ạ.

- Thằng bé sẽ đến ngay mà.

Bỗng điện thoại cô hiện lên tin nhắn của ai đó tìm bỗng hồi hộp dường như có điều không lành, cô từ từ mở điện thoại ra những bức ảnh hết sức khó coi của hai người đang quấn lấy nhau với đủ tư thế trên giường, đôi mắt cô không tự chủ để nước mắt rơi. Điện thoại sáng lên là cuộc gọi của Hạo chú rể của lễ cưới hôm nay, vội bắt máy vì cô muốn nghe chính anh giải thích một lời nói thôi là đã đủ để cô vui vẻ chung sống với anh. Nhưng ai ngờ đó là giọng phụ nữ

[Xin chào cô dâu mới, chú rể đã động phòng với tôi và rất mệt.]

- Cô là ai?

[Là người mà đã ngủ chung với chồng cô, là người đã gửi ảnh âu yếm cho cô dâu mới đó]

-Tôi muốn nói chuyện với anh Hạo.

[Nè sao cô mặt dày quá vậy? Tôi đã nói anh Hạo ngủ rồi. Ảnh cũng chả muốn nói chuyện với cô đâu. Tut... Tut]

Chưa kịp nói gì thì điện thoại đã rơi xuống nước mắt ứa ra không còn gì nữa rồi, Diệp Phàm vẫn phải ra ngoài lễ đường một mình vì gia đình, cô dâu xinh đẹp bước ra thăm dò bao nhiêu người phải bất ngờ trước vẻ mặt kiêu diễm của cô dâu. Bước đến gần cha xứ ai cũng ngỡ ngàng sao cô dâu lại là người vào trước?, chú rể đâu?

- Diệp Phàm sao con vào đây, Hạo Nam đâu? - mẹ chồng cô lo lắng

- Anh Hạo đến trễ ạ. - buột miệng nói dối với gia đình mà lòng cô nhói đau

- Trời ơi, đang chiếu gì kia. - một người phụ nữ chỉ lên trên những đoạn phim hôn nhau, quan hệ với nhau của đôi nam nữ được chiếu lên đó có chú rể nhưng người phụ nữ đó lại không phải cô dâu Diệp Phàm mà là một người khác.

- Chú rể ngoại tình chưa khi cưới sao?

- Cô dâu ra sao mà để chú rể ngoại tình vậy.

- Đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường.

- Nhưng còn cô dâu một mình đứng trên lễ đường vậy à.

- Chú rể bị cưỡng ép hôn ước thôi chắc gì đã tự nguyện.

.... (rất nhiều cuộc đối thoại)

Diệp Phàm không chịu được nỗi nhục này mà buông bỏ tất cả chạy theo thời gian ra ngoài, trời cũng thương cho số phận người con gái mà mắt cay rơi những giọt nước mắt xuống trần thế còn cô cứ chạy, cứ chạy nặc tất cả ở phía sau khi chân đã đau, đã mỏi thì cô gục xuống đất chiếc đầm cô dâu bị lem bùn phấn son đã từ từ chảy xuống hoà vào nước mắt của trời, của đất, của lá, của cây và của người con gái thất bại trong tình yêu.

Trên một chiếc xe lamborghini màu đen người con trai bên trong xe gương mặt lạnh lùng đến mức muốn giết người nhìn chăm chăm vào cô gái đang khóc dưới mưa, buột miệng anh ta nói - Khóc? Mưa? Hừ.. Ông trời cũng tiếc thương cho cô.

Anh ra lệnh người tài xế hiểu chuyện anh ta bước xuống xe tay cầm dù mở cửa cho chủ nhân, anh bước lại gần đưa khăn cho cô lau mặt bỗng cô đứng dậy lạnh lùng hất chiếc ô đang che cho người mình khỏi ướt xuống đất từ tay anh tài xế.

- Anh là ai? Anh đến đây làm gì? Sao không để tôi chết đi? Các người đã quá xem thường tôi, các người luôn đem tôi ra làm đồ chơi. Đến khi tôi đã mặc đồ cưới cô dâu thì các người lại bỏ tôi, kể cả ông trời cũng khóc cho số phận tôi... - nói tới đây thì cô ngất xỉu anh vội đỡ thân hình nhỏ bé của cô, người tài xế nói - Chủ tịch để tôi bế cô ta.

- Không cần, nói nhiều chắc mệt rồi. - anh nhìn cô gương mặt xinh đẹp như một nàng tiên mà lại khổ như vậy sao.

Hôm sau, cô tỉnh dậy thấy mình bên trong một căn phòng rất đẹp hai bên đều là màu trắng, cô bước xuống giường tưởng mình đang ở bệnh viện vội ra ngoài tìm người giúp nhưng lại không thấy ai. Cô bước xuống nhà tìm hiểu về nơi mình đang đứng bỗng nhiên một người phụ nữ bước đến bên cô - Tiểu thư tỉnh rồi sao?

- Đây là đâu?

- Đây là nhà của chủ tịch Vương, hôm qua tiểu thư xỉu bên đường nên chủ nhân của tôi đã đưa về.

- Chủ tịch Vương? Có phải là Vương Hiến không?

- Vâng phải ạ. - cô hầu nói xong thì vào trước.

Cô không ngờ rằng chủ tịch Vương Hiến nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn chưa bao giờ để nữ nhân nào chạm vào người vậy mà lại rước một cô dâu bị thất tình về nhà.

- Đã khỏe chưa mà ra đây. - tiếng nói lạnh lùng ở phía sau vọng lại khiến cô rung người

- Anh là chủ tịch Vương sao?

- Không là tôi thì cô nghĩ là ai.

- Anh đưa tôi về đây sao?

-...- anh chỉ im lặng gật đầu tỏ ý đồng tình. Cô nhìn chăm chăm vào anh đôi mắt to tròn hiền dịu của cô làm anh như say trong men tình, lâu lâu lại ngược nhìn anh như một chú cún đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Bỏ công anh không lung lay trước gió

Vương Hạo con đi đâu mà bây giờ mới về. - bà Vương tức giận khi thấy anh về bà vội đến hỏi

- Con ở cùng Tiểu Di. - anh bình tĩnh

- Lại là cái thứ con gái không biết điều đó sao? - bà Vương nghe anh nói lòng càng thêm tức giận

- Mẹ à, Tiểu Di là mối tình đầu của con nó rất khó quên. - Vương Hạo xúc động

- Vậy à? Vậy còn Diệp Phàm con bé có tội gì với con mà lại để cho cô dâu đi vào lễ đường một mình. - bà Vương kiểm chế con giận xuống

- Sao chứ không phải giờ cưới bị đổi rồi sao? - Vương Hạo ngạc nhiên

- Đổi? Là ai nói với con. - bà Vương thắc mắc

- Là...Tiểu Di. - giọng anh nhỏ dần

- Sao con lại háo sắc như vậy, Tiểu Di nó chỉ muốn con và Diệp Phàm chia cắt thôi. - bà Vương tức giận quá mức không kiềm chế được

- Mẹ đủ rồi thực sự con không hề yêu Diệp Phàm người con yêu là Tiểu Di mẹ hiểu không? - Vương Hạo hét lên

- Con nói cái gì? - bà Vương cố gắng nghe lại từng chữ một
- Con muốn hủy hôn. - Vương Hạo nhìn mẹ mình bằng ánh mắt cầu xin
- Con muốn mẹ chết thì con mới vừa lòng phải không? - bà Vương không chịu nổi nữa con tức giận đã lên đến đỉnh điểm
- Mẹ à con không yêu Diệp Phàm bao ngày qua nhờ có Tiểu Di bên cạnh thì con đã nhận ra tình cảm của con chỉ là nhất thời thôi. - Vương Hạo nắm tay mẹ mình
- Bây giờ làm sao mẹ qua nói chuyện với anh chị Diệp đây hả? - bà Vương gục xuống đất
- Con sẽ lấy cô ấy. - một chàng trai bước vào gương mặt lạnh lùng nhìn hai người họ
- Anh hai. - Vương Hạo ngạc nhiên nhìn chàng trai đó
- Em trai càng lớn lại thiếu suy nghĩ hơn trước, cướp được thì lại muốn bỏ. - chàng trai đó lạnh lùng nói chuyện khinh miệt với Vương Hạo
- Anh à em... - Vương Hạo sợ đến muốn quỳ xuống cầu xin

.....

Diệp Phàm nhìn ra cửa sổ lại suy nghĩ gì về người con trai đó người giúp cô quay về đây, nhưng kí ức dường như đã bị lưu mờ.

- Diệp Phàm sao vậy con? - bà Diệp yêu thương xoa đầu cô
- Con muốn tự lập, con muốn tự mình đi làm kiếm sống. - Diệp Phàm nghiêm nghị nhìn mẹ mình
- Hay để mẹ nói với ba cho con vào làm trong tập đoàn. - bà Diệp nắm tay cô
- Trong công ty ai cũng biết con là gì của chủ tịch rồi, họ sẽ không được tự nhiên khi làm việc và con cũng vậy. - Diệp Phàm dịu dàng
- Vậy con muốn làm trong công ty nào để mẹ nhờ chú tư sắp xếp.
- Không cần thiết phải vậy đâu mẹ, con đã tìm được một công ty hợp với ngành con đang học và làm ba tháng thôi con sẽ sang Úc để học tiếp.
- Tùy vào quyết định của con. - bà Diệp cười hiền

Sáng hôm sau mặt trời đã lộ trên không toả sáng khắp nơi Diệp Phàm trông thật xinh với chiếc áo len màu da cùng váy màu đen ôm tay cầm một bộ hồ sơ. Tóc úp vừa vặn với khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần của cô, mái tóc màu hạt dẻ trong càng xinh đẹp. Cô bước xuống lầu dặn dò quản gia vài điều

- Một lát nữa bác sĩ Lý sẽ sang khám sức khỏe cho ba tôi, bác nhớ vào trong quan sát và kiểm tra thuốc trước khi tiêm hay cho ba tôi uống. Tôi có việc sẽ không ăn cơm trưa nếu ai muốn gặp tôi hẹn họ lần sau, tôi đi đây.

- Dạ cô chủ đi cẩn thận. - quản gia lễ phép, cô bước ra khỏi biệt thự bắt taxi để đi xin việc mặc dù cô có xe riêng nhưng nếu đi đến đó bằng chiếc Lamborghini thì người ta sẽ nghĩ gì về con người của cô. Diệp Phàm ngồi trên xe mở điện thoại ra xem tin tức, chợt cô thấy một tiêu đề “ Cô dâu mới nhà họ Vương một mình ra lễ đường không chú rể “ trên tất cả trang mạng xã hội nổi tiếng đều hiện ra những câu nói không hay dường như có ý chế giễu. “ Cô dâu lệ nhòa chạy ra khỏi lễ đường vì thấy cánh chồng âu yếm người khác. Nhưng một số người lại cho biết cô dâu và chú rể chỉ kết hôn vì mối quan hệ của hai gia đình “ cô gắng bó ngoài tầm mắt hết tất cả cô vui cười vì mình vẫn còn nhiều thứ.

- Cô ơi đến rồi. - bác tài xế nói
- Tôi gửi khỏi thôi. - cô bước xuống taxi nhìn vào bên trong công ty này quả thật rất rộng nhưng cũng rất may trên các tạp chí không có nhắc tới các vụ về tập đoàn nào xác nhập với công ty này nên rất thuận cho việc làm của cô. Bước từng bước vào bên trong yên vị dưới ghế chờ đến lượt mình, bao nhiêu người đều chăm chú vào nhan sắc của Diệp Phàm thật sự xinh đẹp như thiên sứ mặc dù lớp son của cô rất nhạt nên mới tôn lên nhan sắc kiêu diễm của Diệp Phàm. Hai người phụ nữ ngồi kế cô đang xầm xì chuyện gì đấy
- Hôm nay hình như có vị chủ tịch đứng đầu công ty này phòng vấn đó.
- Không phải công ty này là do giám đốc Lâm điều hành sao? Còn có vị chủ tịch nào nữa.
- Giám đốc Lâm vừa phá sản năm ngoái đã vội bán cổ phần cho vị chủ tịch này, với lại chủ tịch đó ít khi lộ diện lắm nghe nói cũng khá nổi tiếng trong kinh doanh chứng khoán.

Ngồi kế bên nghe hai người họ nói vậy lòng có chút bất an giới chứng khoán ai cũng biết tới Diệp Phúc cha cô nếu là một trong những chủ tịch nổi tiếng trong giới chứng khoán thì hẳn cô sẽ bị phát hiện nhưng họ nói vị chủ tịch ít khi lộ diện thì chắc không biết gì về gia đình Diệp Gia rồi.

- Người tiếp theo mời cô Diệp Phàm vào phòng vấn. - cô thư kí bước ra nói làm cô ngỡ người chỉ mới đăng kí sau hai cô lúc nãy sao lại được vào trước

- Cô cho tôi hỏi có nhầm lẫn gì trong này không? Tôi ở số thứ tự 47 lần mà. - Diệp Phàm tuy là con nhà giàu nhưng phép tắc vẫn là hàng đầu
- Đây là lệnh của chủ tịch chúng tôi. - cô thư kí dịu dàng nói
- Xin gửi lời cảm ơn chủ tịch của cô nhưng ai đến trước thì vào trước, tôi không thể làm theo ý của chủ tịch cô được.
- Cô làm vậy thì đã làm khó tôi rồi. - cô thư kí lo lắng
- Vào trong thì vào đi bày đặt làm giá. - người phụ nữ ngồi sau cô
- Đẹp là có quyền quyền rũ đàn ông sau này chắc được làm bà chủ tịch quá. - người phụ nữ ngồi kế
- Nếu họ đã không ngại để tôi vào thì tôi sẽ phá lệ một lần. - cô bước đi vào trong nhưng cổ tình dẫm vào chân của người phụ nữ phía sau khi bước lên làm à ta la như muốn giết người vì đau, đụng ai không đụng là chộc phải đại tiểu thư nhà họ Diệp. Bước vào trong căn phòng rộng bốn bề đều là tường trắng có máy lạnh trước mặt là 4 vị sẽ phỏng vấn cô còn phía bên phải là một chàng trai lạnh lùng nhìn vào quãng lưng rộng đầy bóng có một cảm giác quen quen như gặp ở đâu rồi.
- Cô là Diệp Phàm sao? - một vị giám khảo phỏng vấn hỏi
- Phải.
- Cô đã từng thiết kế trang sức chưa? - giám khảo
- Lúc trước tôi có học một khóa thiết kế trang sức bên Mỹ.
- Vậy cô đã tốt nghiệp chưa mà muốn xin vào làm với thời hạn là ba tháng. - giám khảo
- Tôi vẫn còn đang học thạc sĩ nghiên cứu sinh bên Úc.
- Học văn rộng cũng chưa đủ. - sau một thời gian im lặng thì anh ta lên tiếng cắt đi dòng suy nghĩ của giám khảo phỏng vấn khi biết cô học giỏi như vậy.
- Tôi biết học văn cho dù có rộng thì vẫn chưa đủ để vào công ty này nhưng có một điều chắc chắn đủ để tôi vào làm. - Diệp Phàm tự tin khiến ai cũng ngó người
- Là gì? - anh ta bất ngờ trước câu nói đó
- Không mê trai - Diệp Phàm không sợ trời cũng chẳng sợ đất đường đường chính chính nhấn mạnh từng chữ một
- Gì? - ai cũng bất ngờ trước câu nói đó của cô
- Tôi biết mọi người sẽ thắc mắc về chuyện này nhưng vấn đề ở đây là vị chủ tịch mới sẽ khiến nữ nhân viên thư kí ngoài kia say mê nên chỉ còn mình tôi
- * “bỏ công anh không lung lay trước gió” - gương mặt bất khuất đầy tự tin của cô khiến người đang đứng xoay lưng về phía cô hài lòng vô cùng.
- * “bỏ công anh không lung lay trước gió” ý nói cô đủ mạnh mẽ để đứng vững ở công ty này không như những người con gái khác gặp gương mặt tuấn tú của vị chủ tịch trẻ là đã xáo trộn tâm can.

Chuyện này, giờ mới kể

Trước lúc vào phòng chờ đứng bên ngoài lấy số báo danh cô vô tình nghe một số cô nhân viên trẻ trò chuyện

- Nghe đâu chủ tịch mới này đẹp trai lắm đó.
- Đẹp trai lắm hả? Trời ơi, chắc vô đây không làm được gì luôn quá.
- Không ngờ giữa phố thị lại có nam nhân đẹp trai còn là chủ tịch tập đoàn của công ty mình.
- Chắc chết quá. Đẹp gì mà đẹp dữ vậy không biết.

Nghe một số cuộc trò chuyện này cô chỉ còn biết cười khỏ cho họ, làm việc lại không lo mà lại nghĩ về nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người ẩn danh “ H “

Bước ra khỏi phòng phỏng vấn gương mặt cô tươi tỉnh đi ung dung ra ngoài còn mấy cô gái khác nay ngoại trừ sự lo lắng chả còn cảm xúc gì, công ty “ Quảng Đông “ là một công ty lớn chuyên về trang sức, thời trang là hàng đầu.

- Diệp Phàm, không ngờ lại được gặp bạn cũ ở đây. - một cô gái mặc áo đầm cổ tim màu tím, tay cầm túi chữ nhật màu đen, tóc xoã uốn xoắn vào gương mặt tuy xinh đẹp nhưng phần son thì lại không hẳn ít đang khinh bỉ nói chuyện với Diệp Phàm

- Minh Nguyệt, à không phải là bà Trần mới đúng. - Diệp Phàm nhấn mạnh từng chữ một

- Nghe nói Diệp tiểu thư đã có một ngày cưới đáng nhớ với người yêu Vương Hạo, một mình bước vào lễ đường còn thấy cảnh nóng của người yêu với nhân tình lại còn bị nhân tình công kích trước khi bước vào lễ đường. Diệp tiểu thư đây quả là nhiều chuyện thị phi. - Minh Nguyệt công kích cô bằng những lời của ác quỷ

- Có vẻ tôi đây thật vinh dự khi được phu nhân Trần quan tâm đến cuộc sống riêng tư, nếu vậy thì tôi sẽ quan tâm lại đời sống làm vợ bé một thời của phu nhân đây. - Diệp Phàm nói chuyện nhẹ nhàng nhưng lại đâm vào tim một số người

- Cô... Nếu cô dám đụng tới tôi thì đảm bảo tôi sẽ hủy hoại nhan sắc của cô. - Minh Nguyệt hất mặt lên khinh bỉ nói với cô

- Tôi chờ ngày đó. - Diệp Phàm lạnh lùng, Minh Nguyệt tức giận bỏ đi vì đời người mấy ai có hai lần vui vẻ trong thời gian sỉ nhục người khác. Cô bước ra bên ngoài lạnh lùng gọi một chiếc xe taxi để về nhà nhưng lại gặp người quen a ra là Vương Hạo và...

- Vương Hạo là chị Diệp Phàm kìa. - người con gái đi bên cạnh Vương Hạo chỉ chó

- Chúng ta mau vào trong thôi đừng để ý đến cô ta. - Vương Hạo sợ hãi cầm tay người con gái đó vội vào trong nhưng cô ta buông ra đi về hướng Diệp Phàm đang đứng nhìn họ

- Cô Diệp đây chắc còn nhớ tôi là ai rồi đúng chứ?

- Là cô sao? Tôi không ngờ cùng một ngày mà lại gặp được những người quen. - Diệp Phàm tỏ ra vui vẻ để che giấu nỗi đau bên trong

- Cô đã biết tin gì chưa? - gương mặt của cô gái đó đầy sự khinh bỉ bên trong ánh mắt

- Tôi đã biết, sáng vừa tỉnh dậy đã thấy tin nhắn “ Đám cưới anh em nhớ đến dự “ Vương Hạo chồng cô đã có gởi cho tôi. - Diệp Phàm gượng cười

- Tôi không có gửi chắc là tin nhắn rác thôi. - Vương Hạo nhìn cô lời nói có chút tuyệt tình

- Không phải tin nhắn rác, là em gửi đó dù sao đám cưới người yêu cũ thì phải đến dự chúc mừng chứ. - ánh mắt khinh bỉ của cô gái đó nhìn Diệp Phàm

- Tiểu Di, đủ rồi ta vào trong thôi để anh trai chờ thì không tốt. - Vương Hạo là rào ngăn trận chiến này

- Cũng được thôi nói chuyện với mấy loại người không biết phân cao thấp đúng là chán phèo. - Tiểu Di khoát tay Vương Hạo vừa đi vừa nhìn cô trêu chọc

- Tiểu Di một cô hầu bàn của nhà hàng nhỏ nhất trong thành phố lại dùng sắc đẹp mê hoặc và cướp lấy bạn trai của tiền bối mình tin này thật là hot. - Diệp Phàm lạnh lùng tung ra những lời nói công kích

- Cô dám... - Tiểu Di tức giận gờ tay lên tát cô nhưng sức lại quá yếu, một người tay không đánh một người có võ thì quả là không cân sức

- Nếu cô dám đụng vào người tôi thì đảm bảo gia đình của cô sẽ không sống được ở nước Trung Quốc này đâu. - Diệp Phàm bóp chặt tay của Tiểu Di lên tiếng đe dọa

- Diệp Phàm đủ rồi tha cho cô ấy đi. - Vương Hạo cầm tay của cô cầu xin

- Vì cô ta mà anh xem tôi là cỏ dại thì giờ đây anh không đáng để nắm tay tôi và càng không đáng để làm bạn tay tôi đối với những kẻ tiện nhân. - Diệp Phàm lạnh lùng hất tay của Vương Hạo ra tay đang bóp chặt cũng buông ra cô xô Tiểu Di vào người của Vương Hạo rồi bỏ đi.

- Vương Hạo. - giọng nói lạnh lùng của ai ở phía sau vọng đến khi cô đã lên xe taxi

- Anh trai. - Vương Hạo sợ hãi

- Mau được người đàn bà này đến phòng tối chịu sự hành hạ của Tam Cửu. - người con trai đó lạnh lùng ra lệnh

- Phòng tối là gì? Anh là ai mà dám ra lệnh cho tôi. - nói tới đây thì Tiểu Di đã lãnh trọn ánh mắt như muốn giết người dành cho cô từ anh ta

- Tiểu Di em im đi. Anh Vương Hạo tha cho cô ấy lần này đi, em hứa sẽ không có lần sau đâu. - Vương Hạo như con rùa gục đầu kinh sợ trước sự oai phong của sư tử

- Tôi đã nói với cậu thế nào? - Vương Hiên ra là người quen đang dạy dỗ những kẻ không biết điều dám đụng vào phụ nữ của anh hẳn là chán sống rồi.
- “Đụng tới Diệp Phàm như đụng tới Vương Hiên. “ anh tha cho cô ấy đi như vì em và vì đứa bé trong bụng nó không có tội. - Vương Hạo sợ hãi, giờ đây cô mới tỉnh ra sự uy nghiêm của Vương Hiên lãnh chúa tàn nhẫn nhất trong giới chứng khoán.
- Tha cho cô ta lần này. - Vương Hiên nói xong lạnh lùng bước ra chiếc xe Lamborghini đang chờ vội đi

...

Hôm sau một lần nữa cô thức dậy lại đau nhớ mỗi sáng chỉ cần mở mắt ra đã thấy tin nhắn yêu thương từ Vương Hạo như “ Em dậy chưa? “ “ Đã ăn gì rồi? “ “ Anh nhớ em lắm! “ “ Hôm qua có vui không? “ Khiến ai cũng phát ham nhưng tin nhắn đó giờ đâu còn dành cho cô nữa nên không biết là vui hay buồn.

- Đại tiểu thư tôi có thể vào trong không. - tiếng của ông quản gia
- Vào đi, cửa không khóa. - cô nói vọng ra
- Dạ, bư kiện của người. - ông quản gia được cho cô một bức thư và một chiếc hộp giấy rồi ra ngoài, tay cầm thư mở ra đọc từng nét chữ yêu thương của một người ẩn danh.

“Anh nghĩ chắc em đang thắc mắc không biết ai là người gửi thư này nhưng anh muốn em được mạnh mẽ như hoa xương rồng này, xương rồng có thể mọc ở vùng xa mạc nóng nên hiển nhiên anh tin em cũng có thể đứng lên từ những mảnh vỡ của cuộc sống.

Kí tên

H. “

Cô mở chiếc hộp giấy ra xem là một chậu xương rồng nhỏ xinh xắn, cô rất thích loài cây này vì nó có gai nhọn tự bảo vệ thân mình không cần phải có thêm một người nào bao bọc hết. Đây sẽ là nguồn sống của cô, nhưng cô rất thắc mắc về người con trai ẩn danh luôn lượn lờ trong tâm trí cô.

- Đại tiểu thư sao vậy? - một người con trai lạnh lùng bước vào phòng không gõ cửa, mái tóc vàng óng ánh của anh làm cô chột vui reo sung sướng
- Anh hai. - Diệp Phàm nhảy khỏi giường nhào đến ôm người con trai đó anh ta cũng chấp nhận cái ôm này.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bí ẩn của Diệp Gia - Thư ký mới

Hôm sau, ngày đầu tiên vào tập đoàn ra mắt với mọi người về chủ tịch mới là anh trai cô Diệp Thiên, cô diện chiếc đầm ôm màu đen tóc uốn xoắn vào vai cộng phần còn lại thì buộc gọn gàng. Cô bước xuống dưới nhà nở một nụ cười với mọi người rất trầm ấm, Diệp Thiên đến gần tay xoa mặt cô anh dịu dàng nhìn cô nói - Em gái của anh rất đẹp.

- Anh hai cũng nào thua, phong độ đẹp trai như thế này. Ấy chà em nghĩ mấy cô nhân viên sẽ bị ngất xỉu trước người đẹp này. - cô khoác tay anh đầy triu mến nhìn trang phục của anh là đủ làm người khác ngả nghiêng với sự “soái ca “ của anh chiếc vets màu nâu đất, áo sơ mi màu đen cùng mái tóc vàng óng của anh khiến người mê hoặc.

- Tiểu thư, thiếu gia xe đã chuẩn bị. - ông quản gia vào trong lễ phép nói
- Ồ... Vậy mình đi thôi anh hai. - cô nắm lấy tay của Diệp Thiên khiến anh lúng túng xen phần hạnh phúc

Trên xe có vẻ cô đã mệt nên gục xuống ngủ trên vai anh, gương mặt tựa thiên sứ làm anh không thể không say mê.

- Chỉ được làm anh trai của em đã làm anh khó chịu. - anh để tay trên mặt cô rồi đặt một nụ hôn trên gương mặt búng ra sữa ậy
- Diệp Thiên không thể như vậy, cô ấy là em gái cậu. - người tài xế lo lắng
- Nhị Phương mình biết, nhưng mình yêu Diệp Phàm. Dù thế nào thì mình sẽ có được thứ mình muốn, với lại hai chúng mình chỉ là anh em theo giấy tờ còn cha mẹ thì... - anh ngập ngừng nói giữa chừng
- Nhưng cô ấy vẫn mang họ Diệp. - Nhị Phương cố gắng giải thích tâm tư

- Chuyện này không cần cậu lo, việc cậu nên làm là nhanh chóng lái xe đến tập đoàn. - miệng thì nói chuyện với Nhị Phương mắt và tay chỉ giữ nguyên vị trí trên mặt cô say đắm

Xe dừng trước tập đoàn lớn anh vội đánh thức cô dậy mắt mở cũng không muốn nổi nhưng cũng phải thức - Nếu thấy mệt thì ngủ trong xe đi, một mình anh vào trong là được rồi.

- Anh hai không cần quá lo lắng cho em đâu, mình vào trong đi. - cô bước xuống xe tay được anh nắm rất chặt như sợ bị lạc mất. Hai người bước vào trong đã là tiêu đề của cuộc bàn tán hôm nay, khoác tay Diệp Thiên đi vào khiến ai cũng hiểu lầm về mối quan hệ của hai người là gì?

- Chủ tịch cô cậu chủ đến rồi. - trợ lý của ông Diệp báo cáo. Ông Diệp ngồi trên xe lăn gương mặt vẫn còn nét đẹp của tuổi thanh xuân ngày nào, cô nhìn vào trong vội chạy đến ôm ông Diệp

- Ba ơi. Không gặp ba có một ngày mà con nhớ ba quá!

- Càng lớn lại càng xạo. - ông Diệp vui vẻ đùa giỡn lại với con gái mình

- Ba. - Diệp Thiên lại gần giọng lạnh lùng

- Về rồi sao? Tập đoàn này cũng đến lúc nhường lại ghế chủ tịch cho cậu, tôi già rồi vẫn còn muốn hưởng thụ cuộc sống bên vợ mình. - ông Diệp xoa đầu cô lại vừa nói chuyện lạnh lùng với anh

- Ba về nghỉ sớm đi, con sẽ xem xét một số hợp đồng còn việc của các nhà cổ đông thì cứ để con lo liệu. - Diệp Thiên lãnh đạm

- Đã đến lúc cậu đuổi luôn cả tôi ra khỏi tập đoàn của mình sao? - ông Diệp khinh bỉ

- Sao ba cứ cố tình hiểu sai ý con vậy? - Diệp Thiên không vui khi nghe những lời đó

- Ba, anh hai đừng cãi nữa. Ba à anh hai muốn ba tịnh dưỡng yên tâm giao phó tập đoàn cho anh hai thôi. Trợ lý Dương giúp tôi được ba đến biệt thự riêng ở ngoại ô mẹ tôi đã đến đó rồi, ba nếu ba thương con thì hãy cố gắng tin tưởng anh hai nha. - Diệp Phàm ánh mắt trong veo nhìn ông Diệp

- Được rồi, miệng lưỡi của con ba thua. - ông Diệp chưa từng thua ai từ khi lấy vợ đã thua dưới sự lãnh đạo của bà Diệp nay lại đến người con gái ông hết lòng chiều chuộng Diệp Phàm. Ông Diệp đã được trợ lý đưa đi xa thì anh lại bắt đầu vào công việc xem xét các hồ sơ của đối tác bỏ mặt cô bơ vơ giữ 4 bề.

- Em đi làm đây. - cô nhìn anh nghiêm túc nói

- Đã có thông báo rồi sao? - anh ngoài mặt không quan tâm nhưng bên trong lại khó chịu khi biết cô chuẩn bị đi làm chỗ khác đám nam nhân đó chắc chắn sẽ không buông tha cô rồi.

- Phải mới nhận hôm qua thôi.

- Sao không làm ở công ty mình mà lại vào một công ty nhỏ như “Quảng Đông”.

- Nhỏ một chút cũng không sao, đối với em điều quan trọng chính là sự nỗ lực. Em muốn vào làm ở công ty nhà ta thì cần phải làm tại một công ty nhỏ chút để lấy thêm kinh nghiệm. - cô đứng lên chuẩn bị đi thì anh nắm tay lại kéo ra sau để ôm tuy hơi bất ngờ trước hành động này của anh nhưng cô vẫn rất bình tĩnh coi như vì anh quá thương mình.

- Anh sao vậy?

- Yên lặng để anh ôm một chút thôi đã đủ. - đối với anh cô và bà Diệp là người rất quan trọng vì từ nhỏ chỉ có họ quan tâm anh nên tình cảm anh dành cho hai người là hơn cả... “người thân”

Anh buông cô ra đưa tay lấy áo khoác mặc vào cho cô - Trời đang mưa mặc vào cho đỡ lạnh.

- Cảm ơn anh hai. - cô nũng nịu nhảy lên hôn anh rồi đi, anh mỉm cười nhẹ nhàng với cô vì hành động đáng yêu vừa rồi.

- Không ai được yêu em ngoài anh. - lạnh lùng nhưng dứt khoát là cái cách để anh sống trong xã hội này.

...

Bây giờ trời vẫn còn rất sớm nhưng lại mưa và lạnh cô bắt taxi đến công ty “Quảng Đông” tuy xa nhưng dù sao cũng là nơi cô có mầm sống mới, cô bước vào trong đến quầy tiếp tân hỏi

- Cho tôi hỏi phòng nhân sự ở đâu vậy?

- Cô là Diệp Phàm nhân viên mới phải không?

- Phải.

- Vậy cô đi đến cầu thang lên tầng một rồi rẽ phải đi thẳng sẽ thấy. - cô tiếp tân nhiệt tình chỉ dẫn khiến cô cảm thấy rất hài lòng
- Cảm ơn. - nói xong cô bước vào trong đi theo hướng chỉ dẫn của cô tiếp tân, khi đến nơi cô lịch sự gõ cửa trước rồi mới vào
- Tôi là Diệp Phàm không biết được xếp vào vị trí nào trong công ty. - cô vui vẻ nói
- Diệp Phàm cô được xếp vào chỗ... Thư ký riêng của chủ tịch. - nói tới đây là cô đã rất ngạc nhiên rồi mới xin làm chưa biết trình độ thế nào đã được làm chức thư ký riêng cho chủ tịch.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chuyển công tác bất ngờ _ chủ tịch Vương lộ diện

Trên tay cô ôm rất nhiều bộ hồ sơ quan trọng đi lại loạn xạ vì không thấy đường đi, cuối cùng tầng 20 đã đến cô đặt đồng hồ sơ lên bàn uể oải ngồi xuống ghế. Thư ký riêng theo cô chỉ phê duyệt một số hồ sơ, bưng tách trà hay com cho chủ tịch rồi ra ngoài gặp khách là xong đầu cần thiết phải xử lý đám hồ sơ của phòng thiết kế luôn như vậy chứ.

- Tránh than thở phải cố lên. - cô đề ra mục tiêu giúp mình cố sức vượt quá rào cản đầu tiên.

Đã hơn một tiếng trôi qua một số hồ sơ đơn giản cô đã hoàn thành gần hết nhưng vẫn còn rất nhiều hồ sơ khác. Giờ ăn trưa cũng đến dường như không ai biết đến sự xuất hiện của cô trong công ty vì tầng 20 là dành riêng cho giám đốc công ty và thư ký trên này có hai phòng làm việc, 1 toilet cho cả thư ký và giám đốc. Bụng đã đánh trống nhưng cô thuộc nhóm người “ Khi làm là không quan tâm đến thời gian “ thời gian ở đây nói là không chú trọng đến chuyện ăn uống hay chơi bởi chỉ tập trung vào công việc đang làm dang dở. Tối đó cả công ty đều về hết riêng cô vẫn còn đang say mê trong công việc này từ sáng tới giờ cô vẫn chưa ăn gì nhưng rất may là đã xong công việc được giao nhưng giờ không còn sức nữa, gục trên bàn cô chìm vào giấc ngủ gương mặt tựa thiên thần lúc say mộng làm ai cũng phải yêu điên cuồng. Từ đằng xa có tiếng bước chân nếu là thường ngày thì cô đã nghe được và tỉnh dậy nhưng còn bây giờ do quá đuối sức nên cô ngủ say lúc nào không biết, người con trai với áo sơ mi trắng, quần ôm, mang giày bata không giày màu đen gương mặt lạnh lùng bước chân vào trong nhìn say đắm người con gái đang ngủ. Bàn tay không tự chủ đặt trên má cô yêu chiều - Chắc tôi đã cho em quá việc nên mới dám ngủ gục trước tôi không sợ.

Càng nhìn lại càng say, càng nhìn lại càng mê không thể không yêu được. Anh biết rằng cô là người thất bại trong tình yêu một lần thì sẽ không còn hy vọng gì nhiều vào tình cảm mai sau, nhưng anh không thể không yêu cô vì cô mà hiện anh đang say trong men tình. Chợt cô phát hiện ai đang sờ má mình bèn tỉnh dậy nhưng chỉ có bốn bức tường nhìn cô chăm chăm, xoa xoa mắt cô tỉnh giấc vội lấy áo khoác rồi ra về. Bây giờ trong đầu cô ngoài ba từ “ đói, buồn ngủ “ thì không còn gì khác, trước cửa công ty Diệp Thiên đã đứng chờ hơn hai tiếng vì mãi không thấy cô về nên khi đang làm xong công việc anh đã vội đến đây. Thấy anh trai Diệp Phàm vội chạy lại gương mặt anh có chút tức giận dường như đã biết trước nên cô cũng không quá lo lắng chỉ cười nhẹ rồi giải thích với Diệp Thiên - Em biết anh đang rất giận em, nhưng công việc vẫn là rất quan trọng em không thể bỏ giữa chừng.

- Anh không giận em, anh chỉ giận công ty “ Quảng Đông “ này vì dám để em làm thêm giờ. - anh lạnh lùng xen lẫn tức giận

- Anh trai em không sao mà, ui da... - đang nói thì bỗng cô đề tay lên đầu xoa xoa hai bên thái dương

- Sao vậy? Bệnh cũ tái phát sao? - anh lo lắng hỏi

- Chắc là thiếu ngủ nên sinh ra đau đầu. - cô cười xoa Diệp Thiên vội đỡ cô vào trong xe lau vội những giọt mồ hôi trên trán anh lo lắng ôm cô vào lòng, phía xa xa đã có một cặp mắt rất đáng sợ đang dõi theo cô tay nắm thành cú nắm tức giận như muốn giết người - Ba năm trước anh đã dám chia rẽ chúng tôi, ba năm sau anh lại một lần nữa cướp đi người tôi yêu. Bây giờ, tôi sẽ không để anh được như ý muốn đâu.

....

Ánh sáng bình minh một lần nữa rọi sáng khắp nơi, cô thực sự rất mệt mỏi nhưng rất may là công ty làm việc trễ nên cô mới có thời gian ngủ nướng. Cô thức dậy nhận được thêm một bưu kiện vội mở ra bên trong lại là hoa xương rồng, người ẩn danh tên “ H “ một lần nữa khiến cô vui vì bức thư ” Tôi biết em sẽ dậy trễ vì tôi luôn dõi theo em, mỉm cười lên nào cô gái một ngày mới là khởi đầu mới em phải mạnh mẽ vượt qua rào cản tôi tin em làm được. Hay như xương rồng không cần ai che chở bởi đã có gai trên thân mình, tôi luôn ủng hộ em.

Ký tên

H “

- Tôi thật sự tò mò anh rốt cuộc là ai? - gương mặt trầm tư suy nghĩ của cô mà không để ý đến thời gian đang trôi qua kia kìa.

Bước ra khỏi phòng tắm cô mặt chiếc đầm màu xanh đen bó ôm, cổ bầu trên có thắt nơ trắng rất đáng yêu. Cô trên tay cầm túi xách, tay mang áo khoác vội lên xe taxi đến công ty, vừa bước vào đã xôn xao biết bao nhiêu lời không biết là khen hay xúc phạm của một số người trong công ty

- Ê, nhỏ đó đẹp bà ước được như vậy.
- Thôi đi, nhỏ đó vừa vào làm đã được nhận chức “Thư Ký Riêng” của chủ tịch mình.
- Chắc là đã quyến rũ chủ tịch mình rồi.
- Có sắc đẹp mà lại làm chuyện hạ tiện đó sao?
- Gái lẳng lơ mà chuyện gì không dám.
- Ê nghe đầu chủ tịch định cho một nhân viên theo đi công tác ở nước ngoài một tháng đó. - một người khác nhảy vào cuộc trò chuyện
- Gì? Một tháng lận sao?
- Nếu vậy thì sẽ có nhiều thời gian bên cạnh chủ tịch để có sự chú ý của anh rồi.

.....

Cô không nói gì chỉ im lặng bước vào trong bởi đối với cô kẻ bản tiện cũng không đến lượt bọn người chả biết gì nói xấu, cô đi thẳng vào trong chọt đụng phải người nào đó cũng không biết ai té ngửa xuống đất

- Nè cô gái khóc dưới mưa hôm nay lại muốn khóc sau? - giọng nói của người vừa bị cô đụng nghe quen quen ngược mặt lên là anh người giúp cô mà lại để cho cô ấn tượng sâu sắc Vương Hiến

- Là anh sao?

- Haz, đụng tôi đã rồi còn hỏi “là anh sao?” - Vương Hiến mặt lạnh trêu cô

- Vậy thì xin lỗi. - cô hối hận vì đã đụng nhầm con ong vò ve đang đi làm đã gặp bao nhiêu chuyện không hay xảy đến, đang đi thì anh nắm tay cô lại - Đi đâu vậy?

- Đi về phòng làm việc chứ đi đâu.

- Khỏi cần, tôi chờ cô về nhà thu xếp ít quần áo rồi ta đi.

- Đi đâu. - anh buông cô ra bỏ đi thì tới phiên cô vỗ vai anh hỏi lại

- Đi công tác. - anh lạnh lùng bước đi cô vội chạy theo

- Anh là ai? Là chủ tịch sao?

- Nè hôm qua phê duyệt hồ sơ mà không thấy bên dưới có đề tên của chủ tịch sao? - anh buồn cười về câu hỏi đó còn thì cô vội mở hồ sơ trong túi xách ra coi qua lại và cuối cùng dừng ở góc cuối cùng “*Chủ tịch: Vương Hiến*” cô nhìn anh ánh mắt ngạc nhiên - Chủ tịch Vương, tôi... tôi không đi công tác được không? - cô ấp a ấp úng

- Không được từ chối. - anh lạnh lùng dường như không để ý đến lời nói của cô luôn. Cô lủi thủi theo sau trên đường về nhà thật sự cô cảm thấy rất ghét anh sao lại bắt cô đi công tác vẫn chưa thông báo với gia đình mà lỡ anh trai cô biết thì sẽ không hay cho Vương Hiến, về tới nhà cô chỉ báo anh đậu xe trước hẻm rồi lội bộ vào trong.

- Tiểu thư không phải mới đi đây sao? - quản gia thấy cô vội ra đón

- Tôi đi công tác nên về chuẩn bị đồ, khi nào anh Thiên về bác nói lại với anh. - nói xong vội vào trong thu xếp ít đồ đạc, quần áo đủ dùng cho một tháng tới. Bước ra ngoài cùng chiếc va-li hành lý màu trắng nặng nề rất may là chiếc va-li có bánh xe lăn để di chuyển trên đường, trên đoạn đường đi anh và cô không nói câu nào chỉ im lặng suốt quãng đường.

...

Hàn Quốc

Bây giờ ở nơi đây rất lạnh cô nào biết sẽ đi đến Hàn Quốc nên không khoác áo đến nỗi lạnh cóng thấy thế anh choàng lên người cô chiếc khoác da màu đen có lông cừu rất ấm

- Đi đến nơi lạnh lại không mặc thêm áo đúng là đồ ngốc. - anh đang mắng cô ấy chà mắng yêu hay sao ta?

- Đồ ngốc cái con khi, anh đi bắt ngờ có nói là đi đâu đâu sao mà tôi biết. - cô cố cãi nhưng khí trời cũng làm nàng nhà ta lạnh run.

Anh lắc đầu chán nản bỏ vào trong biệt thự trước thật sự nó khá rộng lớn sân vườn dài rộng trồng rất nhiều hoa lan loài hoa cô yêu thích bỗng con đau

đầu tới khiến cô đau nhưng cố chịu đựng bước vào trong theo sau anh - Nè đồ ngốc cô không thể đi nhanh hơn được sao?

- Sao cứ gọi tôi là đồ ngốc vậy? - cô tức giận

- Tôi thích. - hai từ vừa kiêu ngạo vừa dè hóm của anh làm cô thấy rất “đáng ghét”

- Nè bộ tôi là ôxin của anh sao? Bắt tôi xách cái đồng hành lý nặng cả chục tấn này biết là nữ nhi chân yếu tay mềm không? - cô chửi rủa anh nguyên một dòng dài oi là dài cho người đang gãi gãi lỗ tai

- Ôxin như cô tôi không thêm chậm như rùa bò. - anh lại tiếp tục trêu chọc cô

- Rùa bò sao? Anh, tôi không cãi với anh nữa. - một phát cô chạy nhanh vào trong hai tay kéo va-li theo khiến anh càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Là do tôi không có tình yêu hay là vì có cô thì tôi đã yêu

Hôm sau cô thức dậy buổi sáng ở Hàn Quốc nơi đây rất lạnh những giọt sương sớm long lanh trên từng hàng cây cao xanh mướt làm cho lòng cô dao động, con nhúc đầu hôm qua vẫn còn tuy uống thuốc nhưng suốt đêm đó cô không ngủ được. Sáng thức sớm cô mặc bộ đồ tập thể dục vào người vì đã quen với việc chạy bộ buổi sáng nhưng lại không rành đường đi ở đất nước Kim Chi này tuy vậy cô nghĩ sân vườn biệt thự đủ rộng để cô chạy bộ, lấy giày mang vào rồi bước xuống lầu cứ nghĩ anh đã thức nhưng đến khi xuống nhà lại chẳng thấy. Đi thẳng ra sân vườn cô chạy xung quanh biệt thự bất ngờ lại nghe thấy tiếng chó sủa ngày một gần, và rồi một anh bạn giống chó Alaska chạy nhào lại cô hung dữ sủa lớn tiếng thấy mối nguy đang đe dọa nên cô bỏ chạy - Nè tao có thù oán gì với mày mà lại rượt tao sáng sớm vậy?

Cô nói mặc cô, chó sủa mặc chó người, thú mới sáng đã chơi bắt rượt thật khôn khéo, lo chạy vì thấy sợ nhưng cô nào phải vận động viên chạy maratong nên cũng biết mệt mỏi.

- Huda mau lại đây. - tiếng quen thuộc của một chàng trai gương mặt đẹp mê hồn, nghe vậy chú chó chạy ngay lại bên chủ

- Huda mày xem cô ta sợ đến mức xanh mặt luôn rồi kìa. - anh ta trêu chọc cô

- Chủ tịch Vương anh đùa hơi quá rồi đó. - Diệp Phàm tức điên vì sự thờ ơ đó của anh

- Huda đùa với cô chứ tôi có làm gì đâu. - anh chơ mặt ra làm cô tức càng thêm giận sao anh xem thường cô quá mức đến thế

- Nè nhìn nhiều đủ rồi đó, đừng nghĩ chức cao hơn tôi là có quyền chơi như vậy. - cô buồn bực anh lắm nên bỏ về phòng từ nhỏ cô đã rất sợ chó mà anh còn đùa như vậy. Tự nhốt mình trong phòng không ra ngoài cô làm anh lo lắng như điên, con nóng trong lòng ngực đã làm anh phải lên phòng cô khi đó cửa khóa anh cố vào trong nhưng hoàn toàn thất bại.

- Tôi đếm từ 1 đến 3 cô không ra thì đừng trách 1...2...3 là do cô ép tôi. Quản gia Kim - anh tức giận vì sao lại có người con gái cứng đầu như vậy chứ

- Dạ chủ tịch ngài cần cần dặn gì không ạ! - quản gia là một người phụ nữ mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng váy ôm đen bước lên lễ phép nói khi nghe tiếng gọi của anh

- Chia khóa dự phòng. - anh xòe tay ra hiểu chuyện quản gia đưa cho anh chìa khóa màu vàng đồng sau đó đi xuống lầu, anh thì mở cửa phòng của cô nhưng thay vì tức giận thì anh lại lo lắng khi nhìn thấy cô đang nằm dưới nền đất lạnh mặt vẫn hồng hào. Anh lo lắng chạy đến ôm cô vào lòng xoa xoa tay cô dịu dàng nói - Diệp Phàm cô sao vậy tỉnh dậy đi - giọng anh lo lắng từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại di động và gọi cho người nào đó - Bác sĩ Kim mau đến biệt thự trong vòng 15 phút.

15 phút sau

Một người đàn ông trung niên tuổi chừng 54 vội vàng chạy đến trước mặt anh mồ hôi đầm đìa chảy trên trán vì ông biết sai ý của anh coi như không còn con đường để sống nên nào dám làm trái. Sau khi khám cho cô ông bước lại gần anh - Thưa chủ tịch, phu nhân chỉ là do nhức đầu lâu ngày nên gây ra ngất xỉu.

- Nhức đầu lâu ngày sao? - anh khó hiểu

- Dạ phải, dường như phu nhân không ngủ đủ giấc, ăn không đủ bữa. - ông bác sĩ nói chuyện với anh mà tay cứ run run anh nhìn cô ánh mắt bi thương “Đã phải do tôi sao? “ anh thầm trách mình

- Được rồi, ông về đi. - anh lạnh lùng nhìn rồi nói với ông bác sĩ

- Thuốc này chủ tịch cho phu nhân uống sau khi ăn. - ông bác sĩ Kim đưa một hộp thuốc được đóng gói cẩn thận cho anh, anh đưa tay lấy - Ừm - xong việc ông bỏ về

...

Anh tiến đến gần cô tay xoa mái tóc màu hạt dẻ yêu chiều nhìn cô không kìm chế được mà tay của anh vuốt ve mãi khuôn mặt nhỏ xinh hồng hào của cô, anh đau lòng nhìn người con gái trước mặt ánh mắt lạnh lùng nhưng đầy bi thương

- Là do tôi không có tình yêu hay là vì có cô thì tôi đã yêu.

Ánh nắng hoàng hôn toả sáng khắp nơi cô tỉnh dậy thì đã thấy anh gương mặt anh im lặng không nói trên tay bụng cô súp đặt trên bàn yêu chiều - Đã dậy rồi sao?

- Tôi bị gì à? - cô ngây ngốc hỏi

- Nè khi già không phải cô không biết mình đã bị bệnh? - anh trêu chọc để giúp tinh thần cô thoải mái

- Bệnh? Bộ có hả? - bộ mặt ngây thơ làm anh càng bức hơn

- Khi đã già mà còn bị lú thôi thôi bỏ đời con khi rồi.

- Cái con khi khô á! Tôi là Diệp Phạm chứ có tên khi đâu. - nghe anh gọi mình bằng cái tên quái như vậy khó chịu cãi tranh

- Cô thích tên khi khô hơn hả? Vậy thì khi khô. - anh lại tiếp tục nháy

- Anh...

- Khi khô ăn súp rồi uống thuốc. - anh chặn ngay từ cửa miệng liền nói vào chủ đề

- Súp sao? Tôi không thích nó. - cô đẩy đẩy tay anh rồi bịt miệng mình lại

- Sao lại không thích súp ngon lắm mà. - anh đang cố thuyết phục ép cô ăn cho bằng được vì sức khỏe của cô

- Nó cứ nhòn nhòn sao á! - cô nhìn tô súp trề môi

- Ăn đi sẽ ngon, tôi thề luôn đó.

- Tôi ăn không được, anh cho tôi món khác được không? - cô cầu xin anh

- Được rồi! Cô muốn ăn gì? - anh không còn cách nào khác đành miễn cưỡng chiều cô

- Tôi muốn ăn mì hoành thánh. - cô rụt rè nói

- Há????? - anh thật sự trong đầu bây giờ chỉ toàn dấu "?" "tiểu thư như cô mà lại muốn ăn những món bình dân thế sao? Mấy cô gái khác chắc chắn khi được nuông chiều sẽ muốn được ăn những món sơn hào hải vị bậc nhất

...

- Quán gia Kim mau đặt hàng ở Trung Quốc để mua hoành thánh, thịt heo, mì... Trong vòng 30 phút phải có tất cả các nguyên liệu không thì biết hậu quả rồi đó. - anh lạnh lùng dặn dò bên ngoài thức ăn không tốt anh không yên tâm để cô ăn bên ngoài tha chịu cực một tí

- Dạ tôi đi ngay. - quán gia Kim nhanh nhẹn chạy đi để thu xếp mọi thứ, trong lúc chờ đợi anh pha cho cô một ly sữa tận tay đem lên phòng. Lúc này cô đã tắm rửa và ngồi trên giường đánh laptop thấy anh vào vội đứng dậy nhưng thật ra cô ngồi lâu qua nên chân bị tê, anh thấy thế bèn nói - Miễn lễ, quý phi mau lại đây phục tùng ta.

- Anh bị điên hả? Tôi đứng dậy vì chân tê mà. - cô cáu gắt anh

- Quý phi thật vô lễ mang ra xử chém. - anh trêu cô

- Dạ thưa bệ hạ, đông tây nam bắc nào ai so bằng người phi tần trên dưới hơn 40 mươi người kẻ hầu người hạ vô số kẻ thiếp được trọng dụng vậy nên xin kiếp sau được làm ni cô cho sướng thân mình. - lời nói giễu cợt mà pha chút khinh thường của cô làm anh muốn nói cũng không biết nói gì, phần đầu khen ngợi khúc sau... tất đài chê khen có đủ

- Uống sữa đi chút sẽ có mì. - anh nhìn cô bằng một ánh mắt “ giận “ “ giận “ “ giận “

Bước ra khỏi phòng anh cảm hận nhìn vào trong - Chờ đi quân tử trả thù trăm năm chưa muộn. - oai vệ xuống lầu ra dáng ông chủ kiêu ngạo lạnh lùng

- Thừa chủ tịch những thứ ngài cần đã chuẩn bị xong tất rồi ạ. - quản gia lễ phép

Anh không nói chỉ bước nhanh vào bên trong phòng bếp xắn tay áo mặc tạp dề vào và bắt đầu công việc hi sinh thân mình cứu thư ký non nớt, thấy lâu bụng cô đã đói lắm rồi nên xuống lầu xem tình hình thì chứng kiến cảnh chiến đấu bên là nhà bếp bên là ngài chủ tịch đáng kính.

- Anh làm gì vậy? Hoành thánh thì sao lại cắt miếng ra làm gì? - cô chỉ vào tô hoành thánh bị cắt vụn

- Không phải làm hình tròn nhỏ nhỏ sao? - anh ngây thơ hỏi

- Hà bộ có hả? Rồi bỏ qua vậy sao lại để mì chung với trứng làm gì? - cô chỉ vào phần trứng mì trộn chung

- Ướp mì. - anh ngây thơ nói ra khiến cô cười đến môi miệng

- Thôi để tôi. - được thế cô ra oai trước với anh khiến đôi mắt long lanh của anh nhìn cô ngưỡng mộ, nhiều khi giấc mơ chỉ là mơ ước tình duyên tắt ngụt dòng suy nghĩ bằng lời nói của anh - Khi không tính đứng trên đó làm trò khi để ai coi vậy?

- Ê đồ ba trộn tôi không phải “ Khi không “ nghe chưa! - đang mơ mộng thì cô vô cùng tức giận vì anh lại gọi mình bằng cái tên kì cục như vậy.

- Mau xuống ăn đi mì xong rồi. - anh nói với cô tay bụng hai tô mì ra để trên bàn

- Ăn được không? - cô nhìn lo lắng chỉ vào tô mì

- Thức ăn không bỏ vào miệng thì cho vào đâu? Không lẽ... - anh vừa nói vừa nhìn dưới chân của cô khiến cô ngại đỏ mặt xoay vào trong

- Bậy bạ. - cô đỏ mặt mắng anh

- Hà? - anh ngờ ngác nhìn cô

- Anh đầu óc bậy bạ. - cô mắng anh mà mặt cứ đỏ như màu chỉ chày có một chỗ

- Bậy bạ là cô đó. Tôi nói không ăn định cho Huda hết hay sao? - giờ đến lượt anh mắng cô không hiểu đầu óc cô thế nào mà lại suy bụng ta ra bụng người

- Hà? Huda? - cô ngây thơ hỏi mà miệng cứ run run

- Phải. - anh không để ý đến cô thẳng vào trong lấy thêm ít đồ ăn và nước ngọt mang ra thì cô lại hỏi

- Ở đâu? Huda... Ở... Đâu? - giọng cô run run

- Dưới chân cô. - anh lại cười vì chuẩn bị có trò hay rồi

- Hà?... Chó... Chó aaa tôi sợ chó. - cô áp úng nhảy tung lên rồi chạy lại anh khiến cả hai mắt thẳng bằng ngã ra sau bốn mắt đối diện môi kề nhau cố đẩy anh ra nhưng lại không cử động được anh ôm cô rồi chìm vào nụ hôn đó, dù có cố thoát nhưng vẫn khó nên cô cũng hoà vào giấc mơ đẹp nơi đó chỉ có tình yêu là vĩnh cửu. Chợt có tiếng điện thoại cô tỉnh dậy đẩy mạnh anh ra nhưng cũng không thoát khỏi cái ôm anh và cô hai người hôn say đắm đến khi hơi thở cả hai đều không còn nhịp nhàng thì anh mới buông ra để nghe điện thoại, cầm lên giọng lạnh lùng - Alo.

[Anh Hiền em về rồi, anh ở đâu?]

- Tôi không có gì để nói với cô hết. - khi biết là ai anh vội đi ra sân vườn để nói chuyện

[Nhưng em thì có, em nhớ anh nhiều lắm.]

- Nhớ tôi, sao vậy Diệp Thiên không đối tốt với cô hay sao? - anh khinh bỉ

[Không anh ta chỉ lấy em vì muốn ra mắt ba mẹ anh ta thôi!]

- Vì vậy mới muốn về lại với tôi sao?

[Anh đừng nghĩ xấu em, em yêu anh thật mà]

-... - anh tắt điện thoại tức giận vào trong lại không thấy con khiêu đầu trên bàn để một tờ giấy “*tôi đau bụng đi vệ sinh*” - anh buồn cười vì hành động đáng yêu này - Trốn thì đại là trốn đi. - anh vui vẻ nhìn tờ giấy cười

- Phù may quá trốn được rồi tên “ba trộn” này gan quá dám cướp nụ hôn đầu của mình. - cô hồi hả chạy về phòng tay cầm theo tô mì mặt hơi gian tà một chút hình như đang nghĩ ra điều gì không tốt định hại người thì phải.

...

- Mau bỏ ra, tôi muốn gặp Diệp Thiên. - một cô gái mặc chiếc đầm cúp ngực ôm body màu kem xô người bảo vệ làm ầm tập đoàn Diệp Gia
- Không được chủ tịch đang bận mời cô về cho. - anh bảo vệ lịch sự
- Buông ra nếu không muốn bị đuổi. - cô gái đó hung hăng đánh bảo vệ
- Lâm Hoa mới đến đã náo loạn rồi sao? - Diệp Thiên bước đến hai tay ôm hai cô gái xinh đẹp
- Diệp Thiên anh nói em gọi quấy rối Vương Hiến sao chưa trả công cho em. - cô ta nũng nịu chạy đến ôm cánh tay anh vùi đầu vào ngực anh đẩy mẩy cô kia ra
- Được rồi, khách sạn năm sao. - anh nựng má cô bỗng điện thoại rung lên là số của Diệp Phàm anh vội vàng đẩy bọn con gái vương vãi đẩy ra
- Alo. - anh thay đổi sắc thái tươi vui

[Anh hai hả? Em nè.] - chỉ khi nào nói chuyện với anh cô mới thật sự tỏ ra đáng yêu, yếu đuối

- Còn dám “ em nè “ với anh sao? Đi không nói với anh tiếng nào giờ lại nói làm như vô tội hà. - anh bỗng tâm trạng đen tối khi Lâm Hoa vào quây tập đoàn giờ lại vui vẻ hơn khi được nói chuyện với em gái mình.

[Lúc đó đi gặp quá mà, thôi anh bớt giận nhe 1 tháng nữa em về rồi.]

- Em biết 1 tháng 4 tuần 30 ngày không ít đâu. - anh giọng buồn, đợi cô chỉ một thời gian còn có thể nhưng... Ở cùng với người con trai khác khiến anh càng thêm tức nếu không vì chuyện tập đoàn đang ra mắt sản phẩm mới thì chắc hẳn bóng dáng anh đã ở Hàn Quốc tìm cô rồi.

[Thôi mà. À em phải chuẩn bị đi gặp khách rồi tạm biệt anh trai.] - giọng cô vội vã

- Được rồi tạm biệt. - anh cúp máy luyến tiếc về cuộc nói chuyện vừa nãy.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nếu không quen thì đừng miễn cưỡng mang giày cao gót

Ánh trăng ở nền đây rất đẹp và trong lành cô thật xinh trong chiếc đầm ôm cúp ngực màu xám kế bên là anh với chiếc áo sơ mi màu trắng, quần ôm lưng đen còn chiếc áo khoác thì đang trên người cô gương mặt cô thì xinh đẹp sẵn rồi đến mức anh cũng phải điên cuồng yêu cô.

- Ông Tân lúc này thật sự là đặc tội với cô rồi. - anh nhìn cô cười ngạo

- Còn nói sao ông ta xui tận mạng rồi đó. - cô tức tối.

Chuyện vừa xảy ra

Cô càng xinh đẹp khi thêm chút son phấn đi cùng anh quả là trai tài gái sắc, bước vào trong khách sạn anh liền hỏi nhân viên - Chủ tịch Tân ở đâu?

- Dạ cho hỏi đây là chủ tịch Vương phải không ạ. - anh nhân viên nói xong đã thấy cặp mắt như muốn giết người thì đã hiểu chuyện - Dạ mời theo tôi ạ.

Chủ tịch Tân cũng là một vị trung niên gương mặt sáng láng nhưng lại rất háo sắc cô vừa bước vào ông liền nhìn ngay vào ngực của cô khiến anh khó chịu, vội xuống ngồi vào công việc - Bản thiết kế trang sức tôi nghĩ ông đã coi qua.

- Đúng rồi nhưng... - ông đang nói thì nhìn dưới chân Diệp Phàm còn cô chỉ đang xử lý một số hồ sơ nên không để ý gì, riêng anh đã thấy nhưng lơ đi vì nghĩ cô biết mà đang cố gắng mời chào đàn ông nên có chút khinh bỉ

- À xin lỗi tôi ra ngoài chút. - anh đứng lên vội ra ngoài vì có cuộc gọi quan trọng hay anh đang muốn thử lòng cô, bên trong chỉ có mình Diệp Phàm với tên háo sắc họ Tân kia.

- Cô đây đã làm thư ký của Vương chủ tịch bao lâu rồi?

- Tôi làm được hai ngày rồi. - cô vẫn không để tâm tiếp tục xử lý công việc, không ngờ ông ta lại mạo gan đến thế lại gần nắm tay cô rồi còn giờ trò tán tỉnh - Thư ký Diệp này, chúng ta có nên lại gần một chút được không?

Cô vội rút tay lại con giận như lửa đốt nhưng cố bình tĩnh đáp những lời vừa này - Ý của chủ tịch Tân tôi đây nghe không hiểu?

- Noidây có giường hay chuyện công việc để sau đi, giờ hay mình nên tiến đến a... a - ông ta đang nói thì Diệp Phàm nhà ta sớm biết trước vội đứng bật dậy lấy tay vịn ra sau khiến hắn ta ngã ra đau nhức nhối, đúng lúc Vương Hiên bước vào tận mắt trông thấy anh thật rất hài lòng. Thấy anh cô liền buông ra ánh mắt lạnh lùng nhìn ông ta - Từ giờ về sau đừng để tôi nhìn thấy mặt ông.

- Nè chủ tịch Vương cậu lo dạy dỗ lại thư ký của mình đi. - thấy cô ra ngoài ông ta liền lớn tiếng quát mắng trước mặt anh

- Tân Thiên Mạn ông có phải chán sống sao? Người của Vương Hiên tôi cũng dám động tới. - anh lạnh lùng ánh mắt như muốn giết người người nhìn ông ta. Bước đi ra ngoài mặc cho những lời van xin của ông Tân, cô tức tối đi ra khỏi khách sạn gương mặt xinh đẹp nhưng đôi phần phẫn nộ.

- Chạy nhanh vậy? - anh đuổi theo vội lấy áo khoác vai cho cô

- Anh làm sao đấy hả? Không phải là tạo điều kiện cho hắn ta hay sao. - cô tức giận trút lên anh

- Nè cô có lý xiu nhe, tôi là đang giúp cô đấy.

- Giúp cái gì? - cô tròn mắt nhìn anh

- Hàn Quốc rộng như vậy cô đi rồi sẽ lạc tôi tới đây giúp cô về nhà. - anh đây là đang giúp cô hay theo để an ủi

- Cảm ơn. - cô nhìn anh lời nói có đôi chút khinh miệt, anh thì khác càng nhìn cô lại càng giống người đó cô gái anh say đắm yêu nhưng... Đòi không như là mơ, tiếp tục cô đi mãi đến một cánh đồng hoa hướng dương rất đẹp người ta có câu “cánh đẹp, mỹ nhân uống gì cũng say” “trở lại hiện thực anh và cô đi dạo phố gặp hai đứa trẻ đáng yêu cũng đang chạy nhảy trên cánh đồng hoa hướng dương gần ngoại ô. Sương đêm lạnh lẽo mà bọn trẻ không sợ trời cũng chẳng sợ đất thật là mạnh bạo, một đứa trẻ chợt ngất xỉu cô thấy thế vội chạy đến - Cháu bé sao vậy?

- Hu hu anh Tôn bị bệnh dạ dày nhưng không chịu đi trị nên anh ấy chết rồi hu hu. - đứa bé gái oa khóc trong lòng ngực cô vội lau nhanh giọt nước mắt cô xoay người lại lớn tiếng gọi anh - Chủ tịch Vương phiền anh lấy xe cháu bé mới ngất thôi phải đưa đến bệnh viện.

- Được rồi, mau ra ngoài coi chừng có rắn không nên ở lâu. - anh lo lắng cho cô nói rồi chạy nhanh đi lấy xe để mình cô ở đó, cô để hai tay lên cậu bé ngực nhún xuống để rồi hô hấp nhân tạo nhưng cậu bé không nhưng không mở mắt mà hơi thở dần yếu.

- Mấy hôm rồi anh cháu có ăn gì không? - cô dịu dàng nhìn bé gái ôn nhu

- Dạ, hồi sáng anh cháu chỉ ăn nửa phần thịt trong thùng rác. - cô bé nước mắt đầm đìa khóc như mưa nhưng khi cô hỏi vội trả lời, cô im lặng tay xoa xoa cho cô bé may xe anh vừa đến. Anh bế đứa bé lên xe đặt hai anh em ngồi chung để đầu cậu bé lên đùi cô, đến bệnh viện anh bế bé trai xuống các cô y tá đã biết trước nên đã đón ở cổng viện có cả giường đẩy bệnh nhân. Vào trong phòng cấp cứu tay cô luôn nắm tay nhỏ xinh cháu bé, anh đứng phía sau kéo tay cô lại ra hiệu “Đừng lại đây, bác sĩ sẽ biết cách trị” “lùi về phía sau cô ôm cô bé kia lau nhanh nước mắt về ghế chờ cô hỏi - Cháu tên gì?

- Cháu tên là Ly. - cô bé giọng vừa khóc xong

- Ly vậy cháu với Tôn là quan hệ gì? - Diệp Phàm nhìn cô bé

- Dạ chúng cháu là trẻ mồ côi lúc trước trong côi nhi viện chúng cháu vô tình nghe được mọi người đang mắc nợ nên muốn bán chúng cháu qua Hàn Quốc, lúc đó trên chuyến xe đó cháu và anh Tôn nhảy xuống xe rồi từ đó chúng cháu cứ đi rồi đến một nơi không có người ở và nơi đó trở thành nhà của tụi cháu. - cô bé kể mà nước mắt rưng rức cô có chút tiếc thương cho số phận của hai đứa bé, choàng tay ôm đứa bé vào lòng như người mẹ che chở con gái mình. Cô nắm tay dẫn cô bé ra xe vừa này đã gọi điện mượn chìa khóa của anh rồi tự cô lái xe đến một shop thời trang “Happy” cô bé là làm lên vì lần đầu tiên được vào trong một shop lớn như vậy

- Ly đi cẩn thận ngã đấy. - cô chạy theo vì sợ cô bé nhún nhảy sẽ ngã, cô lựa rất nhiều quần áo rất trẻ và dễ thương dành cho cô con nít đáng yêu này. Cô dùng thẻ vàng không giới hạn để trả hết số quần áo này, cô còn dẫn em bé đi cắt tóc rồi về lại biệt thự ở ngoại ô.

- Diệp tiểu thư cô vừa về. - quản gia thấy cô vội lên tiếng hỏi

- Giúp tôi chuẩn bị phòng cho cô bé này. - cô nhìn quản gia lạnh lùng nhờ vả

- Dạ. - quản gia Kim nghe lệnh nên bế cô bé lên phòng còn cô lại chạy xe về bệnh viện, chân cô sưng lên rồi đỏ tấy khiến cô thật sự rất khó chịu nhưng đành cố mỉm cười vì đang có rất nhiều việc cần làm. Nhìn vào đôi mắt của anh cô khó hiểu - Chuyện gì vậy?

- Cậu bé đã không qua khỏi rồi. - gương mặt anh lạnh lùng trầm giọng nói với cô

- Sao? Không thể. - cô ngạc nhiên

- Do bị ruột thừa lâu ngày không trị rồi lại chẳng ăn uống gì nên đã bị ung thư dạ dày để lâu ngày sanh ra cậu bé không thể qua khỏi. - anh nhìn cô tay để vào túi quần mắt lạnh lùng bi thương

- Chuyện này đã xảy ra không thể tránh trước, an táng xong tôi và anh hãy đưa bé Ly đến cô nhi viện ở Trung Quốc để sớm tìm gia đình tốt cho con bé.
- cô nhìn anh gương mặt suy tư anh rời đi cô theo sau nhưng cứ đi thì cô lại đụng vào tường, anh xoay người lại thấy vậy liền hỏi - Sao vậy?

- Không, chỉ bị sưng chân thôi. - cô vui vẻ nói

- Đau chân sao không thay giày ra. - anh nhìn cô đau thương

- Tôi... Không sao vẫn đi được mà. - cô nhìn anh loạng choạng bước đến bất ngờ cô ngã xuống anh liền đỡ để tay cô ra trước rồi nâng chân lên - Nè để tôi xuống đi.

- Để cô xuống thì bao giờ đến được bãi đỗ xe. - anh phát lời xong rồi nhanh chóng công cô ra xe trên đường mọi người khá ghen tị vì cô quá là sung sướng được người yêu đẹp trai đạt chuẩn soái ca công mà. Trên đường đi anh chậm rãi lạnh lùng nói - Nếu không quen thì đừng miễn cưỡng mang giày cao gót.

- Dù sao đi công việc phải mang giày cao gót chứ! - cô ngồi trên lưng anh ôm cổ anh dịu dàng

- Được rồi, lên xe đi. - anh nhìn cô cười gương, trên xe cô lo lắng vì chuyện bé Tôn mất không thể cười nổi. Đến biệt thự bất ngờ bé Ly nhào đến ôm cô giọng uất ức - Chị Diệp Phàm ơi, anh Tôn đâu?

- Ly à, anh Tôn đang ngủ rất ngon em không nên quấy rầy. - Diệp Phàm trầm mặt cố gắng vui vẻ giúp cô bé vui, tuy rằng biết nói dối trẻ con không nên nhưng ngày qua Ly đã mệt con bé cần được nghỉ ngơi lại sức.

...

Bình minh sáng nay Hàn Quốc rất trông lạnh cô thay áo đen, quần ôm tóc buộc cao, đeo kính chữ “ V “ bước xuống nhà ánh mắt rất lạnh lùng nhìn vào cây súng trên tay cất vào túi, bước ra xe nhìn anh cô bước đi lạnh lùng. Đến một bãi đất trống có một ngôi mộ màu trắng được xây rất cẩn thận qua thời gian 8 tiếng để hoàn thành nhanh chóng, anh nhìn cô tay rút cây súng ra chìa vào một tên ở phía sau rồi “ Đoàng “ vài phát một dòng máu tươi chảy ra xung quanh. Một tên định giết cô anh chưa kịp bắn trả đã bị một viên đạn mạnh lợi hại nhắm thẳng tim là cô, tuy ngạc nhiên nhưng anh cũng rất vui vì cô không yếu đuối như những người khác, đến khi mọi việc im xuôi anh liền hỏi cô - Sao cô biết mà mang súng theo?

- Hôm qua nghe anh nói chuyện điện thoại thì tôi đã đoán được. - cô nhìn anh miệng khép hờ

Tôi qua

Hôm đó do cô khát nước nên xuống lầu lấy nước bất ngờ qua phòng anh liền vô tình nghe - A Thất mai gửi nhanh cho tôi khẩu súng Jericho XXX.

- Ngày mai chắc chắn tang lễ không được hoàn thành ngay được. Cậu điều tra ra người đứng sau vụ việc này nhanh cho tôi. - gương mặt anh lạnh lùng tức giận nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi cô đã có chút hiểu nên việc mang một cây súng bên mình thật là không có gì đáng kể.

...

- Xảy ra chuyện gì sao? - cô xoay qua hỏi anh, giờ cô và anh đang đứng bên mộ của bé Tôn

- Một số người nghe tin tôi ở Hàn Quốc nên mới tìm đến đây để tìm cách giết chết tôi. - anh lạnh lùng

- Rốt cuộc anh là người thế nào? - cô ngạc nhiên đến vô hồn nhìn anh

- Chuyện này có giải thích cô cũng không hiểu. - anh lạnh lùng bước ra khỏi ngôi mộ bóng dáng của anh cô chỉ dám làm thư ký còn ngoài ra không dám suy nghĩ gì nhiều, về đến nhà cô bé Ly chạy lại bên cô - Chị Phàm ơi, anh Tôn sao rồi?

- Anh Tôn đã qua đời rồi. - cô chưa nói đã bị anh cướp lời lạnh lùng thẳng thắn vì anh biết cô không muốn làm tổn thương đến cô bé này nên đành đóng vai ác để cô bé đau bây giờ hơn là sau này còn đau hơn. Nước mắt chảy ra miễn cưỡng bờ môi cô bé gượng cười - Anh Tôn như đã đón được tương lai.

- Ly à, em muốn khóc thì khóc đi đừng cố kìm chế nữa. - Diệp Phàm xoa đầu cô bé ôm vào người

- Cháu không khóc đâu vì anh Tôn sẽ buồn, anh Tôn qua đó có ba mẹ đương nhiên là em sẽ vui rồi. - bé Ly thật sự rất can đảm cười ngoài miệng đau trong lòng thật sự một cô bé 7 tuổi đứng trước việc mất người thân là một khó khăn như thế.

...

Hôm sau ở Hàn Quốc cuộc đời thật sự có rất nhiều cảm xúc cô bé Ly nay đã được một gia đình giàu có lại còn rất hạnh phúc nhận nuôi rốt cuộc cô và anh cũng nhẹ lòng vì cô bé này đủ mạnh mẽ để vượt qua nhưng luôn phải chịu đắng cay vì người anh trai tốt đã ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hai kẻ tổn thương yêu nhau

Đứng trước mặt anh cô không biết nên nói gì bởi từng tổn thương không lành của trái tim chưa được bao lâu cô không dám đối diện với tình yêu lần nữa, tim cô chưa phục hồi vết thương đầy thì làm sao dám mạo hiểm chơi với dao lần nữa. Cô nhìn anh đôi mắt buồn ảo, lạnh nhạt mờ lờ

- Chúc anh hạnh phúc.

Vương Hạo áy náy đầy tội lỗi nhìn cô nét đẹp trên khuôn mặt anh từng nâng niu giờ lại xa cách như giữa trời và đất, anh biết tổn thương anh gây ra cho cô quá lớn đến mức anh còn tự giận mình. Cô từng là người rất kiêu ngạo lạnh lùng là anh đã sưởi ấm trái tim cô để rồi giờ đây cũng tự tay anh lấy dao đâm tim cô, anh nhìn khuôn mặt cô bị thương nói lí nhí đủ anh và cô nghe

- Anh xin lỗi. Nói xong anh lạnh lùng bước đi để mình cô nơi đây nỗi giằng xé tâm can cứ quấy phá trong lòng ngực cô “ Anh xin lỗi “ như vậy làm gì? Lời xin lỗi có giúp cô nguội lạnh, lời xin lỗi có giúp mọi chuyện trở lại như lúc ban đầu. Nhìn anh và Tiểu Di bước vào lễ đường thì lại nhớ lúc cô cùng anh sánh đôi đi chọn đồ cưới. Nhìn cô từ xa Vương Hiên thêm sầu biết được những giọt nước mắt đắng cô đã nuốt vào trong nhưng lại chảy vào tim anh “ Anh sẽ khiến em hạnh phúc “. Ngồi trên xe gương mặt xinh đẹp nhưng đầy nỗi buồn khổ chiếc xe của anh dừng lại trước xe cô, anh mở cửa xe ra kéo tay cô khỏi đây. Anh đưa vào trong xe của mình để vai cho cô tựa vào giong lạnh lùng nhưng yêu chiều anh nói

- Muốn khóc thì tôi sẽ cho cô mượn bờ vai. Ngã đầu vào vai anh nước mắt chảy ra không dứt mà luôn luôn thấm đượm trên vai áo khóc đến mức mascara cũng phai nhòa anh lau đi giọt nước mắt ấy, nhanh chóng nâng cằm cô lên đặt lên bờ môi một nụ hôn say đắm không đủ sức đẩy anh ra đành ngậm ngùi để anh tự hôn mình. Cô ngã lên vai anh giọt nước mắt vẫn còn đậm sâu

- Hoa tàn chán ghét, hoa nở thì thích thú. Ai cũng thích những thứ mới mẻ vậy còn tôi chẳng cũng chỉ là một thứ mới mẻ cho anh.

- đến bây giờ cô mới thật sự biết Vương Hạo là em trai của anh nhưng thì sao? Anh định chơi một trò đam chết tất cả, dấn đạp mọi thứ để có được để rồi chính tay mình cắt đi mối liên tâm giữa cả hai, anh nhìn cô gương mặt suy tư

- Tôi không yêu hoa cũng chẳng cần thủy chung của em mọi sự tùy duyên nếu em muốn rời xa, không muốn bên cạnh tôi thì nhất định tôi không níu giữ. Hiện tại ở đây nụ hôn vừa rồi chỉ là một phần mà tôi chưa thể hiện..

- lời nói chập chờn khiến người nghe càng khó hiểu chỉ có cô là cảm thấy như mình có một lần gió ấm áp sưởi nóng. Anh nhìn cô bằng đôi mắt tuy vô tình nhưng thể hiện sự cô đơn giờ đã bị cô chiếm hữu không phải là lần đầu yêu nhưng anh là lần đầu anh tin tưởng một người “ Con Gái “ cô vẫn chưa trả lời chỉ lặng lẽ bước xuống xe rồi đi về bằng xe mình tuy trong lòng vẫn còn chút đau thương mất mát của tuổi thanh xuân còn in hằn trên môi cô, nhìn anh từ xa gương mặt lúng túng vì nụ hôn vừa rồi...Đêm ấy, trần trọc cả đêm chưa ngủ cô bước xuống giường lại gần cửa sổ hàng cây rung động do lực của gió trời lạnh người nhìn ra cô nhớ những lời nói khi này lòng thêm nhói, cô lấy điện thoại lên định gọi cho anh nhưng chần chừ rồi đến khi màn hình sáng lên hiện trên danh bạ hai từ “ Boss Vương “ vội bắt máy nói giọng nói trầm đục vang lên

- Chồng cô đang ở bệnh viện AB cô đến nhanh đi. Lời nói vừa rồi làm cô thêm phần nhói lòng chạy thật nhanh ra ngoài với tay lấy áo khoác rồi xuống nhà xe, gương mặt xinh đẹp của cô vì lo lắng mà thêm tí sần. Chạy đến cô hỏi một y tá

- Cô ơi cho tôi hỏi bệnh nhân vừa vào tên là Vương..

- chưa nói hết cô y tá đã gấp gấp đáp

- Cô là vợ anh ta sao, nhanh đi anh ta sắp được đưa vào nhà xác rồi đó. Nghe như sét đánh ngang tai cô chạy như muốn đâm vào tường sâu thẳm trong ánh mắt đó cô lặng lẽ nhìn chiếc xe đẩy được phủ khăn trắng như gục xuống đất, cô ôm anh vào lòng giong tức giận oan trách

- Tại sao? Anh nói sẽ yêu em mà. Anh nói biết bao điều vậy mà sao lại bỏ em, anh có thật sự yêu em hay không? Còn chưa để em bên cạnh anh mà lại ra đi sau vậy?... Em van xin anh, van xin anh mà anh tỉnh dậy đi em năn nỉ anh mà Vương Hiên.

- Ủa người này không phải là Vương Sánh Đường sao?

- cô y tá vừa nãy khó hiểu

- Vương Sánh Đường?

- cô ngạc nhiên, vội vàng mở chiếc khăn phủ trắng ra kinh ngạc khi thấy không phải là anh? Cô sợ hãi kèm theo sự lo lắng

- Vương Hiên của tôi đâu?

- Diệp Phàm anh ở đây.

- tiếng nói quen thuộc của anh làm cô thêm phần... Ngại ngùng, xấu hổ về hành động khi nãy? Anh lại gần vuốt ve gương mặt cô dịu dàng anh cười

- Lo cho anh đến mức mang dép chiếc này, chiếc kia sao?Anh nói cô mới để ý lúc này lo chạy mà cô mang đại chiếc dép màu hồng của em trai cô còn

chiếc của cô là màu vàng, anh xoa đầu cô ôm vào lòng chọt cô nhìn vết thương đang băng lại trên tay anh mà lòng đau khổ nhìn anh cô hỏi

- Sao anh lại...?

- Anh không sao? Chỉ là vết thương ngoài da tầm 5,6 ngày rồi khỏi thôi!

- anh cười hiền càng lúc càng đẹp nụ cười như giết chết bất cứ ai khiến bao cô gái quanh đây chết sững, đỡ anh ra xe cô tự lái khiến anh nuốt nước bọt mấy lần

- Em... Thi bằng lái chưa?- Anh yên tâm em thi rồi.

- Diệp Phàm chạy với tốc độ cực kì nhanh có thể thấy cô chính là một tay đua chuyên nghiệp nhưng còn anh ngoài việc đi làm rồi về nhà thì có biết gì đâu, từng du học ở Úc lại còn từng nổi tiếng quậy bậc nhất nên ai ai cũng biết cô “Tốc Độ Đêm” là tên mà cô được đặt.

- Em mua bằng hay thi vậy?

- anh sợ đến xanh mặt, cô cười nửa miệng vẫn tiếp tục lái xe rồi dừng lại trước biệt thự riêng của anh

- Em mua bằng.

- cô vô tư chọc anh tạm biệt anh rồi ra về anh thở phào nhẹ nhõm nói lí nhí khiến không ai nghe được “Chưa chết” anh rung mình với tốc độ chạy nhanh như một cơn gió thoáng qua làm mặt anh xanh như sắp chết....Hôm sau, cô vẫn tiếp tục làm việc ở công ty anh nói là một tháng đi công tác nhưng chưa đầy ba tuần đã về vì lo cho đám cưới Vương Hạo

- Tiểu Di nên mấy hôm nay anh rất ít được nghỉ ngơi, chủ tịch lớn của công ty trọng trách cao ngất trời gần đây còn sắp phải tiếp đối tác mới, cô bùng ly cả phê vào cho anh rồi đâm lưng để anh thoải mái hơn anh nắm tay cô dịu dàng nhưng không thể hiện ra bên ngoài

- Gần đây chắc anh không thể ở bên em được.

- Công ty sắp có kế hoạch kinh doanh mới chủ tịch lớn như anh phải có trách nhiệm chứ!

- cô dường như hiểu thấu tâm can anh, đối với anh có người con gái như vậy không phải là rất hạnh phúc hay sao nhiều thôi cũng đủ để anh có được tình yêu của cô. Anh thay gì một môi thì lại có thêm động lực giúp vượt qua khó khăn này tính cách anh trước giờ lạnh lùng ít khi nói chuyện hay quá thân thiết về người khác giới nhưng từ khi thích cô lại cảm thấy mình rất hạnh phúc và còn nói nhiều hơn bình thường, cô nhìn anh bằng đôi mắt rất cún con chôn vùi đầu vào cổ anh anh thì xoa đầu yêu chiều cô cái cảm giác như được sưởi ấm nay còn nồng nàn hơn thế.

- Đi ăn thôi, có sức mới làm tiếp được!

- cô nũng nịu bước vào nhìn anh lại nghiêm khắc

- Anh lười quá à hay mình gọi com lên đi.

- anh nhìn cô ôm từ đằng sau lại làm nũng với cô

- Thôi được rồi, chiều anh vậy!

- cô nói rồi lấy điện thoại ra gọi một cuộc nói chuyện ngắn gọn dễ hiểu “Hai hộp com lên phòng chủ tịch gấp, cảm ơn”

Chưa đầy 5 phút hai hộp com đã mang lên nhanh chóng vì họ biết chủ tịch ghét chậm nên phải nhanh chóng không thôi phải nghỉ việc công ty nào cũng có khá nhiều công ty khá cần họ nhưng công ty anh lại trả tiền gấp đôi nên ai mà chả ham tiền, cô đưa cho anh hộp com rồi cũng ngồi xuống anh lại gần để cô ngồi lên đùi mình tuy có chút bất ngờ nhưng cô cho là việc bình thường vì anh bây giờ đã là người yêu của cô nên cho phép chứ không phải như những người lúc trước đã từng khiến anh và cô một thời tổn thương. Hai người ăn com với nhau rất ngon miệng mà lại còn khá thân thiết khiến để một người đang nhìn trên máy tính khá tức giận không là Diệp Thiên thì còn ai anh đã tặng cho cô sợi dây chuyền có gắn camera và quan sát được tất cả. Thật ra từ lâu Vương Hiên đã biết về sợi dây chuyền đó nên mới cố tình chọc tức anh.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bắt cóc _ thủ đoạn

Hôm nay cô về sớm một môi ngã xuống giường đôi mắt sáng đảo khắp phòng trước một khung cảnh thân quen của căn phòng bấy giờ vẫn luôn đón chờ cô quay về, căn nhà vừa đủ sống tuy không cao sang và tiện nghi có người hầu kẻ hạ như ở biệt thự nhà họ Diệp nhưng cô vẫn thích một cuộc sống như vậy yên bình, không có những cuộc cãi vã của anh trai và ba cô. Mấy hôm nay anh bận rộn đi công tác chỉ có mình cô với đồng hồ sơ tài liệu từ sáng cho

đến tối cô và anh giống nhau anh lo làm việc rồi đi họp với khách hàng đến 48 tiếng liên tục trong suốt quá trình đi công tác, việc khác là đã quá thương nhớ cô mà đâm ra tình thần có chút thêm lạnh lùng. Nhiều lúc anh muốn nhắc máy gọi cho cô nhưng thời gian không cho phép cứ mỗi lần rảnh là lại bị làm phiền, còn cô đôi khi vu vơ lại muốn gọi cho anh nhưng sợ làm vướng bận cho công việc của anh. Hôm nay tan ca sớm nên cô mới dành thời gian đi mua sắm việc đầu tiên là mua thêm ít cà vạt, áo sơ mi cho anh khi đến khu mua sắm đồ nam thì bất ngờ màn hình điện thoại sáng lên là anh gọi cô nghe máy đầy hạnh phúc - Alo, em nghe

[Em khỏe không?]

- Không khỏe tí nào, ngày nào cũng nhớ anh đến mất ăn mất ngủ.

[Anh cũng nhớ em.]

- À áo sơ mi thì anh thích màu nào?

[Làm sao?]

- Tại em đi mua giúp anh vài bộ vest, em không biết anh hợp với màu nào thôi.

[Anh không thích màu sáng.]

- À... Để em chọn đã thôi nhe.

[Khoan đã. Em mua những gì vậy?]

- Thì cà vạt, áo sơ mi. - cô ngây ngốc (tg: ông đang chơi chiêu đó, Hiền Ca: * liếc * lăm mồm)

[Thì nhớ rồi mua luôn... Quần ú m đi.]

- Hà mua thêm gì sao? - ý anh cô hiểu rất rõ nhưng giả vờ như chẳng nghe thấy gì cho xong chuyện

[Em giả ngốc sao? Ý anh là.... Tút tut] - đang nói giữa chừng thì điện thoại cô hết pin nhưng rất may là đã thoát nạn rồi nhìn vào khu mua sắm đồ lót nam đối diện mặt lại đỏ bừng lên ngượng ngùng, quay bước ra ngoài đến một khu mua sắm khác cô cười thích thú. Trời trong xanh bước chân tung tăng trên đường bất ngờ có một chiếc xe dừng lại trước mặt cô cứ nghĩ chỉ là tình cờ nhưng đây là một mối nguy hiểm khác, tất cả bỗng nhiên tối dần. Bên đây anh rất lo lắng cho cô vì cái tên tội ác nào đã bắt cóc cô thì kẻ đó đã chán sống rồi, mới vừa vào họp đã nghe quản lý thông báo anh thật sự rất không vui bỏ tất cả đi tìm cô. Trong phòng ngủ anh đứng ngồi không yên cho người đi tìm cô khi nào tìm được mới cho về, một vệ sĩ mặc áo đen bước vào lễ phép kính trọng - Thưa chủ tịch, tôi đã tìm được phu nhân.

Anh ổn định rồi cho phép người vệ sĩ tiếp lời - Thưa người bắt cóc chính là tiểu thư Tân Thiên Vi con gái của Tân Thiên Mạn. Vị trí giam giữ phu nhân là căn biệt thự bỏ hoang trong rừng đầy cũng là nơi tổ chức giam giữ tù nhân, chúng tôi không dám hành động khi chưa có lệnh của chủ tịch. - vệ sĩ can đảm nói dù rất sợ nhìn vào đôi mắt nâu của anh, anh dường như hiểu ra tất cả sự việc nguyên do của sự bắt cóc này. Trong khu rừng xanh trong lành tiếng chim hót véo von căn biệt thự sang trọng nằm giữ trung tâm lại có vẻ âm u, một cô gái xinh đẹp bị trói trên cây chổng xuống phía dưới là một bầy sói đang khát máu, một giọng nói khinh thường vang lên - Cô là Diệp Phàm người yêu của anh Vương Hiền sao, xinh đẹp lắm nhưng lòng dạ lại chẳng hiền như tên.

- Cô là ai? Tôi và cô không thù không oan có gì phải bắt cóc hèn hạ này. - cô lạnh lùng giọng đầy khinh bỉ

- Đúng là tôi và cô không biết nhau thù oan thì càng không nhưng... Cô và gia đình tôi có oan thù, nếu không do cô thì ba tôi đã không tự tử do thiếu nợ và mẹ tôi không bị tâm thần do không chịu nổi nợ nần, tất cả do cô nếu không vì cô thì tôi và Vương Hiền đã là vợ chồng. - cô gái xinh đẹp gương mặt buồn bã nhìn về phía cô, thật sự Diệp Phàm phải công nhận cô gái này không giống những người khác nhan sắc phải nói là mỹ nhân nhưng... chắc do cô mà khiến gia đình tiêu tang.

- Cha cô có phải là Tân Thiên Mạn không? - cô là người đủ thông minh để biết việc đó là gì

- Quả là thông minh nhưng chính sự thông minh của cô đã giết chết cô, tôi sẽ giết và chà đạp tất cả để có được anh ấy cô cứ chờ đi.... Rút - cô ta đang nói chuyện thì một người vệ sĩ mặc áo trắng khoanh tay bước đến nói khẽ qua tai cô ta rồi lạnh lùng xoa tay ra hiệu đi trước khi đi cô gái còn nhìn cô, một chiếc xe hơi màu đen chạy đến đỗ gần đó nhưng vệ sĩ áo đen vội vã bước vào xoa đuôi đám chó sói ra xa rồi cời trói cho cô từ từ đưa cô xuống đất. Một người con trai mặc áo vest đen lạnh lùng nhưng đầy lo lắng đến gần cô ôm chặt lấy, giọng anh dịu dàng - Anh xin lỗi vì đã làm em tổn thương.

- Anh có làm gì đâu! - tuy bất ngờ vì lời nói khi nãy nhưng cô cũng thông cảm vì anh đã quá lo lắng cho cô đâm ra cho rằng bản thân mình sai

- Em có sao không? - lời nói của anh xen chút lạnh lùng nhưng sự quan tâm lại lấn chiếm nhiều hơn

- Không chỉ bị xây xát nhẹ do dây thần thôi. - giọng cô nhẹ lại vì sợ anh lo lắng

Anh chẳng nói gì chỉ xoa đầu cô rồi đẩy mạnh vào lồng ngực ôm đầu cô tuy rằng yêu cô nhưng không thể thể hiện ra được, đến khi về nhà riêng của cô anh dường như biết mọi thứ trong nhà nên rất thuận tiện lấy thuốc sát trùng rồi bôi lên cho cô sau đó nhẹ nhàng mát xa để cô khỏi đau và giúp cầm máu. Bàn tay nhẹ nhàng dịu dàng của anh làm cô không thể nào rời xa được đôi mắt của anh nâu màu hổ phách nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời cộng thêm mùi hương nam tính trên người anh khiến cho người đối diện không thể khống chế mà xò vào lòng người, dựa đầu vào bờ vai vững chắc của anh cô thấy

lòng thật thanh tịnh nhưng chuyện vui chưa hẳn trọn vẹn nhớ lại lúc bị bắt cóc trên người cô một vết thương do đánh đập cũng không có sao lại dễ dàng như vậy chắc chắn trong chuyện này có ẩn tình.

...

Trong một căn phòng được tô toàn bộ là màu trắng kì bí trên chiếc ghế xoay gương mặt người con gái trẻ thông thả say men rượu nồng, cô gái lạnh lùng ra lệnh cho những người vệ sĩ - Hãy tìm cho tôi một bác sĩ giỏi về phẫu thuật thẩm mỹ nhanh chóng trong vòng 5 ngày.

- Không hề chủ nhân muốn hóa trang thành người đó? - một người vệ sĩ lên tiếng

- Không sai, chỉ có cách đó tôi mới khiến cho Vương Hiến thuộc về tôi mãi mãi. - cô gái giọng không đổi môi nhếch lên đầy khinh bỉ.

Cách của cô gái là gì? Mời đọc giả chờ xem chương mới

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đau thương vùi lấp _ rạn nứt tình yêu

Bữa cơm được dọn ra rất ngon miệng và phong phú với các món ăn ngon lành được bày rất tinh tế cô nhàn hạ ngồi kể anh gấp lấy miếng thịt được chiên lên không quá mùi nặng hương vị dịu nhẹ khiến cô đói đến mức ruột gan cũng héo tàn, cô đưa anh một cốc nước nóng có pha thêm xíu muối để giải rượu anh nhìn cô rồi cầm ly nước lạnh lòng uống trong cơn say anh mất cả lí trí hất tay cô ra vô tình chiếc ly bể miếng vỡ vào tay cô quản gia lo lắng lại gần lau vết thương cho cô quan tâm hỏi han - Phu nhân người không sao chứ? Chủ tịch say quá rồi.

- Không sao, giúp tôi đưa anh ấy lên phòng đêm nay tôi nghỉ tạm ở đây. - cô tuy trong lòng có chút không vui vì ít khi anh say như vậy giờ đã quá say nên cô không phiền

- Diệp Phàm sao em giống Mẫn Phàm vậy? - trong lúc say anh biết nói gì ngoài những từ làm cô khó hiểu

- Mẫn Phàm là ai? - cô nhìn anh rồi lại nhìn quản gia

- Chuyện này... - quản gia ấp úng

Trên giường anh say rượu mà nói những lời tàn nhẫn nhất đâm thật mạnh vào tim cô đến mức đau nhói lòng - Mẫn Phàm anh nhớ em

- Mẫn Phàm về với anh đi, Lâm Hoa là kẻ dối trá sao em buộc anh phải yêu cô ta.

- Diệp Phàm cô ta rất giống em nhưng không thể thay thế em được Mẫn Phàm. - trái tim cô đóng băng nhiều thôi đủ rồi nếu nói cô không giống người cũ thì sao phải dối lòng bên cô làm chi nữa, nước mắt không dám rơi chỉ lặng lặng lấy nước nóng lau mặt cho anh rồi gỡ đôi giày ra bước xuống dưới nhà âm thầm chịu đựng.

- Mẫn Phàm là ai? - cô nuốt nước mắt vào trong lạnh lùng nhất có thể hỏi quản gia

- Cô ấy là vợ tương lai ở Hàn Quốc của chủ tịch hai người không thể xa nhau nhưng rồi cô ấy bỏ đi để lại nỗi đau đến bây giờ cho chủ tịch, từ khi phu nhân xuất hiện chủ tịch đã nguôi ngoai ít nhiều. Và... Phu nhân có gương mặt rất giống cô gái ấy. - ông quản gia đưa tấm ảnh có một cô gái xinh đẹp như cô đứng cùng một chàng trai là anh, tuy ngoài miệng gọi cô hai từ “phu nhân” nhưng trong lòng chỉ mỗi mình cô gái tên Mẫn Phàm kia, hiểu được tâm ý cô cũng không dám trách hận chỉ bỏ đi gương mặt đượm buồn.

- Tôi cho phu nhân yêu chủ tịch nhưng lòng ngài chỉ yêu mình Tiêu tiểu thư thôi. - một cô người hầu bước ra ôn nhu nhìn theo bóng cô

- Không đâu, chủ tịch là thật lòng yêu phu nhân. - quản gia thương tiếc cho cô lắm nhưng người có tình cảm sâu đậm với chủ nhân mình thì không dám nghĩ về ai

Cơn mưa đêm nay làm xáo động cả bầu trời đêm Diệp Phàm khóc không ra tiếng chỉ biết im lặng nhìn về phía trước giờ đây một lần nữa cô khóc, biết được anh chỉ yêu vì cô giống cô gái Mẫn Phàm kia thôi. Chẳng biết trách ai trách ông trời sao tạo hóa cho cô và Mẫn Phàm có chung khuôn mặt này, rồi một ánh sáng loá trong đêm phía xa xa và “Két_ rầm” một dòng máu đỏ chảy ra lăn dài trên con đường cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

...

- Bác sĩ con gái tôi sao rồi? - bà Diệp khóc đến khan cả tiếng sợ hãi ngã xuống đất

- Xin người nhà cứ bình tĩnh. Bệnh nhân đang trong giai đoạn nguy kịch hôn mê sâu tình trạng này hiếm gặp nhưng độ nguy hiểm lại rất cao có thể hôn mê mãi mãi còn không sẽ là người thực vật. - ông bác sĩ buồn bã thương thay cho thân phận cô nói rồi bỏ đi trong khi tất cả đã rất mệt mỏi, ông Diệp chẳng nói gì chỉ im lặng nhìn về phía trong giọng nhỏ dần -Đứa con gái yêu của ta, nhất định không được xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên chạy như bay đến anh lo lắng hỏi thư ký liên tục - Diệp Phàm đâu? Con bé sao rồi?

- Thừa chủ tịch tiểu thư đã... hôn mê sâu chưa tỉnh... - cô thư ký kể hết mọi chuyện cho anh nghe con giận đã lên đến đỉnh điểm anh bỏ đi nhưng ông Diệp kéo lại lạnh giọng - Chăm sóc cho em con đi, ta và mẹ con sẽ qua gặp anh chị Vương.

...

Sáng hôm sau anh thức dậy thấy mình đã nằm gọn trên giường nghỉ chắc là cô rồi tâm trạng hạnh phúc bước xuống nhà, ngửi thấy mùi thơm từ phía bếp tin chắc cô đang ở đây làm đồ ăn cho anh lòng thầm vui sướng. Bước vội vào trong đi đến ôm chầm lấy cô ngửi mùi hương tuy lạ nhưng quen, buột miệng anh nói - Mẫn Phàm!

Người con gái quay lại gương mặt sắc sảo y như cô không khác gì chỉ có một nốt ruồi nhỏ trên cổ thôi cô gái mỉm cười - Anh ôm quá rồi.

- Sao... Sao em lại ở đây. - anh có chút bất ngờ lùi lại

- Anh sao vậy, em về anh không vui sao? - cô cười hiền

-... - thay vì nói thì anh chỉ im lặng người đời thường bảo “ tình cũ không rủ cũng đến “ đã là người cũ thì mãi mãi cũng không thể làm người mới, khiến anh chịu đau khổ để rồi bây giờ lại quay về như mình vô tội nhưng đâu sao cũng một thời mặn nồng nên anh nào muốn cô bị tổn thương. Mẫn hình điện thoại sáng lên anh nhắc máy đi ra ngoài nghe - Alo con nghe.

[Diệp Phàm con bé hủy hôn rồi.] - giọng nói của một người đàn ông lạnh lùng lãnh đạm

- Sao có thể. - anh hơi bất ngờ mấy ngày trước tình cảm còn mặn nồng kia mà

[Mẫn Phàm trở về rồi đúng không?] - giọng đàn ông càng lạnh lùng xen chút buồn rầu, bức tức

- Dạ đúng vừa về. - giọng anh một chút lại nhỏ dần

Tất cả đều im lặng anh bước vào trong đầu luôn luôn đặt hình ảnh của Diệp Phàm, cuối cùng cô cũng tỉnh rất may cho cô chắc hẳn thần chết đã ngủ quên nên cô mới thoát nạn. Nhìn ra ngoài cửa sổ cô thầm nghĩ anh chẳng còn yêu cô thì sao phải níu giữ Diệp Thiên vào trong vút tóc cô dịu dàng - Em sao vậy? Nếu đã mệt mỏi thì hãy về Úc đi.

- Giờ em đã hiểu câu nói “Đau thương vì lấp _ rạn nứt tình yêu“- nước mắt chảy ra cô lại khóc vì một trong số những người của gia đình họ Vương, lần nào cũng dưới mưa cả cô chỉ biết cười trừ giờ đây cô biết mình đã mất hết tất cả rồi mất anh, mất tình yêu và mất luôn cả tính cách hồn nhiên này.

- Alo, chị ơi cô ta đến rồi.

”khi vừa biết tin cô đến Mẫn Phàm chạy đến chỗ anh bưng một ly nước lọc đưa anh nhưng vô tình hay cố tình bụi bay vào mắt cay cay cô nói - Mắt em đau quá anh xem giùm em đi.

- Hình như bụi vào mắt em rồi. - cô nháy nháy mắt, anh dùng hơi thổi vào mắt cô nhưng lại vô tình gây hiểu lầm nếu như đứng phía sau thì lại nghĩ đó là hai người đang hôn nhau thân thiết. “- Giờ chị mới thấm thía câu nói “trước con mưa là một bầu trời đẹp “. - nói đến đây nước mắt cô lại rơi lăn dài trên mi, nhớ anh nhớ đến khi tim ngừng đập nhưng nỗi đau lại khiến cho cô thêm nhói lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Gặp nhau là một cái duyên

Một năm sau

Mối tình tuy đẹp nhưng một câu chia tay cũng biệt ly, dinh thự tuy xa hoa nhưng kẻ đi người ở vẫn cô đơn. Từ khi cô rời xa anh con người lạnh lùng lại thêm phần tàn nhẫn trong tim mãi hận người con gái cho anh hạnh phúc rồi để anh ở lại với đau thương. Mẫn Phàm trở về anh cũng không biết là chuyện vui hay chuyện buồn. Anh trở thành người phong lưu xem phụ nữ là một trò chơi chán rồi thì bỏ Mẫn Phàm ở lại cũng không thể thay thế hình bóng của cô được, quần gia đã kể mọi chuyện khi anh say xin đã nói gì và làm cô tổn thương ra sao! Kẻ ở lại chỉ biết uống rượu giải sầu hay phong lưu mà phát tiết, cho người tìm coi suốt một năm vẫn không thấy đề rồi một thông tin khiến anh bàng hoàng " Đứa con phiêu bạt của anh đang ở nước Úc học tại trường Bách Tiên "

Một năm qua cô vui đầu vào chuyện học hành đến nay đã sắp được nghỉ hè nên thay vì ngồi nhà ôm hình ảnh khóc thì cô đi làm việc tại trường mẫu giáo "Bách Tiên" dành cho những đứa trẻ ở Trung Quốc, lớp học đang vui reo hát rồi giờ ra chơi đến cô và trò cũng không biết. Một cậu bé ngồi gần cửa sổ gương mặt lạnh lùng vô cảm càng nhìn cô càng thấy giống một người nào đó, cô lại gần cậu bé - Chào em.

-...- cậu bé vẫn im lặng không quan tâm

- Em sao vậy? Không đi chơi cùng các bạn sao? - Diệp Phàm vẫn tiếp tục hỏi

-... Bọn họ không muốn chơi với đứa không có cha mẹ như em. - cậu bé im lặng hồi lâu mới lên tiếng trả lời

- Nếu em nghĩ thoáng hơn thì sao? Nhờ các bạn sẽ chơi với em thì sao? - cô xoa đầu cậu bé, một cô bé buộc tóc hai bên thắt nơ chạy lại xòe tay ra trên đây là một viên kẹo sô-cô-la

- Tiểu Tần cậu ăn đi. - cô bé đáng yêu đưa cho cậu bé ấy viên kẹo ngọt ngào

- Tiểu Yên cậu ăn chưa? - cậu bé cầm lên rồi hỏi

- Mình ăn rồi. - cô bé cười rất tươi

- Cậu lừa mình, ngày thường mỗi khi ăn sô-cô-la là miệng cậu dính rất nhiều sô-cô-la. - cậu bé lạnh lùng nhìn rồi phán

- Tiểu Yên không phải lúc sáng em mang rất nhiều kẹo sao đâu hết rồi? - thấy kì lạ Diệp Phàm bèn hỏi

- Dạ em ăn hết rồi ạ. - cô bé cúi mặt xuống không dám ngước lên

- Không thể đây chỉ mới là tiết học đầu em ăn nhanh như vậy bao giờ chứ! - cô ngạc nhiên lẫn tức giận

- Tiểu Yên nói thật cho mình biết là ai lấy kẹo của cậu. - cậu bé đứng bật dậy để tay vào túi quần lạnh lùng nói

- Là... Là... Tiểu Hùng. - cô bé ấp úng sợ sệt

- Lại là nó sao? - cậu bé đứng dậy đi thật nhanh khiến cô cùng Tiểu Yên chạy theo không kịp, dừng lại trước một nhóm học sinh đang chia nhau số kẹo sô-cô-la rồi cười híp cả mắt cậu bé nhào tới xô mọi người ra ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía cậu bé mập mạp rồi chạy đến đánh, cào mặt cậu bé dữ dội.

...

Trong một hành lang vị hiệu trưởng cùng một người phụ nữ ngang ngược chửi mắng cô thậm tệ - Nè giáo viên Diệp Phàm không phải cô không biết đây là ai hay sao? Là Mạnh thiếu gia vậy mà cô lại để cho thằng ranh con không cha không mẹ này đánh đến mức trọng thương, cô chắc không muốn sống rồi.

- Chuyện này tôi không bỏ qua dễ dàng vậy đâu, nhất là cô đó chỉ là thân phận hèn mọn trong xã hội này mà muốn một bước lên bà hoàng sao? - người phụ nữ có vẻ bề ngoài sang trọng nhưng miệng lưỡi thì đánh đá chua ngoa

- Lỗi do tôi sơ xuất tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm. - cô cúi đầu

- Không cần thiết. - một giọng nói đàn ông quen thuộc phát ra từ phía cửa quay mặt lại nhìn kinh ngạc khi thấy đây là anh, anh thay đổi rất nhiều tóc bây giờ không còn màu đen mà chuyển hẳn sang màu hạt dẻ, gương mặt điển trai vẫn còn cộng thêm ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ kia khinh bỉ

- Anh là ai? - hiệu trưởng tức giận về hành động vô lễ của anh đối với cô đồng đứng thứ hai của trường mặc cho Mạnh phu nhân kéo áo ra hiệu gì đó

- Ông hiệu trưởng trường thật to gan kẻ cả con trai ta cũng không tha. - anh lạnh lùng nhìn ông ta

- Con trai gì nguoi là giả mạo thằng tiểu tử kia là trẻ mồ côi đó. - ông ta ghét ai mà phách lối

- Hiệu trưởng im lặng.. Dạ thưa chủ tịch Vương tôi đây không biết đã đụng chạm đến con trai của ngài. - bà ta gục đầu sợ sệt nghe tới đây ông hiệu trưởng cũng lạnh toát mồ hôi nhìn qua lại mấy lần thấy cô có vẻ không sợ nên ông ta bèn cất lời - Cô giáo Diệp thật là đáng trách, để cho Mạnh thiếu gia và Vương thiếu gia đánh nhau cô thật là như mụ di ghê của người ta. Cô xem, cô xem bây giờ hai phụ huynh đều không vừa lòng.

- Ông là hiệu trưởng Tổng đúng không? - anh lạnh lùng nhìn tên hiệu trưởng

- Vâng là tôi. - ông ta lo lo sợ sợ mức độ cả mồ hôi tay

- Chung quản gia. - một người đàn ông bước vào cung kính nhìn anh rồi lại nhìn cô, lại là người quen không thể không chào hỏi, cô quay lại dịu dàng nói - Chung quản gia lâu qua không gặp.

- Phu nhân, lâu quá không gặp người vẫn khỏe chứ? - Chung quản gia đã thay đổi hẳn thay đổi đối với cô lúc trước cung kính hơn và triu mến hơn

- Phu nhân thì tôi thấy... - lời chưa kịp nói đã bị anh cướp đi

- Phu nhân tôi thật sự gần đây lại càng xinh đẹp. - anh ra hiệu bởi ánh mắt không cho cô nói thêm vì biết cô càng nói thì giá trị của cô trước mặt ông hiệu trưởng kia càng ngày càng thêm bản thủ.

- Ông biết mình phát xử lý thế nào rồi đúng không? - anh lạnh lùng bước đến nắm tay cô kéo ra ngoài trước khi đi còn quay sang quăn gia lạnh giọng

...

Hành lang trường học vắng bóng người anh kéo tay cô đi trên con đường dài nhiều màu sắc ấy đôi tay khẽ run lên vì đau nhưng vẫn cứ kệ để anh kéo, cô không phải là một mẫu người anh cần tìm hà khắc chỉ phải đến đây nắm tay kéo cô về những tháng ngày hạnh phúc giờ đây sao mà nó lại xa xôi đến thế, giết tay mình ra cô lạnh lùng bước đi không một chút gì gọi là nuối tiếc nhưng rồi đến khi anh ôm cô từ phía sau khiến cô muốn đi cũng chẳng được.

- Đừng đi có được không? - giọng anh nhỏ dần

- Chúng ta chia tay rồi, tôi đi hay ở cũng không liên quan đến anh. - ngoài miệng thì tuyệt tình nhưng trong lòng đầy những giọt nước mắt

- Anh chưa đồng ý có nghĩa là chưa chia tay. - anh lạnh lùng một chút lại ôm cô thêm chặt

- Anh đừng cố chấp nữa tôi không phải Mẫn Phạm càng không phải là người trong mắt anh. - giờ đây muốn không khóc cũng chẳng được nước mắt lại rơi anh lại đau lòng

- Anh xin lỗi. - anh ôm cô vào lòng người con gái anh yêu bao nhiêu lần thì bây giờ cũng sẽ yêu cô không bao giờ thay đổi, từ phía xa có tiến bước chân cô nhanh chóng rời xa vòng tay yêu thương của anh lau nhanh mấy giọt nước mắt còn đọng lại. Một người đàn ông gương mặt khá điển trai lạnh lùng bước đến theo sau là cô bé Tiểu Yên đáng yêu, hần ta gặp cô bèn đi lại dịu giọng - Diệp Phạm lần trước em hứa sẽ dừng bữa cùng anh mà.

- Ồ em quên. Tối nay... - lại một lần nữa chưa nói được trọn câu thì cái tên họ Vương kia cướp lời

- Tối nay "vợ yêu" của tôi bận rồi. - anh khó chịu khi thấy hai người nói chuyện thân mật quá mức

- Anh nói xàm gì thế hả? - cô tức giận

- Anh nói đúng thôi! Chào chủ tịch Phong sao anh lại có nhã hứng với "vợ" của tôi vậy? - anh nhìn cô cười đều rồi lại lạnh giọng đối với người đứng trước mặt

- Chủ tịch Vương yên tâm tôi đã điều tra rồi anh và Diệp Phạm chỉ có quá khứ nên tôi nghĩ ngày nào đó anh chưa phải chồng cô ấy thì tôi còn có cơ hội.
- hần ta nhìn anh khinh bỉ

- Thứ mà tôi muốn có thì nhất định sẽ có được, chủ tịch Phong nên rút lui đi bởi có đấu thì anh vẫn thua. - anh bắt đầu tức giận

- Đừng nghĩ bản thân làm vua của thiên hạ, chủ tịch Vương à tôi cũng muốn nói cho anh biết "Thứ gì thuộc về tôi thì sẽ không thuộc về người khác". - hần ta cũng chẳng chịu thua hai người ngang tài ngang sức khó mà quyết định

- Phong Thiên, Vương Hiến đây là trường học nếu hai người muốn cãi nhau thì ra ngoài giùm tôi. - cô xoay lưng bước đi

- Đúng là chả đáng làm ba của Vương Tần tôi. - cậu bé đứng dựa vào tường lạnh nhạt nhìn anh

- Thằng bé này muốn chết sao? - anh tức giận vì cậu bé dám lên mặt dạy đời anh

- Vương đại nhân, ngài xem xem cô Diệp xinh đẹp như vậy lại còn là người học cao hiểu rộng, gia đình trên dưới sang giàu ngài tự xem lại mình đi... - nói rồi cậu bé bước đi để lại cho anh một quả tức sắp nổ Phong Thiên thì thật sự vui không gì tả nổi cười mà muốn lao đảo luôn

- Ba à, ba có hơn gì ba của Tiểu Tần đâu mà cười người ta thậm chí ba còn tệ hơn thế đấy. - Tiểu Yên nhún vai trẻ mồ rồi chạy theo cậu bé Tiểu Tần, sau một lúc tịnh tâm thì anh và Phong Thiên cũng bỏ đi nhưng kết thúc không phải là lời tạm biệt mà là hai ánh mắt toé lửa

...

Tối nay sương đêm hơi lạnh cô mệt mỏi bước xuống nhà xe bỗng trên nóc xe xuất hiện bó hoa xinh đẹp nhưng đây là hoa hồng trắng cô rất ghét, mở tấm thiệp đặt kẻ đó "Hoa hồng trắng anh biết em rất ghét nhưng những thứ mình chưa biết rõ đã ghét thì thật không công bằng, anh mong em hãy suy nghĩ về những chuyện đã qua và hãy nhớ thứ mình thích chưa hẳn đã hoàn hảo và ngược lại. Kí tên H" cô trầm tư lại là người ẩn danh này rốt cuộc anh ta ai mà có vẻ biết rõ mọi chuyện như vậy "những suy nghĩ ngày một lớn dần người tên "H" này rốt cuộc biết bao nhiêu về cô. Thoát khỏi dòng suy nghĩ khi có một cuộc gọi từ Tiểu Yên - Alo Tiểu Yên em gọi cô có việc gì?

[Cô ơi, hôm nay em có rất nhiều bài tập không hiểu cô có thể đến nhà hàng Trung Quốc giảng lại giùm em được không?]

- Tất nhiên là được cô đến ngay mà.

[Dạ cảm ơn cô]

Kết thúc cuộc gọi cô nhanh chóng vào xe chạy đi theo những con gió lạnh mùa Thu, dừng lại trước nhà hàng Trung Quốc cô một mình bước vào ánh mắt chột xen chút ngạc nhiên khi có cả anh và Tiểu Tần ở đây, anh thấy hành động đáng yêu đó không thể không trêu chọc - Em làm gì mà ngạc nhiên như con cọp lần đầu gặp con chim vậy?

- Hà? - cô khó hiểu trước câu nói của anh

- Thì cọp ở mặt đất lần đầu thấy chim bay trên bầu trời nên ngạc nhiên. - anh giải thích rồi cười thầm khiến cô càng lúc càng không hiểu, bước vào trong cô gặp Tiểu Yên, Phong Thiên thấy cô hần liền đứng bật dậy kéo ghế ra lịch sự mời cô ngồi - Diệp Phàm em ngồi đi.

- Ồ, cảm ơn anh. - cô ngồi xuống lòng có chút xiu bất an

- Vậy tôi không khách sáo. - anh đi đến ngồi xuống chỗ kế cô cậu bé Tiểu Tần thì lại ngồi gần Tiểu Yên

- Chủ tịch Vương ngài sao cứ thích phá hoại hạnh phúc gia đình người ta thế. - hần không vui khi anh đã quá tự nhiên

- Tôi thích thế thôi. - anh thật tình đã quá tự nhiên sao? Nhưng thế cũng chả sao miễn được gần cô là vui rồi, cô thấy bầu không khí căng thẳng bèn nói - À tôi quên mất hai vị phụ huynh, thứ bảy tuần này trường tổ chức đi cắm trại trong rừng mong hai vị có nhã hứng đi chung.

- Tất nhiên là đi. - hai người đồng thanh khiến cô cảm thấy thích thú cãi nhau như chó với mèo giờ lại thành ra như vậy thật không hiểu nổi, cô quay lại giảng bài cho Tiểu Yên còn cậu bé Tiểu Tần thì lại nhìn anh không hiểu nổi. Việc anh có con riêng cô đây không có quyền quyết định nhận hay không nhưng thứ cô thắc mắc là mẹ cậu bé này rốt cuộc là ai, gương mặt cậu bé đôi phần giống anh đôi phần lại giống cô.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quá khứ ngủ quên đã lâu

Khung cảnh đẹp tuyệt vời nắng và chàng cùng nhau " côi áo cho nhau " giữa một khu biệt thự sang trọng ở gần biển, người đàn ông một mình ngồi tựa ghế sofa chỉ khoác áo bông tắm lộ thân hình cường tráng khiến phụ nữ mê hoặc

- Bước đầu chia cắt Vương Hiến và Diệp Phàm đã xong anh còn muốn gì nữa. - người phụ nữ ngồi dậy khăn choàng lên cơ thể lạnh lùng nhưng yếu điệu nói

- Tôi muốn hai người họ không muốn nhìn nhau hướng chỉ là nói chuyện. - người đàn ông lạnh lùng như một tảng băng

- Em không hiểu sao anh lại yêu chính em gái của mình? - người con gái ghen tị xen chút xiu ngạc nhiên

- Được nếu muốn biết thì tôi kể em nghe. - người đàn ông khi này chẳng ai khác ngoài Diệp Thiên

17 năm về trước

Trong một căn nhà lụp xụp người phụ nữ một mình nằm trên giường bệnh tật giật vật con người gương mặt tái dần, có một cậu bé 10 tuổi đi vào lo lắng cất giọng - Mẹ, mẹ không sao chứ? Mẹ đừng bỏ con có được không?

- Tiểu Nghị nghe mẹ nói con hiện tại là con trai của gia tộc Diệp Gia, đưa con trai của họ đã mất tích là do mẹ làm vì mẹ muốn con được một cuộc sống hạnh phúc. Con bây giờ mau chóng sang nhà họ đưa miếng ngọc bội này thì chắc chắn họ sẽ nói con là con trai họ. - người phụ nữ một mình nhưng cố gắng nói hết những lời can dặn

- Mẹ ơi, Tiểu Nghị không muốn xa mẹ đâu hu hu - cậu bé khóc như mưa ôm người phụ nữ

- Mẹ cũng không muốn xa con nhưng con phải vào gia đình....đó thứ nhất trả thù cho ba con..., thứ hai phải... trở thành người giàu...có nhất thế...giới. - người phụ nữ trút hết hơi thở cuối cùng nói hết mọi chuyện

- Mẹ ơi đừng bỏ Tiểu Nghị, mẹ ơi.... - cậu bé cứ khóc lóc ôm người phụ nữ.

Trước cổng của biệt thự sang trọng một người phụ nữ chạy ra khi nghe tin đã tìm được đứa con trai của mình bà vui như mở hội, một chiếc xe du lịch chạy đến người đàn ông bước xuống là ông Diệp thời trẻ khoan dung nói với vợ mình - Em à, anh đã gặp con thằng bé có miếng ngọc bội.

- Thật sao anh mau mau cho em gặp con. - bà Diệp nín nín tay ông

- Chú Tư mau đưa thằng bé ra. - người đàn ông phía sau được lệnh đi đến mở cửa và dẫn cậu bé xuống, gương mặt lạnh lùng của cậu bé không ai chú ý còn bà Diệp chạy nhào đến ôm cậu bé.

- Diệp Thiên con về với mẹ rồi, mẹ mừng quá. - bà Diệp mừng rỡ ôm cậu bé đến mức sắp thở không nổi nữa

...

Diệp Thiên ngồi trong căn phòng lớn đối diện với hai người là ông Diệp và bà Diệp, quản gia nghiêm túc giới thiệu - Thưa thiếu gia đây là Chủ tịch Diệp Phúc, còn đó là Phu Nhân Bạch Thiên Hoa là mẹ và ba của thiếu gia. Còn..

- Anh hai em là Diệp Phàm. - cô bé đáng yêu chạy ra giơ tay lên chào hỏi từ đó cậu bé bắt đầu thấy thích cô bé này

- Chào em - cậu bé nắm lấy tay hai đứa trẻ cùng cười, cứ thế ngày qua ngày Phàm Thiên chơi chung với nhau vui vẻ và Thiên đã nảy sinh chút tình cảm với Phàm khi hai người gần nhau, đến một ngày tin động trời đến với cậu bé từ ông quản gia khi thông báo cho Diệp Phàm và cậu nghe được - Thưa Tiểu thư, ông bà chủ đã quyết định hôn ước của người với gia đình Vương Gia đây là đại thiếu gia Vương Hiên.

Cô chỉ im lặng khiến cậu khó hiểu, bèn trầm giọng quan tâm - Em sao vậy? Định làm theo ý họ?

- Không muốn cũng khó, ba mẹ rất thương em nhưng gia tộc ta đều coi việc cưới sinh là phận của người lớn con nít chúng ta không có quyền đòi hỏi. Phận làm con phải trả công sinh dưỡng, không sao em sẽ làm được sẽ đính hôn với đại thiếu gia Vương Hiên. - gương mặt cô suy tư

- Nhất định anh phải là chú rể của em. - cậu nắm tay lại quay đầu bước đi cho dù anh nói gì cũng chỉ biết im lặng lắng nghe nhưng lại chẳng nghe được câu nói khi này

...

- Lễ đính hôn sắp bắt đầu, tôi và cô phải phá hỏng nó. - cậu bé chững chạc khoanh tay nhìn cô bé gái xinh xắn phía sau

- Tôi có thể sao? - cô bé bất lực

- Được có tôi ở đây không cần thiết phải lo lắng - cậu bé nói rồi bước đi cứ như là đang bỏ mặt cô bé ở lại

...

Bữa tiệc diễn ra linh đình khung cảnh bốn bề đều được trang trí đèn màu, hoa văn, rèm cửa sang trọng... Diệp Phàm xinh xắn với chiếc đầm màu hồng tung tăng bước xuống theo sau là một cô gái giống y như cô, quản gia bèn hỏi - Tiểu thư, Tiểu tiểu thư mời đi lối này

- Quản gia anh trai cháu đâu. - cô âm trầm

- Dạ thưa thiếu gia có việc đi gấp vẫn chưa thấy về. - ông ta suy tư

-... - cô im lặng bước xuống còn cô bé gái phía sau chắc mọi người cũng đã biết là ai rồi chứ Tiểu Mẫn Phàm thật sự, cô bé chạy đến chỗ Diệp Phàm đang đứng nhét tờ giấy trắng gì đó vào tay cô bé. Giở ra đọc là nét chữ rất đẹp mực đen nội dung là " Sống không thấy người, chết không thấy xác. Cô bé hiện tại anh trai cô đang bị chúng tôi bắt cóc nếu không muốn thằng bé này bị thương thì mau đến nhà kho gần trung tâm thành phố. " cô lo lắng sợ hãi định nói với cha mẹ mình thì Mẫn Phàm nắm tay lại - Diệp Phàm cậu đừng đi nguy hiểm lắm

- Mình đi nói với ba mẹ. - Diệp Phàm định bỏ đi nhưng Mẫn Phàm kéo lại cô bé dịu dàng nhìn bằng đôi mắt lo sợ - Mau cứu Diệp Thiên.

Không thể ngăn nổi những giọt nước mắt lăn dài và đều trên gương mặt xinh đẹp của Mẫn Phàm cô đành im lặng bước ra ngoài đầu lòng biết sắp đến giờ cử hành lễ đính hôn nhưng trong tình thế này không đi cũng khó lòng. Chạy ra khỏi nhà với lấy chiếc xe đạp vượt qua mọi con đường để rồi bất gặp được ánh mắt của một cậu bé dịu dàng nhìn cô, Diệp Phàm chợt hét lên - Anh Thiên.

- Diệp Phàm anh ở đây. - cậu bé vẫy tay

- Anh hai... " kết - rằm " - cô đang nói rồi chạy một mạch sang bên kia đường bỗng chiếc xe tải thần gấp tông vào người cô chuyện gì đến cũng đến, giờ cử hành đã trễ 20 phút nhưng bóng hình cô vẫn chưa thấy cả nhà người nào người nấy cũng hoang mang, lo lắng.

- Con trai, con gái của tôi, chúng đi đâu rồi? - bà Diệp lo lắng

- Thưa phu nhân, khi này thiếu gia đi ra ngoài sau một lúc thì tiểu thư mất tích. - quản gia nghiêm túc nói

- Giờ khách khứa đã đến đầy đủ không biết chúng đi đâu nữa. - ông Diệp lo lắng xen chút bức tức - Quản gia mau cho người đi tìm chúng

- Dạ thưa chủ tịch. - ông quản gia nhận lệnh sau đó bỏ đi chợt Mẫn Phàm đi đến giả vờ khóc cho là kế hoạch đã thành công nhưng cô nào biết con đường hai người về sẵn lại lệch sang ngã tư, Mẫn Phàm bèn nói - Hay để cháu cùng Vương thiếu gia đính hôn rồi sau khi tìm ra Diệp Phàm cháu sẽ im lặng bỏ đi dù sao đi chăng nữa thì cháu với Diệp Phàm y nhau mà.

- Đã leo lên lưng cọt rồi thì ta đành... - ông Diệp trong lòng một xú cũng không vui luôn nghĩ về đứa con gái cung hiến tại đang ở đâu ra sau? Mẫn

Phạm vui trong lòng thấy gương mặt đó bà Diệp càng căm ghét cô ta hơn, bà quyết định không tham dự buổi lễ chi diện có mặt không xuống nhà, quán gia vừa biết được tin của cô liền lập tức thông báo cho bà Diệp biết, tâm tình đã không vui nghe được tin dữ bà Diệp như chết đứng chạy thật nhanh xuống lầu báo tin cho ông Diệp và căn tiệt đình hôn này lại nhưng vô dụng mọi nghi thức đã xong, cha xứ đứng dậy tuyên bố - Kể từ giờ ta tuyên bố hai đứa con đã có hôn ước mãi không xa rời.

- Khoan đã. - bà Diệp lớn tiếng

- Em à xảy ra chuyện gì sao? - ông Diệp thấy vợ có vẻ lo lắng nên cũng suy tư

"Chát" bà Diệp đi xuống tát thẳng vào mặt của Mẫn Phạm cô bé sợ sệt khóc lóc dựa vào lòng của Vương Hiến càng khiến bà thêm phần khó chịu, ông Diệp thấy vợ có biểu hiện lạ bèn đi thẳng lên phòng kéo bà theo.

- Thiên Hoa em làm sao vậy hả? Mẫn Phạm con bé vô tội! - ông Diệp buồn lòng vợ

- Anh mau đưa con bé đi đi em không muốn nhìn thấy nó nữa. - bà Diệp mọi chuyện đều biết nhưng lại không biết Diệp Thiên là người đứng sau tất cả chỉ biết Mẫn Phạm là kẻ tiện nhân hãm hại con gái của mình

- Em à... - ông đang định khuyên can bà nhưng rồi lại thôi

- Diệp Phạm con gái mình bị xe tông rồi kia ông quán gia đã đến bệnh viện, anh anh mau đưa em đến đó. - bà Diệp khóc hết nước mắt

- Sao Diệp Phạm con gái cưng của tôi nó bị gì à? - ông Diệp vừa nghe đã sợ sệt lo lắng

Bà Diệp chỉ nhìn rồi khóc ông Diệp cũng hiểu nỗi buồn này vì biết bà rất yêu thương Diệp Phạm nên mới sai trái nhìn vậy, khi đến bệnh viện bà Diệp chạy ngay đến phòng cấp cứu nhìn qua ô cửa sổ nhỏ của phòng cấp cứu thấy gương mặt xanh xao của con gái mà lòng bà trĩu nặng. Bác sĩ đến gần giọng hơi buồn - Thưa chủ tịch, phu nhân Diệp tiểu thư đã tỉnh nhưng hiện tại quá khứ của cô đã không còn có thể nói là mất trí nhớ những việc gần đây nhất sẽ càng khó nhớ, tôi mong gia đình có thể vui vì cô gái đã qua cơn nguy hiểm.

- Con gái tôi... - bà Diệp ngã xuống đất dựa vào lòng của ông Diệp tiếp tục khóc còn riêng Diệp Thiên lại ân hận khi khiến cô ra nông nỗi này.

.....

- Sao anh không nhờ Mẫn Phạm thật giúp anh mà lại là em? - nói tới đây chắc mọi người cũng biết là ai rồi

- Thiên Vi không phải em muốn được vào gia đình Vương Gia hay sao? - Diệp Thiên giọng càng chút càng lạnh lùng

- Em hiểu rồi! Nhưng có điều tôi muốn hỏi. - cô ta trầm ngâm

- Hỏi đi! - anh ra lệnh

- Mẫn Phạm thật sự đang ở đâu? - cô ta rụt rè

- Chuyện này không liên quan đến em. - anh tròn mắt đôi với loại phụ nữ không ra gì như vậy anh không cần thiết phải trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nữ Vương lòng tôi, bố già

Diệp Thiên đập những bức ảnh trên bàn vào mặt người đàn ông đeo kính đen tức giận vô cùng - Đồ vô dụng- Lão đại tôi sai rồi. - người đàn ông sợ sệt

- Các người biết sai sao? - anh hỏi lại

- Chúng tôi chỉ theo dõi và chụp lại, là do tổ chức Vương Gia đứng đầu là tham hiểm nên... - người đàn ông áo đen có chút thiệt tình quá mức

- Ý anh là tôi yếu hơn tên Vương Hiến kia đúng không? - anh tức giận

- Tôi xin lỗi ý tôi không phải như vậy, chỉ là...

- Cút ra ngoài. - anh tức giận hét to

- Diệp Phạm em chỉ có thể làm người phụ nữ của Lý Nghị này thôi! - khi người đó đã đi thì anh ta mới lộ rõ vẻ chiếm hữu ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm vào sập ảnh trên bàn từ cảnh hai người ôm nhau, đến cảnh Phong Thiên, Vương Hiến tranh giành Diệp Phạm... không thể chịu được nên anh bỏ ra

ngoài đầu rắng nữ nhân bên cạnh thì không thiếu nhưng tình yêu thì chỉ trao cho người xứng đáng, cùng lúc Thiên Vi đi đến gần anh ôm tay nũng nịu - Anh sao vậy?

- Tránh ra. - khí lạnh bao trùm xung quanh làm cô ta phải tránh xa nhưng sâu trong thâm tâm vẫn biết anh tức giận là vì ai, chẳng ai có thể khiến anh cười hay tức giận nhưng người đó Diệp Phàm do cô làm anh cười, tức giận hay tàn nhẫn.

...

Diệp Phàm đứng trên bục giảng đọc gì thì ở dưới đọc theo nấy, nhưng cậu bé Tiểu Tần cứ nhìn ra ngoài cửa sổ khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng bèn đến gần hỏi - Tiểu Tần con nhắc lại cho cô lúc này có bao nhiêu có vịt?

- Thừa cô là 10. - cậu bé lạnh lùng y như anh không khác dù không chú ý đến bất cứ thứ gì nhưng thánh giác và sự tập trung hơn hẳn người thường

" Reng-reng-reng " tiếng này báo hiệu đến giờ ra chơi vừa reo lên bọn trẻ ủa ra Tiểu Yên đứng dậy bước ra ngoài còn Tiểu Tần thì chỉ biết nhìn theo mà không dám nói gì, thấy hai đứa không thân như bình thường cô liền đến gần cậu bé quan tâm - Tiểu Tần không đi chơi chung với Tiểu Yên sao?

- Tiểu Yên không thể đi chung với em - Tiểu Tần buồn bã

- Tại sao? - cô khó hiểu

- Dạ là do... - cậu bé ấp úng

- Cứ nói cô vẫn đang nghe. - cô biết cậu bé giống anh ít khi muốn phơi bày chuyện riêng ra ngoài

- Dạ... Chuyện là vậy

Hôm qua tại buổi họp báo công bố quyền thừa kế của tập đoàn Lâm Thị giao cho Lâm Xuân con gái nhưng cũng là một tomboy nổi tiếng tại Úc điều hành và phát triển người này cũng có quen biết cô với tư cách là bạn bè chung trường thời cấp 3, anh và hân được mời đến dự tiệc nhưng cũng nhằm mục đích kén rể cho Lâm Hoa bây giờ cô thay đổi đi rất nhiều không còn đánh đá như trước mà dịu dàng hơn khiến biết bao người muốn được chọn làm phò mã của cô. Phong Thiên bước vào cùng con gái mình Lâm Hoa đến gần mời rượu với tư cách là bạn từng học chung - Phong Thiên lâu rồi không gặp?

- Lâm Hoa cậu thay đổi quá bây giờ trông dịu dàng hơn trước. - hân nhìn Lâm Hoa

- Dẫu gì cũng đã trưởng thành mình không muốn ai cũng nói “Đánh đá, chánh choẹ “.- cô nhìn xuống đất rồi mỉm cười

- Không ngờ Phong Thiên, Lâm Hoa cũng ở đây - anh bước vào theo sau là cậu nhóc với chiếc vest nâu đáng yêu

- Vương Hiên, em xin lỗi bây giờ do thiếu suy nghĩ mà làm anh tổn thương. Mẫn Phàm trước khi đi có để lại cho anh bức thư nhưng em lại làm lạc mất em xin lỗi. - Lâm Hoa buồn bã chỉ cố cười gượng

- Mẫn Phàm đi đâu sao? - Phong Thiên kinh ngạc hỏi

- Đi xa. - anh quay bước bỏ đi cậu nhóc thì theo sau, chuyện của anh ít khi muốn nói cho bất cứ ai vì anh biết con trai mình còn quá nhỏ không muốn nó hiểu lầm ba mẹ.

- Ba ơi, hôm qua cô Diệp Phàm đi chung với chú đó đó hai người vui vẻ lắm? - Tiểu Yên chi chi vào Lâm Xuân

- Tiểu Yên chắc do con nhìn nhầm rồi, hôm qua Lâm Xuân luôn ở nhà chuẩn bị cho bữa tiệc thôi. - Lâm Hoa tuy biết mối quan hệ trên cả bạn bè của Lâm Xuân và Diệp Phàm nhưng em gái mình dẫu sao cũng mang tiếng “ người thừa kế “ Lâm Thị mấy đời đều sanh gái không có con trai kế thừa sự nghiệp giờ có cô là con gái nhưng hồn con trai mà phụng sự được cho gia đình.

- Chắc vậy! - Tiểu Yên gãi gãi đầu rồi chạy theo Tiểu Tần, bên kia có một chàng trai cực đẹp tóc nhuộm bạc kim tay bỏ vào túi quần mặt lạnh thấu xương đang cầm điện thoại khi bên kia cất lời mới vui vẻ trở lại

- Diệp Phàm cậu không đến hay sao?

[Xin lỗi cậu bây giờ mình phải đi dạy rồi.]

- Cậu không dành chút thời gian cho mình được hay sao? - cậu buồn bã

[Xin lỗi mà, thôi nha đến giờ vô học rồi.]

- Cậu... Chưa bao giờ tớ nghĩ mình sẽ là người yêu của cậu chỉ muốn làm người phía sau im lặng mà nhìn cậu từ xa. - đối với cậu yêu cô nhất nhưng người cô yêu mãi mãi chỉ có...

...

- Nè cậu có biết Diệp Phàm bị dị ứng với lá họ không? - anh khoanh tay giọng từ từ nói
- Hừ, vậy Diệp Phàm ghét ăn súp đó cậu có biết đâu haha... - hần nói xong là cười đắc ý
- Nè vậy màu của Diệp Phàm thích trả lời được không? - anh khoanh tay nhìn hần chăm chăm
- Màu nâu thể hiện sự hoà nhập của đất trời - hần mỉm cười rất thoải mái
- Sai rồi, cô Diệp Phàm thích màu xanh lá cây. - hai đứa bé đồng thanh
- Cậu chả biết gì! - anh xoay mặt chỗ khác nói móc anh
- Cậu cũng có rãnh hơn tôi đâu. - cuộc cãi vã lại bắt đầu ai mà chẳng muốn được người mình yêu, yêu lại mình
- Hiểu ít mà đòi theo đuổi Diệp Phàm mơ tưởng. - Lâm Xuân nghe hai người họ trả lời mà không thể nhịn cười nên dùng lời chế trêu nhưng rất nhỏ vì dù như thế nào hai người họ cũng là cổ đông lớn của tập đoàn

Bữa tiệc vừa kết thúc anh và hần ra ngoài nhìn nhau bằng ánh mắt ánh lửa hai đứa trẻ cũng lác đầu, Tiểu Yên cúi mặt không nói với Tiểu Tần câu nào chắc chắn là do ba của họ rồi..

“

- Họ trẻ con quá, đúng không? - Diệp Phàm cười khỏ
- Ba em ông ấy trẻ trâu lắm. - Tiểu Tần lác đầu Diệp Phàm thì mỉm cười vì cậu bé này đối nghịch với anh
- Cô Diệp Phàm hay cô đến dạy kèm con tiếng Trung đi. - một cậu nhóc chạy đến vò vỉnh cô
- Tiểu Hắc, tránh khỏi cô Diệp ra. - Tiểu Tần nhảy xuống đẩy mạnh cậu nhóc ra khiến cậu bé khóc lóc om sòm
- Tiểu Hắc ngã có đau không? - cô đau xót
- Tiểu Hắc đau lắm huhu... Huhu - cậu bé nũng nịu nhong nhẹo với cô
- Ngã có một chút mà la như oan ức lắm. - Tiểu Tần không thích trò vò vỉnh đó đặc biệt là đối với cô
- Tiểu Tần con đẩy bạn ngã rồi mà còn dám la lối như vậy sao? Mau ra ngoài đứng khi nào cô cho vào mới được vào. - cô tức giận chỉ tay ra ngoài cửa ra lệnh cho Tiểu Tần ra đây, cậu bé ầm ức ra ngoài đến khi hết giờ học cô mới cho về nhưng phụ huynh bảo lãnh.
- Sao lại đẩy bạn? - anh lạnh lùng hỏi
- Tại cậu ta dám vò vỉnh cô Diệp Phàm. - cậu bé cũng lạnh không kém
- Giỏi lắm con trai, cha nào con nấy - anh khoanh tay nhìn cô rồi nhìn cậu nhóc
- Anh dạy con kiểu gì vậy hả? - cô tức giận khi anh dạy tốt không dạy mà lại dạy hư cho cậu bé
- Anh không biết dạy con, em về làm mẹ con anh dạy thằng bé giùm đi. - anh nhìn cô trêu chọc
- Tôi không nói chuyện với anh nữa, tôi đi nghe điện thoại. - cô tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống anh nhưng may cho anh là cô bận nghe điện thoại không có thời gian đầu miệng với anh
- Alo.

[Sao nghe giọng em có vẻ không vui.] - Diệp Thiên hỏi khi nghe giọng của cô có chút không vui

- Không em khỏe! - cô không muốn anh lo nên nói vậy chứ cái tên Vương Hiên kia khiến cô phát điên lên

[Anh đang ở khu chung cư em sống hiện tại]

- Sao anh lại ở đó? - cô ngạc nhiên hỏi

[Anh không được phép đến hay sao?] - Diệp Thiên tâm trạng có chút khó chịu

- Không, ý em không phải vậy! - cô bắt lực giải thích

[Được rồi anh chờ em.] - nói rồi anh cúp máy. Cô quay vào trong ánh mắt như muốn giết người nhìn chăm chăm vào Vương Hiên, rồi lấy đồ bước đi anh nhanh chóng chặn lại - Em đi đâu vậy?

- Tôi đi về được chứ! - cô như muốn ăn luôn cả anh

- Anh đưa em về. - anh đứng bật dậy lấy áo khoác cùng cậu nhóc bước ra nhưng chợt anh ngã xuống có vẻ ôm bụng đau liên hồi, cô sợ hãi lại gần anh lo lắng - Vương Hiên anh sao vậy?

- Haz mấy ngày qua một chút cũng chưa ăn không đau bao tử mới là lạ. - cậu bé khoanh tay lên giọng điệu y chang anh chẳng khác gì.

- Sao vậy, anh biết mình thường xuyên bị đau bao tử sao còn cố chấp không nghe lời em. - cô đang mắng anh sao? Đã quá lâu chưa nghe cô mắng anh như vậy, có thể nói nghe cô mắng mà anh cảm thấy rất vui lại được xem vẻ đáng yêu của cô rồi.

- Anh ổn mà. - anh mỉm cười vì cô anh cười rồi, người con gái xinh nhất anh từng yêu

- Không được em phải đưa anh tới bệnh viện. - dường như cô quên mất cuộc hẹn của cô với Diệp Thiên mất rồi

...

Biệt thự Vương Gia tại Úc

Anh bước vào trong được cô đỡ một mình ngồi xuống ghế, cô đi xuống bếp nấu những món ăn ngon lành cho anh để có thể giúp anh đỡ đau và còn uống thuốc. Cậu bé vào trong thay đồ rồi đem quyển sách ra ngoài ngồi đọc - Ngày xưa, ngày xưa có một ông bố già lúc nào cũng không chịu ăn gì đến ngày bị đói suy ra ông ấy chết. Hết

- Nè nhóc con đang tính bêu xấu ba mày sao? - anh tức giận khi cậu bé đem anh ra làm cho cười cho thiên hạ

- Ông bố tức giận đáng sợ quá. - cậu bé chạy lại núp sau lưng cô khi đang bụng tô cháo nóng ra cho anh

- Hai cha con các người có muốn giỡn thì ra ngoài, cháo đã nóng rồi tôi cũng mệt rồi đây. - cô khó chịu không vui không hài lòng như nữ vương đang la mắng các tiểu vương

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

- Thật là, Vương Hiên ở dơ quá! - cô lắc đầu ngán ngẩm khi thấy căn phòng trước giờ luôn sạch sẽ vậy mà giờ lại dơ bẩn đến cả quần trong anh cũng cho nó ra ngoài, cô tiếc cho tuổi thanh xuân của mình yêu phải người đàn ông dễ thay đổi như vậy. Cô bắt đầu dọn dẹp xếp gọn tủ quần áo của anh đồ cần đi giặt thì để riêng, thay ra trải giường sang màu đỏ nâu bởi vì trong căn phòng này trong ra ngoài đều là màu trắng đen nên sẵn có ra trải giường trong tủ quần áo tiện tay thay luôn. Sau 30 phút dọn dẹp căn phòng lại y như mới khiến cho cô rất hài lòng, cô đem đồng hồ dơ ra ngoài phòng khách giữ giọng đánh đá khi thấy hai cha con nhà họ Vương đang tình tình cảm cảm ngồi xem ti vi

- Đại Vương Gia, Tiểu Vương Gia mau ra đây. - cô hét lớn

- Có mặt. - cha con họ Vương không hẹn mà đồng thanh biết nguy hiểm đang kề mặt nên cha con họ sao dám không nghe lệnh

- Đại Vương Gia tôi ra lệnh cho ngài đi giặt đồng hồ lót ngàn năm chưa giặt này. - cô nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống nếu không vì môi trường xanh sạch đẹp cho Tiểu Tần thì nhất định cô sẽ bỏ về ngay lập tức

- Em yêu nhỏ tiếng một chút nếu không người khác nhìn vào sẽ nói điều không hay bất lợi cho em. - anh cười nham hiểm ghé tai nói nhỏ với cô “Đồ lót của chồng không phải đã nhìn rất nhiều lần rồi hay sao?” “núi lửa phun trào rồi cô tức điên lên được anh dám nói như vậy sao được thôi cô bỏ về xem anh có nuôi tiếc hay ko. Cô giận dỗi bỏ đi anh níu tay lại kéo về phía sau ôm trọn vào lòng cậu bé Tiểu Tần hiểu chuyện vội vàng chạy vào trong phòng đóng kín cửa, cô vùng vẫy muốn thoát ra khỏi anh nhưng bất thành đành im lặng để lắng nghe từng nhịp đập của anh

- Diệp Phàm em có biết suốt một năm qua anh chưa lần nào nở nụ cười cho bất kì người phụ nữ nào, vì anh biết em không thích điều đó. - anh nhẹ nhàng thờ từng hơi nóng vào mái tóc của cô mùi hương nam tính ngày nào vẫn vậy bên cạnh cô nhưng... Có khoảng cách khiến cô và anh không thể yêu nhau được

- Vương Hiên chúng ta có khoảng cách em... - cô vẫn cố nói nhưng khi môi chạm môi thì lời nói đã nuốt vào trong anh biết cô định nói gì nhưng khoảng cách thì cứ để thời gian lo liệu hiện tại vẫn quan trọng hơn, anh dừng lại cho cả hai thở rồi anh nói

- Một năm trước em là người Vương Hiên anh thích nhưng một năm sau em lại là người Vương Hiên anh yêu và mãi mãi cũng vậy. - anh nói xong lại tiếp tục trao nụ hôn cho cô người anh yêu nhất định là cô, anh sẽ không để cô thiệt thòi nhất định anh sẽ tìm cho ra lẽ Tiểu Tần là con của ai, Tiểu Mẫn Phàm thật sự đang ở đâu.

- Gì? Người bên cạnh anh một năm qua không phải là Tiêu Mẫn Phàm - cô ngạc nhiên

- Phải, sau khi em ra đi anh cho người điều tra tung tích thì được biết người bên cạnh anh là Tân Thiên Vi cô ta do muốn trả thù em nên mới tìm mọi cách hại em và còn đi phẫu thuật thẩm mỹ để giống với Tiêu Mẫn Phàm nhưng lại sợ ý để anh biết một chuyện cô ấy không bị dị ứng với hải sản.

- Nếu nói vậy thì... Tiêu Mẫn Phàm dị ứng hải sản. - cô chống tay lên cằm anh thì chỉ gật đầu nhẹ cô gái có iq tốt như cô thì sao ko hiểu được

- Em có điện thoại. - cô đứng dậy đi chỗ khác nghe là Diệp Thiên do chờ lâu đến gần tới chưa thấy cô anh lại bắt đầu lo lắng nên gọi điện hỏi thăm

[Em ko sao chứ?]

- Anh hai, em xin lỗi em quên mất cuộc hẹn của chúng ta rồi.

[Không sao, miễn em an toàn là anh yên tâm rồi. Em đang ở đâu anh sẽ sang đón]

- Anh hai em sẽ về ngay anh không cần đến. - cô đang nói thì điện thoại hết pin dù chưa nghe kịp câu trả lời nào từ anh cả, Vương Hiên trong phòng khách bước ra cùng lúc cô quay lưng lại

- Em phải về rồi, em có nấu mì ý anh với Tiểu Tần đói thì ăn đi. - cô dọn đồ rồi cầm túi xách lên

- Em cứ như là một người vợ chuẩn bị đi xa không bằng. - lâu quá không trêu chọc cô anh bây giờ rất muốn bù đắp lại trêu thật là nhiều cho cô phùng mặt lên đồ ừng mới thấy cung chứ

- Em không giận đâu, thôi em phải về nếu không phải đi bộ mất. - cô mặc chiếc áo khoác mang giày chuẩn bị đi thì anh kéo tay lại ôn nhu nói

- Anh không muốn lạc mất em xứ lạ này đâu! - anh lấy chiếc áo khoác, ví bóp, khóa xe từ lúc cô nói chuyện điện thoại chuẩn bị hết để cô muốn từ chối cũng không được

- Em có phải con nít lên 3 đâu. - cô giận hờn vu vơ anh lại xoa đầu rồi tặng cho cô một nụ hôn nồng nàn nhất.

Chiếc xe lăn trong đêm qua bao phố phường thành thị đèn màu nhấp nháy trên phố hội, cô vất vả cả ngày trời chăm sóc người bệnh chơi đùa với lũ trẻ nên đã say vào giấc ngủ mơ màng ngã đầu vào bờ vai vững chắc của anh cô rất thoải mái khi ngủ không có cái cảm giác nguy hiểm gì xung quanh. Chiếc xe dừng trước khu chung cư cũ ở ngoại ô thành phố anh bước xuống khoác áo lên người cho cô rồi sưởi ấm hai bàn tay sau đó mới đi về hướng của người đàn ông to cao lịch lãm ở phía xa kia, người đàn ông đó đã thấy anh lập tức bước đến giọng khá trầm và lãnh đạm - Sao cậu lại ở đây?

- Vợ ở đây đương nhiên chồng cũng ở đây. - anh không ngại nói lời chế giễu

- Tôi nhớ cậu có hôn ước với Tiêu Gia chứ đâu phải Diệp Gia? - người đàn ông đáp trả

- Chắc cậu đã quên Vương Gia vừa mới yêu cầu kết thông gia với Diệp Gia năm ngoái.

- Tôi nhớ rất rõ em gái tôi đã từ hôn rồi mà? - người đàn ông cười nửa miệng trông rất đáng sợ

- Hôn ước vẫn còn đó thì việc Diệp Phàm từ hôn sẽ không được chấp thuận. - anh nhìn người đàn ông khinh bỉ

- Vương Hiên, anh Thiên sao cả hai có vẻ không vui vậy? - cô vừa bước từ trong xe ra đã thấy hai người bọn họ đối đáp với nhau như kẻ thù khiến cô cảm thấy rất không hài lòng

- Em yêu sao không ngủ nữa? - anh thấy cô lập tức bày trò khiến Diệp Thiên ghen tuông sắc mặt anh thay đổi rõ rệt anh thật sự rất muốn bên cạnh thay thế Vương Hiên chăm sóc cô.

- Đừng nói vậy, anh hai tìm em có việc gì sao? - cô nhìn Vương Hiên rồi lại xoay người hỏi Diệp Thiên

- Anh có họp đồng lớn ở đây nên ghé thăm em. - Diệp Thiên mỉm cười nhẹ nhìn cô bất giác Vương Hiên khó chịu khi thấy cả bốn mắt nhìn nhau đầm thắm

- Diệp Phàm anh quên mất Tiểu Tần bị dị ứng với hải sản em nấu mì gì sao? - Vương Hiên chợt nhớ liền hỏi 1 vì muốn nói với ai kia rằng “ muốn xen vào thì chờ kiếp sau đi “

- Em có nấu mì ý hải sản, anh mau về đi kéo thằng bé đói. - cô đẩy đẩy anh ra xe không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn nghe lời, Diệp Thiên bận nghe điện thoại nên không thấy cảnh cả hai hôn nhau trước khi tạm biệt này chắc chắn Diệp Thiên sẽ nương sống Vương Hiên.

...

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy mệt mỏi lần ra giường không chịu dậy đi làm lại lười biếng nấu bữa ăn sáng thật ra sống ở Úc suốt 8 năm đại học cô vẫn không quen ăn đồ ăn ở đây nên lúc nào cũng phải dậy sớm làm chút đồ ăn Trung, chiếc điện thoại reo lên cô lười biếng kéo điện thoại rồi nghe - Alo

[Diệp tiểu thư em định ngủ đến bao giờ, con trai anh cần cô giáo dạy học đấy!]

- Nè, Vương Tiểu Hiền em đã rất mệt rồi hôm nay ko đi làm - cô mệt mỏi quăng điện thoại đi chỗ khác tiếp tục ngủ

5 phút sau

“ - Reng, phèo phèo “ những âm thanh khó chịu khiến cô nhức cả đầu phải ôm tai chịu đựng, cùng mấy giọng nói trầm vang lên

- Loa loa cô gái trẻ kia ơi, mau thức dậy. - câu nói liên tục lặp đi lặp lại làm cô khó chịu muốn nghỉ ngơi cũng không được, cô ném gối về phía anh đây tức giận - Vương Tiểu Hiền.

- Ha ha Tiểu Tần con coi ba nói đúng không? - anh cười to

- Ba giờ rồi ha ha ha. - Tiểu Tần cũng cười nghiêng ngả cô khó chịu đứng dậy thay đồ rồi bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của anh và Tiểu Tần.

- Diệp Phàm anh đưa em đi làm. - anh chạy từ từ theo cô năn nỉ thật sự bây giờ cô tức như điên vậy ai đòi chọc ghẹo như vậy hôm qua không được nghỉ ngơi hôm nay muốn lười biếng một bữa cũng ko được, anh năn nỉ mãi cũng không được rất may nhà cô gần trường nên ko bị mỏi chân. Anh đầu xe xong liền lập tức chải tóc, xịt nước hoa bước đi lạnh lùng như một soái ca thật sự mấy cô trong trường gặp anh ở đâu là trang điểm ở đó, còn cô thật sự rất khó chịu khi có nhiều ánh mắt liếc mình khinh bỉ.

Một đội ngũ học sinh lớp cô đứng nghiêm trang trước cửa lớp tay cầm những tờ giấy đẹp “ Yêu Phàm Diệp Hiền Vương “ cô khó hiểu rốt cuộc là gì anh đưa mắt nhìn cảm thấy có gì sai sai ai mà ngờ sai thật theo nghĩa là “ Vương Hiền yêu Diệp Phàm “ lập tức sửa chữa sau đó cả đám học sinh đồng thanh hô lớn - Diệp Phàm Diệp Phàm tha lỗi Vương Hiền, Diệp Phàm Diệp Phàm xin lỗi xin lỗi..

- Diệp Phàm cuộc sống của anh ko có em rất vô nghĩa, tha lỗi cho anh nha từ việc nhỏ hôm nay đến việc của 1 năm trước. - anh tiến đề gần cô trên tay cầm bó hoa bách hợp mà cô thích giọng dịu dàng, trong lòng cô thật sự cảm động nhưng còn việc trong con say anh nói hết tất cả rồi cô thật sự sợ, cô rất không vui không muốn... Bắt đầu một cuộc tình đã đổ vỡ

- Em xin lỗi, nhưng ly nước đã đổ đi không thể hốt lại được. - cô lạnh lùng dứt khoát khiến anh thật tâm rất đau khổ

- Không Diệp Phàm ly nước không thể hốt được nhưng anh và em chuyện tình cảm chúng ta có rất nhiều hướng đi dù đi lệch vẫn có thể đi lại mà. - anh giữ chặt cô lại sợ một lần nữa tự tay đẩy cô ra xa

- Em kết hôn rồi. - buột miệng nói dối cô không muốn anh đau khổ vì yêu người có thể mất trí nhớ về mình bất cứ lúc nào, với lại cô không muốn bản thân yếu đuối lần nào nữa

- Anh hiểu rồi, anh sẽ không làm phiền em nữa. - anh quay bước đi đôi mắt nâu lạnh dần lạnh dần rồi thành một tầng băng trời, anh không muốn quay lại nữa người con gái khiến anh đau lòng hôm nay sẽ phải trả giá gấp đôi nhất định anh sẽ khiến cô hối hận. Cô ở lại lòng rất đau nhưng cái dứt khoát không vì chuyện gì chỉ là cô không đủ mạnh mẽ cho anh yêu thương một người không biết ngày mai mình ra sao, cô thật sự yếu đuối lắm không mạnh mẽ như người ta nghĩ đâu.

...

3 tháng sau cô cùng Diệp Thiên trở về Trung Quốc cô cắt tóc ngắn ngang lưng chiếc áo sơ mi trắng trong thật đáng yêu, ngồi trên xe vừa đeo headphone vừa nhìn ra ngoài cảnh phố phường không thay đổi nhưng sao lại xa lạ quá cô nhìn thấy trên màn hình ti vi lớn đặt giữa trung tâm thành phố có clip giới thiệu về tập đoàn Vương Gia không ngờ giờ đây anh giàu có thống trị toàn bộ thị trường kinh tế Trung Quốc lại còn thuộc nhóm đại gia có rất nhiều phụ nữ theo. Cô mỉm cười nhẹ nụ cười đau khổ của một cô gái trẻ chưa có được tình yêu nào trọn vẹn giờ lại lần nữa đổ vỡ, bỗng nhiên đầu cô đau nhức cô chịu nhưng ko được Diệp Thiên ngồi kế thấy biểu hiện của cô vội kéo đầu cô vào vai mình rồi xuống giọng an ủi - Em gái của anh, đau đầu thì sẽ khiến ta ko nhớ chuyện ko nên nhớ đâu!

- Anh hai, Vương Hiền còn yêu em không? - cô ngược mặt lên hỏi Diệp Thiên gương mặt bé xíu của cô khó chịu vì con đau nhưng vẫn cố hỏi cho bằng được

- Anh tin cậu ta còn yêu em. - Diệp Thiên tuy rất khó chịu khi cô yêu Vương Hiền nhưng anh không muốn phủ chuyện Vương Hiền thật sự yêu cô sâu đậm được anh muốn cạnh tranh công bằng. Giờ cô đã ngủ say trong lòng anh rồi gương mặt thiên thần này mãi mãi không thể yêu được...

Ở một nơi khác

- Vương Hiền nhẹ thôi. - người con gái phía trên rên rĩ không người máu chảy trên ra giường trắng thắm đỏ

- Ha ha là con gái còn trinh sao? Ha ha thật ửng phỉ. - anh khinh bỉ nhìn người con gái đó rồi mặc quần áo chỉnh tề bước ra ngoài không quên đưa cho cô ta một số tiền lớn cùng căn biệt thự ở New York, đêm đến con phố lên đèn anh ngồi trong xe nhìn ra ngoài lại nhớ đến người con gái đó lòng lại hận hận vì anh yêu cô.

- Nè, Dương Minh cậu xem mình chụp đẹp không? - Diệp Phàm đưa máy ảnh ra cho cậu bạn kế bên

- Đi du học 8 năm mà trình độ chụp ảnh vẫn như vậy! =,= - cậu nhún vai

- Xấu lắm sao? - cô buồn bã nhìn vào hình chụp

- Ko phải mà là rất đẹp. - cậu phá lên cười vì gương mặt không vui của cô

- Cậu hay lăm lăm lừa mình hử, ko thèm quan tâm cậu nữa. - cô đem máy ảnh chụp xung quanh thành phố phồn vinh này bất chợt một hình ảnh chiếc xe Lamborghini màu đen có một gã tình nhân đang quan hệ và người đàn ông đó không ai khác ngoài... Vương Hiên, anh ghét cô hận cô đến mức quan hệ với người khác trên chiếc xe kỷ niệm của cả hai sao? Chiếc xe đó anh gắp cô lần đầu và hai người từng đùa giỡn vui vẻ trò chuyện tâm tình ngoại trừ cô thì chưa có người phụ nữ nào ngồi vào chiếc xe đó cả. Nước mắt cô rơi một lần nữa cô biết mình thật sự đã mất anh, mất anh thật rồi “bíp - bíp - bíp”

- Á. - tiếng la lớn của cô khiến tất cả mọi người xung quanh hoảng sợ

...

- Diệp Phàm. - bà Diệp hốt hoảng ngồi dậy đang ngủ cũng phải bật dậy ác mộng thật sự đã đến bà trong mơ bà chính mắt nhìn thấy cô bị tai nạn nặng nề máu rất nhiều mọi người vây quanh, và đám tang của cô không xong rồi mọi chuyện không ổn thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lạnh

Diệp Phàm không sao chứ? - Dương Minh vội vã chạy đến lo lắng

- Máu? - cô nhìn chân mình máu chảy ra khá nhiều còn có cảm giác đau rất như có vật nhọn đâm vào chân - Không xong rồi, sao lại có cây đinh to như vậy ở đây? - cậu tức giận khi trên vỉa hè lại có rất nhiều đinh to còn rất sắc nhọn - Đinh sao? - cô ngạc nhiên - Có đau không? - cậu nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của cô thật sự rất đáng sợ rồi cuộc thì sao lại như vậy? Còn cô nhìn cậu rồi lại mỉm cười nụ cười vô hồn như một cơn gió “Tôi không còn bất cứ cảm giác nào nữa, quá khứ bị thời gian vùi lấp rồi! Cách lựa chọn tốt nhất chính là... Sự lạnh lùng cần thiết” - Gần đây có một bệnh viện cậu công minh đến đó được không? - cô là cố ý biết Dương Minh chưa bao giờ từ chối cô cho nên muốn chọc tức anh thì đây là một cách khá tuyệt vời, người ta thường nói “Đàn ông độc ác nhất chính là lúc hết yêu. Đàn bà độc ác nhất chính là khi con tim đóng băng” Cô đã thành công anh thật sự rất tức giận lòng chung thủy của anh bị cô bôi nhọ rồi, anh cười nửa miệng nụ cười đậm chất độc ác xoay người ôm hôn cô gái kề bên một cách cuồng nhiệt quả bóng tức giận ở trước mặt cần gì phải đi xa tìm kiếm “Cỏ thơm trên đời không thiếu cần chi một cành hoa” Anh dùng nụ hôn lại rồi nhìn theo bóng lưng cô tâm tình chẳng những bức tức mà còn rất khó chịu “Anh chàng đó là chồng em sao? Vậy thì... Cuộc vui sắp bắt đầu rồi...” - Bác sĩ đâu? - cậu chạy rất mau nhanh chóng để cô lên xe lăn rồi la hét gọi bác sĩ - Dương Minh cậu im lặng chút đi, không thấy có bệnh nhân nguy hiểm hơn mình sao? - cô khó chịu dù biết cậu là lo cho mình nhưng mình nhẹ hơn những người xung quanh mà - Nè cậu trai, đây là bệnh viện không phải cái chợ. - vị bác sĩ trẻ điển trai này khiến tất cả bệnh nhân, y tá nữ say mê ngoại trừ cô vì giờ đây tim cô có mỗi hình bóng của anh đã đủ - Bác sĩ, bạn tôi bị đinh đâm anh mau giúp đi. - Diệp Phàm - chàng bác sĩ nhìn cô hồi lâu rồi lên tiếng gọi - Phong Thiên? sao anh...? - cô ngạc nhiên khi thấy hân ở đây thật sự rất bất ngờ không phải hân hiện là chủ tịch của một tập đoàn lớn ở Úc sao lại đến đây làm bác sĩ? - Diệp Phàm em quên rằng anh học ngành Y sao? Vị chủ tịch này là quá sức với anh rồi, tập đoàn này anh chỉ giữ chức cho Phong Thanh thôi anh ta sẽ điều hành tốt hơn anh mà, tập đoàn hiện gia nhập với tập đoàn Vương Gia rồi hai bên hợp tác rất tốt, anh ko thể phủ nhận Vương Hiên là một chủ tịch đỉnh cao. - hân mỉm cười - Đừng nói chuyện nữa, cảm máu đã. - Dương Minh lo lắng khi thấy vết thương mỗi lúc nghiêm trọng- Y tá Trương đem cam ép vào phòng làm việc của tôi. - hân cận trọng bế cô lên bảo y tá đem nước cho cô rồi bước đi cùng Dương Minh vào phòng làm việc- Dạ. - cô y tá thật sự là rất giận được phân công trợ giúp hân trong việc khám, chữa bệnh mà chưa lần nào thấy anh quan tâm đến bất cứ cô gái nào như vậy mà hôm nay vì một cô gái không biết từ đâu đến mà khiến hân sai bảo cô ả pha nước tức thật chứ.

- Nước đây thưa bác sĩ Phong. - cô y tá vừa xoay đi quay lại thì... Hình như vậy hơi ngắn chỉ cần đi một vài bước nữa lập tức sẽ lộ hàng rồi

- Mang nước cam cho cô ấy đi.

- Dạ. - cô y tá liếc Diệp Phàm rồi bước đi miễn cưỡng đến cô

- Nè sao này mặc đồ cân nhắc chút, đây là bệnh viện không phải vũ trường. - Phong Thiên lạnh lùng quay đi rửa một số dụng cụ y tế, trong khi cô y tá đó tức giận vô cùng cố tình hắt đổ ly nước cam vào người cô nhưng Dương Minh nhanh chóng nắm chặt tay cô ta lại tức giận mắng - Cô định hắt ly nước này vào vết thương của Diệp Phàm sao?

- Ô tôi? Ko có... - cô ta sợ sệt bước lùi về sau

- Ra ngoài đi, còn lần sau đừng có trách. - hân tức giận nhưng rất lạnh lùng khoé léo đá xoáy

- Dạ. - cô y tá sợ hãi bước đi ko dám quay lại nhìn hướng chỉ là chữi

- Tập đoàn Vương Gia hùng mạnh thật nhưng em có một thắc mắc, thủ tướng Mặc Ứng sao lại nói Vương Hiên hối lộ để được chuyển hàng qua nước ngoài? - cô ngồi dậy chậm chậm hỏi anh - Mặc Ứng và Vương Hoàng là cha của Vương Hiên không thuận từ trẻ, lúc trước hai người cùng tranh giành Bạch tiểu thư là mẹ em bằng mọi thủ đoạn nhưng cả hai lại thất bại khi Bạch tiểu thư đồng ý hôn sự với Diệp đại thiếu gia lúc đó ba em là phó chủ tịch

công ty Diệp Gia nên Vương Hoàng đã ngậm ngùi chịu thua và lấy Trịnh tiểu thư là mẹ của Vương Hiên nhưng còn Mặc Ứng không chịu thua cứ cho rằng Vương Hoàng thông đồng với Diệp Phúc nên quyết tâm trả thù nhưng sự thông minh của ông ta vẫn không bằng một bộ não của hai người họ vì thế công ty Mặc Gia suy sụp thứ còn lại là một món nợ lớn. Sau này được bổ nhiệm lên làm thủ tướng ông ta không tha cho bất cứ ai trong gia đình Vương Gia cả, việc hối lộ là do tự bịa. - Nếu vậy việc này sẽ gây bất lợi cho Vương Hiên trong cuộc đàm thoại tới có rất nhiều cổ đông nước ngoài đặc biệt là cổ đông ở nước Mỹ họ chú trọng nhất là cái tâm của con người nhận hối lộ sẽ bị nước Mỹ tẩy chay mà như vậy thì cổ phiếu của tập đoàn sẽ... - cô lo lắng - Sao em không nói với anh ta, anh xa thế giới kinh tế này lâu rồi không muốn bận tâm đến. - Phong Thiên cười trêu chọc - Em với anh Hiên đã chia tay rồi. - cô đau khổ nói miệng vẫn cố gượng cười - Anh xin lỗi. - hẳn biết lại chạm vào nỗi đau của cô phải chịu một chuyện tình yêu giả dối... Sáng ra cô thay đồ rồi bước xuống bác quản gia đưa cho cô một lá thư từ tập đoàn Vương Gia muốn mời cô về làm việc lại, cứ nghĩ Vương Hiên đã tha thứ cho cô miệng mỉm cười cô nhanh chóng đồng ý và thay đồ với bộ đầm màu đỏ nâu. Đến công ty cô vui vẻ bước vào nhận việc ở phòng nhân sự, trưởng phòng này rất thích cô vì tính cách hồn nhiên - Chị Thảo em đến nhận việc. - cô vui vẻ bước vào - À, em đồng ý làm việc đây sao? - người phụ nữ ngạc nhiên - Phải, chỉ là thư ký thôi mà. - Ko phải, công ty mời em về để làm... Lao công - người phụ nữ trầm giọng - Sao? - thật sự anh đã quá đáng rồi cô không tha thứ đâu lần này đã vượt qua giới hạn rồi “ Không anh ấy đang nguy hiểm mình... mình phải bên cạnh anh ấy “ ngoài miệng nói vậy chứ thật ra cô lo lắng cho anh rất nhiều - Em làm chứ? - người phụ nữ hỏi lại - Làm. - cô lạnh lùng, đáp... Chiếc áo lao công này chính là một sự sỉ nhục mà anh dành cho cô từ nhỏ cho đến lớn ai cũng chưa để cô làm việc gì mọi hành động ăn uống ngủ nghỉ đều có người hầu lo vậy mà giờ lòng tự trọng đã bị anh chà đạp nhưng là do anh chưa tha thứ cho cô thôi cô sẽ cố gắng hết sức giúp anh thoát khỏi con nguy hiểm sắp tới, cô quét dọn một hồi lâu cũng đến giờ ăn trưa cô cùng với Thảo (trưởng phòng nhân sự) ra căn tin công ty ăn trưa- Diệp Phàm em coi cô gái đó là bạn gái của chủ tịch đó mỗi tối đều đến phòng riêng của chủ tịch trên toà nhà cao nhất á. - Cô gái đó là nhân viên ở đây sao? Nhìn thấy cô ấy mặc đồ ko được kín đáo cho lắm. - cô thật sự khó chịu khi giữa chốn đông người mà lại là nơi làm việc nghiêm túc mà áo sơ mi gờ bó ba nút lộ vòng một chắt khỏa ấy thật sự là đang gọi tình cho nam nhân trong công ty, phần son trên mặt cô ta cũng thuộc dạng đắt tiền mà tiền lương của cô ta cho dù nhiều thế nào cũng ko mua nổi, bộ trang sức đắt tiền đây cũng vậy chắc chắn là tình nhân mới của đại gia hay... Chủ tịch Vương Hiên ko chừng- Đừng nói vậy cô ta mà đi nói với chủ tịch là chúng ta trắng tay đây. - người phụ nữ chặn miệng trước khi cô nói trọn câu. Tối đến cô mệt mỏi ngồi dưới cầu thang bóp tay cho đỡ mỏi rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần tiếp tục dọn phòng chủ tịch cho anh, cô xách xô nước đến phòng làm việc của anh lịch sự gõ cửa nhưng không ai lên tiếng cửa lại không khóa nên cô bước vào cánh đập vào mặt cô chính là cánh anh cùng tình nhân hôn nhau trên bàn làm việc cô sững người lại lùi ra sau nhỏ nhẹ - Xin Lỗi - Ra ngoài nhanh đi. Ko cần dọn dẹp - người phụ nữ lớn tiếng quát mắng đến cái liếc của anh cô cũng chưa nhìn thấy, bước ra ngoài đi thay đồ rồi về tâm trạng cô thật sự rất không vui là ghen sao? Cô còn tư cách hay sao? Lang thang trong những dòng người đông đúc nơi mà không có anh sao xa lạ quá, cô dừng bước nhìn vào trong cửa hàng đồ cưới chiếc váy thật đẹp nó vẫn còn nhìn vào gương cô thấy cặp tình nhân ngày nào vẫn rất hạnh phúc môi vẫn mỉm cười” - Vương Hiên anh coi đi đẹp thật. - cô vô tình chỉ vào áo cưới màu trắng tinh khôi được đính hạt pha lê lấp lánh - Em cần phải ồm bốt mới mặc được nó. - anh trêu chọc cô - Anh dám... Hừ ko thêm nói chuyện với anh nữa. - cô giận dữ bỏ đi bất chợt anh kéo tay cô lại đi thẳng vào trong tiệm đồ cưới ra lệnh tất cả nhân viên đem những mẫu áo cưới đắt tiền nhất cho cô chọn lựa nhưng cô chỉ chọn chiếc áo cưới khi này họ cùng nhau chụp hình và... Tấm ảnh đó vẫn được chủ tiệm treo trước cửa làm ảnh đại diện áo cưới của họ “- Tấm ảnh vẫn còn ở đây sao? - cô mỉm cười nhưng nước mắt vẫn rơi có lẽ giờ chỉ còn quá khứ thôi phía xa xa ấy trong chiếc xe màu đen Vương Hiên đã bước xuống tiến đến gần cô để cảm nhận mùi hương sau bao nhiêu ngày xa cách - Diệp Phàm. Cô xoay người lại mỉm cười nhẹ nụ cười lạnh lùng nhưng rất ấm áp một cô bé chạy đến ôm chầm lấy cô rồi nói - Cô giáo - Tiểu Yên, con có khỏe không? - Con khỏe lắm nhưng cô ơi sao cô nghĩ vậy còn Tiểu Tần cũng nghỉ học luôn khi đó con buồn quá nên Daddy được con về Trung Quốc. - Tiểu Yên trẻ môi - Cô có việc riêng mà. - cô ôn tồn - Tiểu Yên con đừng hỏi nữa, Diệp Phàm cha con anh định đi ăn tối em cùng đi được không? - Xin lỗi nhưng người em bận lắm hai người đi đi, em phải về nhà rồi. - cô thật sự rất mệt mỏi trong người rất khó chịu con đau đầu lại đến rồi - Thôi mà cô đi chung nha. - Tiểu Yên cứ vùi vỉnh mãi nhưng thật sự cô rất mệt - Hẹn lần sau nhe, cô phải về rồi. - cô nhanh chóng bắt taxi vẫy tay chào chiếc xe lăn đi trong đêm, trên xe có những cơn gió nhẹ nhàng thổi vào mát rượi cô mệt mỏi ngã vào cửa sổ ngủ một giấc ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Niềm tin đánh mất

Hôm nay, cô thật sự rất khó chịu lão bà bà bắt một mình cô lau sàn từ lầu 20 đến lầu 50 thật sự là quá đáng mà công ty ko biết có bao nhiêu phòng nữa thế mà mới sớm vô đã bắt cô làm trưa cũng ko cho ăn, nói xem có quá đáng ko chứ dù cô bị ngược đãi cũng ko tệ thế này thật sự cô rất ghét bị người ta xem thường ngồi lên đầu mình vậy mà vì muốn bảo vệ cho anh cô mới hạ mình còn bị “ma cũ ăn hiếp ma mới“, bây giờ cô đói đến mức chóng mặt luôn rồi đành ngồi nghỉ ngơi vậy

- Đói quá, lão nhện này đúng là ác độc bụng mình lại đau rồi tối qua về nhà vẫn chưa ăn gì sáng sớm thức trễ vội đi mà chưa có gì để lót dạ. - cô ngồi dưới cầu thang mệt mỏi than thở - Nếu đói quá thì em ăn đi. - một người có vóc dáng to cao lịch lãm giống ai đó rất quen đi đến dịu dàng đưa com cho cô lịch sự - Vương Hạo. - cô ngược mặt lên nhìn Vương Hạo hồi lâu mới nhận ra, người quen chủ rể hai năm trước từng để cô lại trước lễ đường ko một tiếng xin lỗi đã vội vàng lấy người khác

- Xin lỗi Vương thiếu, tôi sợ thiếu phu nhân sẽ đến nhà tôi làm nhục mặt dòng họ Vương, sẽ không hay cho lắm - cô đứng dậy thẳng thừng từ chối

- Anh biết nỗi đau anh gây ra cho em quá lớn nhưng hiện tại anh rất muốn bù đắp.

- Tùy anh thôi, tôi sẽ nhận hộp com trưa này, bao nhiêu tôi sẽ trả? - cô lạnh lùng lấy hộp com rồi nhìn anh ánh mắt ngày nào khiến anh say mê vì đôi mắt mạnh mẽ.

- Ko cần đâu, em nhận là được rồi

- Anh trai anh đã làm khổ em rồi. - Vương Hạo nhìn vết thương trên lòng bàn tay của cô đau khổ nhưng anh biết Vương Hiên là đang trả lại cho cô

những đắng cay mà cô cho anh ngày đó

- Vương Hiên đang giận tôi, tôi ko còn cách nào khác - miệng cười nhưng nước mắt vẫn rơi - Em ăn cơm đi. - Vương Hạo thấy cô như vậy cũng rất đau lòng số là đã có tình cảm nhưng duyên nợ ko đến được với nhau nhưng anh sẽ luôn dõi ở phía sau âm thầm bảo vệ cô. - À, Tiểu Di cô ấy sanh chưa? - Cô ấy, sảy thai rồi. - Vương Hạo buồn bã - Xin lỗi. - Ko sao đâu, do cô ấy thôi mang thai mà uống rượu bia, mang giày cao gót rồi ngày đó cũng đến đêm đó cô ấy nhảy trong vũ trường vô ý làm mất đứa con nhưng còn ko biết hối hận vẫn luôn chơi bời trong vũ trường bên cạnh đám đàn ông thối nát đó, bây giờ còn đi ngoại tình với trai tây phục vụ cho mấy ông già thích cô non. - Vương Hạo đau khổ khinh bỉ khi kể chuyện quá khứ

- Tiểu Di là do khao khát được yêu thương nên mới ra như vậy nếu kể ra thì cô ấy vô tội.

- Em vẫn rất cao thượng lòng nhân ái của em mới khiến anh trai anh mê muội.

Ánh mắt yêu thương của Vương Hạo dành cho cô một ngày càng nhiều Vương Hiên ko phải đang rất hận cô sao nếu vậy cậu có thể làm một người bạn thân bên cạnh cô như trước có được ko, mãi nhìn cô mà anh quên đang ở lầu 50 rất gần chỗ của Vương Hiên đúng như vậy phía xa xa kia có một ánh mắt tức giận bao quanh là ngọn lửa địa ngục hắc ám. Chủ tịch Vương Hiên thật sự rất ko hài lòng người em trai của mình muốn cướp người của anh đi lần nữa sao?

- 10 năm trước đã giành mà ko trân trọng vậy bây giờ muốn đoạt lại sao?

Chuyện đã qua 9 năm trước - Lễ đính hôn của Diệp Phàm và Vương Hiên ko được thì chúng ta cho Vương Hạo đi chứ. - bà Vương xoa tay cho Vương Hạo rồi dịu giọng nói chuyện với ông Vương - Vương Hạo còn con nít lắm, Diệp Phàm tuy 18 tuổi nhưng con bé trưởng thành giỏi giang hơn thằng bé nhiều. - ông Vương vừa đọc báo lại lạnh lùng trả lời - Bà à, Diệp Phàm và con cũng có chút tình cảm nữa nào bà đánh chia rẽ sao? - Con xem Vương Hiên này 22 tuổi nó đã cùng Mẫn Phàm sang Hàn lập nghiệp, bây giờ ra đường bà rất tự hào vì có con trai tài giỏi. - Bà à, ko phải con cũng rất giỏi sao? Con dành được giải 3 anh văn toàn quốc, giải nhì toán còn nhiều nữa... Bà cũng biết mà- Vậy mà con cũng đem ra so sánh sao? Con xem Diệp Phàm bằng tuổi con mà đã du học ở Úc 8 năm, còn là quán quân giải toán con ko bằng một góc nhỏ của con bé. - ông Vương bỏ tờ báo xuống đánh giọng trách mắng, Vương Hạo tức giận bỏ đi về phòng bà Vương thật sự ko biết nên nói gì nhưng sự thật khó cãi Vương Hạo ko bằng Diệp Phàm ở rất nhiều điểm. - Bà mẹ sẽ biết anh hai ko bằng con. - Vương Hạo bước vào phòng làm việc của Vương Hiên bên trong có rất nhiều sách giấy tờ quan trọng ko ai được phép vào riêng chủ tịch Vương Hoàng. Cậu lại gần kết sắt lớn lấy đi hộp đồng quan trọng của công ty rồi bỏ ra ngoài, Vương Hoàng từ công ty trở về rất tức giận khi ko tìm thấy những hộp đồng quan trọng đó bèn gọi tất cả mọi người hầu, tài xế ngay cả Vương phu nhân cũng đến. - Hôm nay ai là người cuối cùng vào phòng này. - Có việc gì sao? - bà Vương thắc mắc khi thấy thái độ khó coi của ông Vương - Giấy tờ quan trọng của tôi trong két sắt lớn bị mất rồi. - Ồ, Ko... Ko có ai hết - bà Vương tránh ánh mắt lạnh đến mức đóng băng của ông Vương - Bà dám giấu tôi sao? - Tôi... - Vương Hạo - Ai nói, thằng bé ko có vào. - hoảng quá bà Vương chối trước khi ông Vương hỏi hết câu - Tôi có nói nó vào phòng này hay sao? Nói nó làm gì trong này? - ông Vương tức giận vô cùng căng cả cơ mặt - Nó chỉ vào để lấy... Lấy - Lấy cái gì? - Hộp đồng giao dịch với đối tác ở Mỹ thôi. - Bà giết tôi rồi, hộp đồng đó bà biết quan trọng lắm hay không? Nếu hộp đồng mất thì mẹ con bà ra đường mà ở. - ông Vương tức giận đẩy bà Vương sang một bên rồi bỏ ra ngoài còn bà Vương ở lại cũng ko biết nên làm gì rất may Vương Hạo trở về trên tay cầm theo những giấy tờ quan trọng khi nãy. - Con đi đâu vậy? - Đây là sổ giấy tờ quan trọng, mẹ đưa cho ba thay con. - nói rồi Vương Hạo đi thẳng về phòng tắm trạng không mấy vui vẻ, cậu mở điện thoại gọi cho ai đó - Anh hai cảm ơn anh, nếu ko em đã bán đứng công ty rồi [Diệp Thiên là kẻ thù đoạn em sẽ ko biết được hẳn ta làm gì đâu? Mà em muốn đính hôn với Diệp Phàm sao?] - Dạ phải, vì trong trường ai cũng rất thích cậu ấy bởi xinh đẹp tài giỏi nhưng mà... Em xin lỗi [Sao phải xin lỗi?] - Mấy năm trước anh là người có hôn ước với Diệp Phàm nhưng Mẫn Phàm, Diệp Thiên đã làm mọi cách khiến anh với Diệp Phàm ko đến được với nhau. Em nhân cơ hội đó muốn xen giữa anh với Diệp Phàm [Ko sao nhưng anh nhân mạnh “Nếu em đã giành thì có mà giữ ”...- Vương Hạo sao cậu lại đi ăn cơm với kẻ bần tiện này. - một cô gái ở mặc hở hang, váy ngắn đến mức ngồi xuống cũng có thể lộ nội y- Mẫn Phàm, lại đến tìm anh trai tôi sao? - Tất nhiên, tôi nghĩ chúng tôi cũng sắp cưới rồi đấy chứ. - cô gái tên Mẫn Phàm đó thật sự là một mỹ nhân nhưng... có gì đó rất quen thuộc “ Chị Đại Phàm ơi, em cho chị kẹo nè. - Mẫn Phàm ăn kẹo sẽ bị sâu răng - Em hông sợ đâu, có chị Đại Phàm rồi - Chị tên là Diệp Phàm “ - Mẫn Phàm sao? - cô đứng dậy trước ánh mắt khó chịu của Mẫn Phàm khi bị gọi tên mình khi phát ra từ miệng của người lao công - Im miệng, tên tôi ai cho cô gọi. - Mẫn Phàm. - một tiếng đàn ông phát ra trầm ấm nhưng lạnh nhạt vô vị “ giọng nói này... “ cô ngước lên nhìn quả thật là anh Vương Hiên người cô thật sự rất yêu Vương Hiên nhưng giờ sao xa lạ quá chỉ mới ba tháng thôi cơ mà có vẻ cô thật sự với anh đã là “ Người lạ từng yêu “ - Có chuyện gì sao? - anh ôm eo người phụ nữ trước mặt rồi quay người nhìn cô ý là chọc tức cô thôi- Vương Hiên anh coi cô gái này dám hôn lão với em - Mẫn Phàm nũng nịu ôm cánh tay của anh khiến cô thật sự khó chịu nhưng vẫn cố làm như ko hay ko biết cho qua - Đối với loại người này em cần giận sao? Cô đứng hình với lời nói khi này thật sự cô ko ngờ nhưng lời xúc phạm nhân phẩm một con người lại bị chính người mình yêu thương chà đạp, cô im lặng chịu đựng nhìn cô như vậy Mẫn Phàm cho chút vui vui về về “Reng - reng - reng “ - Alo?[Diệp Phàm hôm nay mình đi ăn ko mình bao] - Dương Minh, mình nghĩ tối nay mình rảnh. - cô có tình nói lớn cho anh nghe thật sự anh rất ghen có phải sắp đại họa rồi ko? Mẫn Phàm vội bóp chặt cánh tay anh lúc đầu [Vậy hẹn tối gặp.] Cô tắt máy mỉm cười nhẹ rồi bước ra ngoài như anh là kẻ vô hình thật sự bây giờ cô rất ko thoải mái, chỉ muốn thoát khỏi cái địa ngục trần gian này ngay lập tức - Nè cô kia, muốn bị đuổi việc sao? - Mẫn Phàm đứng phía sau la hét chửi bới nhưng cô không hề quan tâm muốn làm gì thì tùy ý, cô đi thẳng xuống phòng lao công thấy tất cả được nghỉ ngơi vậy sao chỉ có mình cô là làm việc? Đây là được gọi phân biệt đối xử- Tại sao có mình tôi phải làm toàn bộ công việc của các người chứ? Đã ko công bằng rồi đó - cô tức giận đến đỏ cả mặt- Nè xin lỗi cô nghe, tôi chỉ làm theo lệnh của chủ tịch thôi. - lão bà quyền lực tay cầm xấp giấy vệ sinh ném vào mặt cô múa tay ra lệnh - Giấy vệ sinh? - Phải, đi thay toàn bộ giấy vệ sinh nhanh lên.- Xin lỗi nghen tôi nghỉ hôm nay. - cô bỏ đi cực lạnh lùng Diệp Phàm cô bây giờ không cần quan tâm đến bất cứ ai hết, hiện tại trong lòng cô niềm tin mà cô dành cho anh thật sự mất rồi. Cô nghĩ mình sẽ rời đi sau khi cuộc đàm thoại kết thúc, cô nhanh chóng thay đồ rồi bước ra khỏi công ty à ko địa ngục chẳng quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Khi Phàm Hiên về một nhà

- Vương Hiên, anh phải kiềm chế lại. Diệp Thiên có thể cài gián điệp ở đâu trong công ty mình. - Mẫn Phụng đặt tay trên vai anh dịu giọng

- Con mẹ nó, cô ta dám đi cùng người khác giới mà ko thèm quan tâm đến cảm xúc của anh, anh thật sự rất tức giận. - Vương Hiên đập tay mạnh lên bàn khó chịu muốn bóp nát quả cam cho rồi

- Em xin lỗi. - Vương Hạo biết anh cũng giận vì chuyện khi này Vương Hạo quan tâm cô.

Anh ko bận tâm đến Vương Hạo ngồi vào bàn làm việc tiếp tục với công việc còn dang dở, còn cô sau khi bước ra khỏi công ty lập tức có một chiếc xe màu đen cùng những người mặc quần áo vệ sĩ bước xuống cung kính

- Tiểu thư, chủ tịch và phu nhân đã về mong người về nhà ông bà chủ có việc muốn nói.

- Được rồi. - cô gượng cười rồi bước lên xe trong lòng có chút bất an ko biết có việc gì hôm nay đâu phải họp mặt. Có gì đó rồi thì hơn cô phải nhanh chóng quay về

...

Biệt thự Diệp Gia

Ông bà chủ tịch cùng Diệp Thiên đã có mặt chỉ thiếu tiểu thư của gia đình, cô vội vàng bước vào cùng vệ sĩ bà Diệp lập tức đứng dậy chạy đến ôm con gái mình nuông chiều - Diệp Phàm con sao rồi? Con có bị làm sao ko?

- Mẹ lo lắng quá rồi, con khỏe mà - Diệp Phàm ôm bà Diệp thủ thủ nhỏ tiếng

- Ba về đây vì chiều lòng mẹ con bà ấy nhớ con đến phát điên rồi cứ mè nheo đòi về cho bằng được. - Ông Diệp giờ tay ra Diệp Thiên hiểu ý đi lại đỡ ông ấy

- Diệp Thiên, ông Lý có một hợp đồng lớn liên quan đến tập đoàn Vương Gia ba nghĩ việc Diệp Phàm và Vương Hiên yêu nhau cũng nên cho chúng cưới vì sớm muộn cũng là vợ chồng lại còn rất thuận lợi cho việc phát triển công ty. - ông Diệp mỉm cười đôi mắt như Điều Hâu khinh miệt nhìn anh

- Tùy. - anh nói rồi đưa tay của ông Diệp cho chú Tư mạnh bạo bước lên phòng, anh thăm nghĩ “ Xin lỗi chủ tịch Diệp tôi nghĩ ông cũng ko còn sống lâu nữa đâu “ bất cứ sự lựa chọn nào của ông Diệp anh đều phá hủy đặc biệt là khi ông Diệp bàn tính về việc có liên quan đến cô nhất là hôn sự

- Diệp Phàm tối nay mẹ với con đi mua sắm rồi đi gặp bạn mẹ nhé. - bà Diệp vỗ vai cô

- Dạ tối nay con có hẹn rồi phải...

- Hủy tất, mẹ đi nghỉ ngơi đây tối nay nhất định phải đi. - bà Diệp quả là bá đạo trên từng hạt gạo mà cô ko thể làm trái với ý bà Diệp đành miễn cưỡng chấp nhận dù chưa biết người bạn của mẹ là ai ko biết có liên quan đến Vương Gia ko nữa.

...

Tối đến cô và bà Diệp đã đi mua rất nhiều đồ đi đến mức chân đau quá trời vết thương cũ vẫn chưa lành hẳn vậy mà cộng thêm vết thương mới... haz nếu ko chiều lòng phu nhân Diệp chắc chắn Diệp chủ tịch sẽ cắt đứt cổ cô quá.

- Chắc con đói rồi phải không? Cũng sắp đến giờ ăn tối với bạn mẹ rồi chúng ta sang nhà hàng phụng Tây thôi. - cô bị bà Diệp kéo đi không cho nghĩ giờ mới quan tâm cô đói hay ko thật sự là cô rất mệt a

Hai người bước vào trong một nhà hàng lớn gần trung tâm thành phố phía ngoài được trang trí như một lâu đài có hoa hồng xung quanh, khi bước vào người ta dễ dàng thu hút bởi nét sang trọng với tất cả những đồ dùng bằng thủy tinh gọi nét cổ tích cô và bà Diệp vừa vào cửa thì đã ngay tức khắc có người ra đón chào hỏi lễ phép - Diệp phu nhân, Diệp tiểu thư. Vương phu nhân cùng Vương đại thiếu gia đang chờ ở phòng tổng thống.

- Được rồi. - bà Diệp kiêu ngạo bước vào trong khi cô thì lo lắng “ Chết chắc rồi, Vương Hiên đang ở đây chắc mình chết chắc quá. Anh ấy sẽ phát hiện việc mình ko hề có chồng không ổn rồi “ cô lo lắng thật sự rất hoang mang rồi cuộc thi... Cũng đến phòng tổng thống cô rất ko muốn vào trong nhưng mẹ yêu của cô ko cho phép dù cô có nói gì thì cũng bị bắt ép

- Chị Vương. - bà Diệp mỉm cười

- Chị Diệp, à con dâu tôi đâu? - bà Vương cũng mỉm cười chợt có cảm giác thiếu thiếu ai đó thì phải

- Con chào bác! - Diệp Phàm cười nhạt nụ cười vô hồn nhất vì thật sự cô suy nghĩ nhiều quá rồi, anh sẽ ko bao giờ quan tâm đến cô nên tốt nhất là im lặng cười qua chuyện

- Bác Diệp mời ngồi - anh đứng lên mỉm cười nhẹ, bà Diệp nở nụ cười xã giao rồi bước đến ngồi kế bên bà Vương vô tình đẩy cô vào tình thế bị động, anh lịch sự kéo ghế ra mời cô ngồi

- Cảm ơn. - cô ngượng ngùng nhìn ra xa tránh khỏi ánh mắt của anh đang chăm chăm nhìn cô
- Diệp Phàm, chồng cô ko đi chung sao? - anh cố ý hỏi trước mặt bà Diệp
- Thiên Hoa, con gái cậu lấy chồng rồi sao? - bà Vương nhăn mặt
- Há? Ai nói với con nó có chồng? - bà Diệp ngạc nhiên
- Diệp... Á - đang nói chuyện thì một cú đá ngã thẳng vào chân anh tê dại ôi thần linh ơi, anh đau một chút nhưng cô lại đau nhiều chân lạnh ko đá lại chọn chân thương mà đá.
- Ui da. - cô đau đốn nhấn mặt khó chịu
- Con sao vậy? - bà Diệp nhìn sắc mặt của cô đã thấy ko an tâm rồi nhưng chợt bà lại nhìn sang anh, dịu dàng nói - Sức khỏe Tiểu Phàm rất yếu con nhớ thay bác chăm sóc nó.
- Bác Diệp yên tâm, con sẽ chăm sóc chu đáo cho cô ấy. - anh đứng lên cung kính, cô xoay mặt nhìn thật sự cô ko biết mình có chọn nhầm người để yêu và hận hay ko nữa
- Diệp Phàm à. - bà Vương quay sang cô dịu giọng
- Dạ, thưa bác Vương. - cô lễ phép
- Con và Vương Hiền nhanh chóng về sớm đi, còn trẻ nhớ giữ gìn sức khỏe nha. - bà Vương cười hiền hậu khẽ che miệng cả ba người cùng cười chỉ riêng cô chẳng hiểu sao bà Vương lại nói vậy? Đầu óc trong sáng của cô thật tình chẳng thể hiểu nổi
- Sao chỉ có con với Tiểu H... À không Vương Hiền về thôi ạ?
- Hai đứa cũng sắp kết hôn rồi về chung một nhà chỉ là sớm muộn thôi. - bà Diệp khoái chí
- Há? Con ko... Ko - đang định nói thì anh nhìn cô cười đều lập tức nuốt vào trong ánh mắt nói rằng “ Em dám " ko muốn " xem “ cô rất sợ, sợ ánh mắt tâm tối này của anh đặc biệt luôn.
- Con định nói gì sao?
- Dạ ko có, mẹ à mình về nhà đi con thấy mệt quá.
- Ko con yêu, con phải ở chung với Vương Hiền kể từ bây giờ.
- Há? - cô ngỡ ngác nhưng chẳng ai quan tâm đến cô buồn rồi, thế nào anh cũng sẽ xử tội về việc “ nói dối có chồng “ với anh cho coi hu hu hu tiêu đời. Tan buổi ăn tối cô bước ra ngoài chậm rãi nhìn xung quanh sau đó tiến thẳng đến chỗ xe du lịch màu đen ngầy thơ nhưng anh lập tức liền kéo tay cô lại tình cảm, chậm rãi nói - Em yêu à, xe của chúng ta ở đây.
- Há? - cô gãi gãi đầu
- Em quên sao? Giờ em phải về cùng anh. - anh cười đều
- Nếu muốn về thì cũng phải chờ em dọn đồ đã chứ.
- Con yên tâm, mẹ ra lệnh cho chú Tư đem hết hành lý đến biệt thự riêng của Vương Hiền rồi. - bà Diệp cười hiền rồi quay sang bà Vương dịu giọng - Chúng ta tranh thủ về sớm thôi.

Sau khi chiếc xe của gia đình mình lăn bánh rời khỏi đây thì cô chỉ đứng yên ko biết nói gì cứ nhìn anh rồi lại xấu hổ, anh quay sang kéo hai má hồng hồng của cô ra hai phía rồi nói - Diệp Phàm anh nói cho em biết, việc em nói dối anh sớm đã bị lộ tẩy rồi.

- Anh? - ngọn lửa cháy, cháy lớn ngày một lớn ko còn dừng được nữa cô rất muốn thét ra lửa - Anh biết sao còn bắt em dọn dẹp toilet, anh còn bắt em lau nhà bằng tay, anh bắt em chà nhà vệ sinh nam anh là đồ chủ tịch thôi. Anh dám đưa phụ nữ lên xe kỉ niệm của chúng ta còn hôn họ nữa, anh còn dám ngoại tình em ghét anh, em ghét anh... Em ghét anh hu hu hu - cô đánh mạnh vào ngực anh liên tục anh đau lòng nắm tay lại kéo cô đến ôm cô vào lòng, anh yêu cô yêu đến mức điên cuồng yêu đến khi mặt trời không còn mọc vào buổi sớm nữa mới thôi.

- Anh cho phép em hận anh nhưng tuyệt đối anh ko cho phép em ghét

Cô im lặng ngời từng hơi ấm trên cơ thể anh mỗi chút một rồi ngủ thiếp đi trong lòng anh, anh dịu dàng bế cô lên xe rồi chạy đi con gió nhẹ nhàng se lạnh thổi bay mái tóc của cô qua khung cửa sau khi về đến khu chung cư anh đặt cô nằm xuống rồi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc “ Anh cần em người con gái cho anh biết yêu và hận “

Sáng mai cô vẫn ngủ nhưng ko phải một mình mọi khi nữa mà là ngủ cùng anh sớm cô đã nằm gọn trong vòng tay yêu thương của anh thật sự cô rất hạnh

phúc vì mình còn sống để anh yêu thương, anh với tay lấy chiếc đồng hồ rồi đặt lại - Bảo bối, dậy thôi trưa quá rồi.

- Em muốn ngủ. - cô xoay người ôm tay anh thật chặt rồi thiếp đi anh cũng lười biếng ngã xuống giường ngủ tiếp, anh ôm chặt lấy cô hôn dịu dàng trên tóc cô mùi oải hương khiến anh thoải mái dễ chịu.

- Em à, lấy giúp anh chiếc khăn bông đi. - anh ngồi ở ghế sofa nờ và cô

- Anh, em ko hiểu. Mẫn Phương và anh là quan hệ gì? Ko phải cô ấy là em gái của Mẫn Phàm sao? - cô chu chu môi khiến trách có chút ghen tuông

- Em đừng ghen tuông nữa, anh và Mẫn Phương chỉ là anh em vì muốn diễn kịch cho em tự thừa nhận mình chưa có chồng thôi. Ko ngờ em lại ghen - anh cười đều

- Biến thái ai mà thêm

“ Reng - Reng - Reng “

- Anh Hiền à, em có mang thức ăn đến cho anh đây. - Mẫn Phương hạnh phúc đứng ở ngoài cửa hồi hộp chờ đợi anh bước ra nhưng lại thất vọng khi người mở cửa là Diệp Phàm

- Mẫn Phương mới đến sao? Vào nhà đi. - cô niềm nở

- Chị ko giận em sao? - Mẫn Phương ngạc nhiên

- Vương Hiền đã giải thích chị nghe hết rồi chỉ là diễn kịch thôi mà.

Mẫn Phương mỉm cười nhẹ rồi bước vào trong cô liền vội đóng cửa bây giờ cô lại rất vui vì có thêm một người bạn cũ lúc nhỏ còn Mẫn Phương lại chẳng quan tâm chỉ buồn vì anh với cô đã làm lành rồi giờ đây thế nào anh cũng chỉ nghĩ đến cô làm sao có hình bóng người khác. Anh từ trong phòng bước ra tóc còn ướt với lại chỉ quấn khăn ở nửa người cô vội đẩy anh vào trong vì sợ Mẫn Phương sẽ ngại - Anh vào trong nhanh đi, Mẫn Phương đang ở đây mà.

- Ko sao đâu, tóc anh còn ướt để lâu dễ bị cảm lạnh em lau giúp anh. - Mẫn Phương đặt tay lên tóc anh vội bị anh ngăn lại, anh lạnh giọng

- Diệp Phàm sẽ giúp anh lau tóc.

- Được rồi, em chỉ sợ chị Diệp Phàm mệt thôi. - trong lòng Mẫn Phương rất tức giận kế hoạch chọc tức cô thất bại rồi nhất định Mẫn Phương ko buông tha đâu chắc chắn cô sẽ khiến anh phải từ bỏ cô

- Tóc anh từ bao giờ mà chuyển sang màu hạt dẻ thế? - Diệp Phàm thắc mắc

- Một năm khi em rời đi anh tìm em đến mức phát điên giờ tóc cũng chuyển màu.

- Tội ghê. - cô cười trêu chọc anh

- Nếu vậy nhớ tới đền bù nha. - anh cười đều

Hai người nói chuyện vui vẻ mà quên mất Mẫn Phương kẻ bên thật sự đang tức giận " Đáng về giả tạo này của chị tôi đã quá quen rồi nhất định tôi sẽ giành lại thứ thuộc về mình " cô vô tư chẳng biết nhưng anh lại hiểu rất rõ chỉ do anh im lặng sự im lặng này sẽ chứng minh cho tất cả mọi việc Mẫn Phương sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hiểu lầm và sự cô độc

- Sắp tới có cuộc đàm thoại với đối tác nước ngoài em nghĩ phải tăng cường tan ca thường xuyên làm việc mới có thể đẩy nhanh tiến độ. - Mẫn Phương nhìn anh chẳng cần thiết quan tâm xung quanh có ai- Anh à, tăng cường tan ca nhiều cũng ko phải cách hay, theo em tốt nhất nên cho nhân viên thoải mái chút rồi sẽ bắt đầu làm việc. 2 tháng nữa thì cuộc đàm thoại mới đến nên chúng ta hãy tổ chức một bữa tiệc nhỏ khích lệ tinh thần của nhân viên đi. - cô nói cứ như đi guốc trong bụng anh sao lại hiểu rõ hết tất cả nỗi lòng của vị chủ tịch trẻ này

- Chị Diệp Phàm, trong ngành kinh doanh này có rất nhiều cạm bẫy nếu ta ko theo kịp tiến trình sẽ bị theo sau họ, mà thôi nói với chị cũng chẳng giải quyết được gì chị chẳng hiểu gì về kinh doanh cả. - Mẫn Phương bức tức nhìn cô rồi lảng né sang chỗ khác khiến anh có chút không hài lòng vì lời nói của cô đối với Diệp Phàm

- Mẫn Phương thận trọng cái miệng của em - anh nhìn vào máy vì tính lạnh giọng

- Xin lỗi, nếu em không thích chị sẽ ko can thiệp vào nhưng chị muốn cho em biết chị học kinh doanh từ nhỏ và đã quản lý công ty thay anh trai chị 2 năm rồi nếu nói về kinh nghiệm thì chị ăn muối nhiều hơn ăn cơm đó. - cô không phải cố ý khoe khoang nhưng Mẫn Phương đã đụng chạm vào lòng tự ái của cô rồi, Diệp Phàm đứng dậy bước thẳng vào trong phòng tắm tỉnh có chút khó chịu. Cô đóng chặt cửa lấy sách ngồi vào bàn đọc trong khi đó ánh sáng từ cửa sổ lon ton chạy nhảy trên gương mặt xinh đẹp như được điêu khắc vậy khiến cho những đường cong hoàn hảo lộ rõ trên khuôn mặt ngày một rõ nét hơn, anh bước vào phòng một hồi nhưng khi thấy cô như vậy thật sự tim như ngừng đập hơi thở khó khăn, lòng anh nghĩ “ Người con gái xinh đẹp này là vợ mình sao? “ anh băng khuỷu ko hiểu sao người luôn làm việc xấu xa như anh lại có một cô vợ xinh đẹp, thông minh chẳng ai khác đó là cô. Anh loại bỏ hết những dòng suy nghĩ lãng phí thời gian này sang một bên tiến đến gần cô ôm từ phía sau ngửi mùi hoa oải hương trên tóc cô chìm đắm, cô ngồi im lặng mỉm cười nhẹ nhàng tiếp tục đọc quyển sách trên tay trầm lặng

- Em giận Mẫn Phương sao?

- Không, chỉ do cô ấy quá nhạy cảm nghĩ em muốn tranh giành thứ gì đó với cô ấy.

- Mẫn Phương cứ như Mẫn Phàm khi còn sống rất ngây thơ, nhạy cảm nhưng họ đều rất yếu đuối trái ngược với em hoàn toàn.

- Trái ngược với em?

- Em mạnh mẽ, nhạy bén, thông minh còn rất xinh đẹp.

- Anh chỉ biết nhìn em thôi.

Cô nhéo mũi anh rồi tiếp tục đọc sách nhưng tên sói đen này cứ ngày một mò mẫm cơi mấy cái nút áo sơ mi của cô ra, mặc dù biết nhưng cô lại ko quan tâm chỉ im lặng nhưng nào ngờ anh lại được nước lấn tới cho tay vào trong cơi áo lót của cô ra khi đó cô mới giật mình nắm lấy tay anh thật sự rất sợ hãi

- Tiểu Hiền anh gan to bằng trời rồi đấy.

- Nếu anh nhớ ko nhầm thì tuần sau chúng ta đính hôn cuối tháng sau kết hôn vậy sao anh còn chờ đến đêm động phòng chẳng phải dù thế nào thì năm nay em cũng sẽ là vợ anh à.

- Vương Hiền, anh đang lý sự ko căn cứ đó.

Cô chu môi cãi lại nhưng bất ngờ anh đưa môi mình vào chiếm hữu lấy môi cô cuồng nhiệt giờ lại cơi chiếc áo sơ mi của cô ra bẻ bóng cô lên đưa người đi về phía giường ngủ, hai người họ môi chạm nhau tim hoà nhịp còn những giọt nắng lấp lánh của bầu trời trong xanh nơi thiên đường có thể làm chứng cho tình yêu của anh và cô. Phía sau cánh cửa bên trong căn phòng là hai người đang lãng mạn bên nhau bất chợt Mẫn Phương quay lại phòng vì quên hồ sơ quan trọng nhưng lại nhìn thấy cảnh chẳng thể muốn biết, bây giờ thực sự Mẫn Phương rất tức giận, rất ghen tuông “ Chị dám cướp đi hạnh phúc của tôi, tôi nhất định sẽ ko tha thứ “

...

Hôm nay thật buồn chán anh vì chuyện công ty mà ko ăn ko ngủ suốt ngày cứ ở công ty hết hợp rồi đến đi gặp đối tác quên luôn việc gọi điện cho cô, chờ mãi mòn mỏi khiến cô mệt mỏi bất ngờ có cuộc gọi từ số của trưởng thư ký riêng của anh cô vội vàng nghe máy - Alo, thư ký Trần có việc gì hay sao?

[Diệp tiểu thư, chủ tịch vẫn chưa ăn gì em sợ chủ tịch bệnh nên mới nhờ chị mang cơm cho chủ tịch.]

- Sao mọi người ko khuyên can anh ấy? Vương Hiền bị đau bao tử nếu ko ăn uống đúng giờ sẽ khiến bệnh nặng hơn. - cô lo lắng

[Em xin lỗi, nhưng chủ tịch chẳng chịu ăn gì chúng em khuyên rồi nhưng đều bị đuổi khỏi phòng chủ tịch]

- Thôi được rồi, tôi sẽ làm cơm mang đến sau 30 phút nữa cô kiểm tra xem anh ấy có bận gì không?

[Chủ tịch chỉ có một cuộc họp vào chiều nay, Em sẽ xuống đón chị]

- Ừm. - cô tắt máy bắt đầu nấu cơm làm thức ăn cho anh cũng rất nhanh thôi cô chỉ chiên thịt rồi làm trứng cuộn cùng chút canh rau là hoàn thành xong, cô không biết nên mặc gì để mọi người ko khinh thường anh cô rất muốn giữ thể diện cho anh nên đã mặc đồ đẹp, trang điểm đẹp tất cả đều đẹp để có thể sánh với anh hơn. Cô thay chiếc đầm trắng xoắn tóc bồng bênh khoác thêm chiếc áo màu hồng kiểu Hàn Quốc trông rất xinh đẹp, cô bước khỏi chung cư nhanh chóng bắt xe đến tập đoàn Vương Gia. Con đường thân quen mà anh vẫn thường đi làm nay cô cũng bước qua rồi, cô thật chẳng hiểu “ Có rất nhiều con đường sao em lại chọn đi về hướng của anh “ cô mỉm cười hạnh phúc vì mình được anh yêu, hạnh phúc vì được yêu anh. Thoáng chốc đã đến tập đoàn cô bước xuống taxi gặp ngay Trần thư ký đang chờ ngoài cổng, cô ta mỉm cười - Chào Diệp tiểu thư, chủ tịch đang ở phòng làm việc riêng

- Cô đưa tôi đến đó có được ko?

- Được ạ. - cô ta mỉm cười

Trên đường đi cô nghe rất nhiều điều về chuyện tình cảm gì đó của anh và Mẫn Phương nhưng ko tin vì cho rằng đó chỉ là tin đồn nhảm, bất giác đã đến nơi Trần thư ký bận việc đi trước để cô ở lại. Cô đã gõ cửa nhưng ko ai trả lời bất ngờ có tiếng của anh mệt mỏi nhưng rất lạnh lùng - Tôi đã nói đừng làm phiền rồi mà.

Cô chẳng biết trả lời thế nào đành im lặng Mẫn Phương bất chợt ra mở cửa đập thẳng vào mắt cô đó chính là áo sơ mi của anh đang ở trên người của Mẫn Phương, Mẫn Phương lại vui vẻ khi thấy vẻ mặt sốc của cô lòng vui như mở hội - Chị đến đây làm gì?

- Chị có mang com cho Vương Hiền... - cô đang nói thì bất giác Mẫn Phương giật lấy hộp com rồi lạnh giọng - Em sẽ đưa cho anh ấy chị về đi.

- Ở khoan đã, sao em lại mặc áo của Vương Hiền vậy? - cô thắc mắc ko chịu tự mình nhận thua trong trận chiến giành lại hạnh phúc nên đã chọn cách thẳng thắn hỏi rõ

- Chỉ là chúng tôi trao đổi với nhau thôi mà. - Mẫn Phương cười đều rồi vội đóng kín cửa nhưng cô đã nhanh thấy anh nằm ngủ trên ghế sofa ko mặc áo khiến cô rất ko thoải mái, cô bước đi trong lòng nặng trĩu anh phản bội cô hay sao? Chuyện này là sao? Cô bước ra khỏi công ty gọi điện cho ai đó ánh mắt lạnh lùng quyết đoán nhưng lại rất buồn phiền - Minh Minh cậu về rồi sao?

[Đúng vậy, sao nghe giọng cậu buồn vậy?]

- Hôm nay mình rảnh tụi mình đi chơi nhé. - cô cố gắng kìm chế ko khóc nhưng bất giác nước mắt rơi

[Ủa, cậu ko vui thì tụi mình đi xả ra đi]

- Ủa. - cô vui vì bên cạnh còn có bạn bè, cô ko muốn hiểu lầm anh chỉ cần anh giải thích đó chỉ là sự hiểu lầm thì cô sẽ ko quan tâm đến nhưng cô cũng là con gái mạnh mẽ chỉ là lớp ngoài thôi yếu đuối bên trong cũng như vị đắng ở nhân sô-cô-la vậy. Cô ngay người đứng trước một siêu thị lớn bất ngờ có ai đó vỗ vào vai cô rồi nói - Diệp Phàm lâu quá ko gặp cậu vẫn khỏe chứ?

- Lâm Xuân à không Lâm Hùng chào cậu.

- Minh Minh anh bên này. - Lâm Hùng giơ cao tay vẫy gọi người con gái đang bước xuống chiếc Lamborghini màu vàng, Minh Minh gặp cô đã vội khoe khoang

- Diệp Phàm, mình với Lâm Hùng đang yêu nhau cậu coi có cả nhẫn đính hôn nè. - Minh Minh xoè tay ra lộ chiếc nhẫn kim cương sáng rực rỡ, cô thực tâm hạnh phúc thay cho họ nhưng sao có bạn bè bên cạnh mà cô lại có cảm giác trống vắng quá.

- Anh à, hôm nay em mua rất nhiều đồ ăn vặt chúng ta có thể vừa ăn vừa xem phim đó.

- Em xem em sắp thành heo rồi.

- Tôi gọi hai người ra đây là để giúp tôi vui vẻ hay lại khiến tôi càng cô đơn hơn? - cô thật sự rất khó chịu dù ko muốn nói ra nhưng họ đã quá đáng rồi không suy nghĩ cho cô sao? Suốt thời gian đi chơi cùng cô hai người họ cứ nói chuyện yêu đương mà ko nghĩ đến cô chút xíu nào, giờ đây sự tổn thương trong cô lại lớn hơn. Cô đứng dậy rời khỏi quầy thức ăn trong sự ngạc nhiên, giờ đây trời cũng sắp tối cô lang thang giữa thành phố đông người nơi đây sao xa lạ quá cô đau lắm giờ cô chẳng biết mình thuộc vào thể giới nào trên trái đất này đi đến đâu cũng xa lạ thậm chí tệ hại hơn.

Cô đứng trước một cửa hàng tạp hóa đồ ăn nhanh bước vào trong cô chọn chỗ ngồi có thể nhìn ra ngoài khung cảnh ở trong quán cùng một tô mì ly thơm ngon rồi nhâm nhi say đắm, một chàng trai bước đến đặt lên bàn chai nước suối tinh khiết dịu dàng xoa đầu cô yêu thương - Cậu không vui sao?

- Dương Minh, mình ko ngờ người hiểu mình nhất luôn là cậu.

- Chúng ta thân thiết rất lâu rồi, nếu ko hiểu cậu thì làm sao thành một người bạn thân chứ. - Dương Minh búng nhẹ trên trán cô

- Mình yêu một chàng trai nhưng có vẻ anh ta chỉ đang đùa giỡn với mình thôi, mình nhìn thấy một cô gái mặc áo sơ mi trắng của anh ấy còn anh ấy thì không mặc áo đang nằm ngủ trên sofa cậu nghĩ mình nên buồn hay vui, cười hay khóc - cô vừa nói nước mắt vừa rơi nhìn cảnh này Dương Minh ko thể chịu nổi cậu làm theo con tim ôm lấy cô vào lòng, cô cũng không ngại vòng tay ôm lấy cậu khóc nức nở.

- Diệp Phàm mà mình biết rất mạnh mẽ đứng không? Cậu đừng khóc nữa nước mắt của cậu là “ Suối Ngọc “ ko dễ dàng rơi vì người ko xứng đáng. - Dương Minh ôm chặt lấy cơ thể bé nhỏ của cô rồi lau nhanh mấy giọt nước mắt ấy

- Diệp Phàm. - một giọng nói quen thuộc trầm lắng, ghen tuông sắc khí hướng về phía Dương Minh đang đứng

- Vương Hiền? - cô bất giác buông tay ra như bị bắt vì tội ăn vụng vậy, anh tiến đến gần chỗ cô liếc con mắt sắc bén về phía Dương Minh rồi kéo cô ra khỏi chỗ đó mặc cho cô vùng vẫy kêu đau - Hiền, bỏ tay em ra đừng làm em đau mà. Hiền, bỏ ra hu hu Hiền à

- Hoạ là tự em muốn thôi, nếu em quên thì tôi nhắc em nhớ em đã là người của tôi rồi.

- Hiền bỏ tay em ra. Anh thì tốt lắm sao? Anh và Mẫn Phương ko phải...

- Đó chỉ là do cô ấy bị đổ rượu anh cho cô ấy mượn áo thay rồi ngủ quên ở ghế sofa thôi. - anh kéo cô vào xe khóa cửa lại cô vùng vẫy thoát ra nhưng ko được, về đến nhà anh lập tức kéo cô vào phòng đến bây giờ cô lại khóc rất dữ đến mức anh cũng không có thể giúp ngừng lại - Nè, Diệp tiểu thư ổn quá đi em nín ngay cho anh.

- Không, hu hu hu hu anh là đồ xấu xa.

- Nè, em có biết mọi lần em khóc là cứ như nước mắt của em lại chảy vào tim anh không hả? - anh thẳng thắn nói trước mặt cô nhưng không được cô quan tâm cô tiếp tục khóc, khóc nức nở, khóc tức tưởi, khóc hồng cổ ai ngăn được luôn. (tg: bà này khóc không biết mệt, khổ cho ông Hiền quá)

Bạn đang đọc truyện *Chủ Tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cặp đôi mới

- Ôi trời,... - anh vô đầu bút tai ko biết làm thế nào để ngăn cô gái búống bình này lại ai đòi khóc ko biết chán là gì thượng đế cũng không chịu nổi đành huơ tay liền cho anh thấy một thứ có thể giúp ích anh chợt nhìn vào trang báo trên tạp chí có ảnh của cô đang tập bắn súng được các phóng viên chụp lại ko những thế họ còn viết rằng “ Con gái chủ tịch Diệp Phúc xinh đẹp khiến các chàng trai ở câu lạc bộ bắn súng chao đảo... “ anh liền nảy ra một ý định rất hay, anh ném tờ báo về phía cô rồi nói - Cô gái này ko biết là ai nữa, có chồng giỏi mà ko biết sao? Còn đi tập bắn súng em nói coi có phải là ko biết hưởng chứ?- Hả?... - cô ngỡ ngàng nhìn vào tờ báo rồi quay lưng đi chỗ khác tất nhiên cũng đã nín khóc rồi, bây giờ trong đầu cô suy nghĩ ko biết phải giải thích như thế nào với anh đành hùa theo thôi cách cuối cùng - Con gái thời nay mạnh mẽ là điểm chủ yếu quan trọng, chồng theo cùng cũng sợ vương bận chân tay kia mà.

- Em nói cũng đúng, nhưng con gái chủ tịch Diệp Phúc ngoài em ra thì còn ai ko ta? - anh chuyển sắc mặt nhìn cô lơ đãng

- Là... Con gái chủ tịch Diệp Phúc sao? - cô lau nước mắt áp úng đứng dậy gãi đầu nhìn anh, anh mỉm cười rồi gạt đầu một cái ngay lập tức cô bị dồn vào ngõ cụt ko biết nên thừa nhận hay từ chối. Lý trí mâu thuẫn buột cô phải làm điều không muốn đây là giật quyền tạp chí trên tay anh chạy thẳng vào trong phòng đóng kín cửa

- Vương phu nhân, chồng bà ra lệnh mở cửa nếu ko hậu quả tự bà chuốc lấy.

- Không được, tuyệt đối nói gì cũng không được mở cửa tên sắc lang này chắc chắn sẽ không để mình yên, khóc đến mức đau cả cổ họng rồi. - cô sử dụng tuyệt chiêu nói nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ đến mức dù ai đứng kế bên cũng không thể nghe được, chợt cô nhìn thấy tủ quần áo bên này ra một ý định rất hay.

- Để anh coi em trốn được bao lâu. - anh lập tức đi lấy chìa khóa dự phòng nhanh chóng mở cửa bước vào nhưng nhìn qua lại nhiều lần vẫn ko thấy ai lòng chợt nghĩ suy “ Tiểu yêu tinh em hay lăm lăm trốn anh đợi anh tìm được em sẽ biết “ anh bình tĩnh dùng giác quan để tìm cô, ông trời dường như cũng giúp anh dù trốn kỹ nhưng sơ xuất nhỏ cũng bại lộ chiếc áo khoác của cô lộ một chút ra ngoài khiến anh thích thú “ Tiểu yêu tinh xem anh trị em “. Anh bước lại gần nhẹ nhàng mở cửa cứ nghĩ lần này có thể hành hạ cô lòng thật sự vui sướng nhưng đời ai biết trước khi mở cửa ra cô đã ngã vào lòng anh ngủ say nhìn cô như vậy anh cũng không biết anh đang trừng phạt cô hay cô trừng phạt ngược lại, anh nhìn những giọt nước mắt còn đọng lại trên má hồng hồng của cô khiến anh quặn đau tất cả là do anh không dạy dỗ tốt Mẫn Phương gây nhiều phiền toái cho cô như thế này anh thật sự hối hận.

...

Hôm nay cô thức sớm định chuẩn bị chút thức ăn ngon cho anh bồi bổ nhưng lại có tiếng chuông cửa cô chán nản ra mở cửa, bất ngờ người đó không ai khác ngoài Diệp Thiên anh vẫy tay chào cô - Hello em yêu.

- Anh hai anh mới về hả? - cô vui mừng hồn nhiên chạy đến ôm anh trong cơn mắt ngạc nhiên lẫn tức giận của ai kia ở phía sau, người con gái đó xuất hiện - Ông xã.

- Mẫn Phương? - cô ngạc nhiên khi nhìn thấy người đi cùng anh lại là người ko đội trời chung với cô

- Vào nhà đi rồi anh sẽ giải thích. - Diệp Thiên nhìn ánh mắt khó hiểu của cô đã vội lên tiếng

- Hai người?... - cô chỉ tay về phía anh và Mẫn Phương

- Phải, anh và Mẫn Phương đã kết hôn hiện thì anh sẽ đưa cô ấy về ra mắt ba mẹ sau. - Diệp Thiên nắm tay Mẫn Phương ánh mắt có chút yêu thương nhưng ko lâu dài cứ như bị cắt đứt do thứ gì đó

- Hai người chỉ đi chụp một tấm hình là thành vợ chồng thôi sao? Đòi người con gái chỉ có một lần được tổ chức lễ cưới sao ko cho chị dâu mặc áo cưới. - cô cầm giấy kết hôn màu đỏ bên trong có hình Diệp Thiên và Mẫn Phương

- Diệp Phàm, áo cưới chỉ là bên ngoài cái quan trọng là con tim. - Mẫn Phương cảm ghét ghen tuông nhìn cô

- Hai người hạnh phúc nhé, tôi và Diệp Phàm tuần sau đính hôn lo nhiều việc ko có thời gian mua quà cưới chỉ bằng hôm nay chúng ta cùng ăn một bữa.
- Vương Hiền choàng tay ôm cô khiến Diệp Thiên rất tức giận còn Mẫn Phương nhìn anh ghen tuông khi Vương Hiền tình tứ với cô thì trong lòng có chút không thoải mái (tg: mờ ám)

- Hôm nay, chủ nhật hay em cùng chị dâu nấu một bữa ăn đãi tiệc nhe cho có ko khí gia đình. - cô đứng lên vỗ tay rồi nói

- Chị dâu em anh ko lo, chỉ lo em gái bảo bối của anh vương tay chân chị em thôi. - Diệp Thiên trêu chọc

- Anh hai, em du học 8 năm ở Úc tất cả mọi thứ em đều tự làm đó nha. - cô chu môi giận dỗi cãi lại hành động đáng yêu này của cô khiến cho anh và Diệp Thiên điều đứng vì độ đáng yêu của cô ấy
- Diệp Phàm em ấy làm com hộp mang đến cho Vương Hiên ở công ty mà anh. - Mẫn Phuong ôm tay Diệp Thiên ngồi chéo chân
- Thôi, nếu cứ ngồi tâm sự chắc chắn hôm nay mình sẽ đói. - cô xoa bụng nhìn anh bằng ánh mắt cừu con vô tội long lanh lóng lánh lòng lành
- Sao lại nhìn anh? - Vương Hiên cười cười
- Tối nay cho em đi chơi nha? - cô giở trò năn nỉ anh để được đi chơi vào cuối tuần
- Được thôi, em muốn đi đâu? - anh ngây thơ mắc bẫy
- Hôm nay, oppa Bin Boy đến Trung Quốc tại hội trường gần trung tâm thành phố cho em đi nha. - cô vùi vỉnh nũng nịu anh
- Oppa gì chứ? Tối nay anh bận rồi em đi một mình à ko em ở nhà đi, ở đó mà oppa. - anh nhìn cô ánh mắt vô cùng ko vui khó tả có thể nói ghen ấy, hai người thân thiết trước mặt Diệp Thiên thật sự bây giờ anh ta cứ như con hổ dữ ngày đêm luôn chờ cơ hội cướp lấy con mồi này nên sẽ không dễ yên cho bất cứ ai động vào đâu. Bất ngờ điện thoại Diệp Thiên có một dòng tin nhắn lướt qua nội dung là " Anh ghen sao? Anh đừng quên chúng ta đã kết hôn rồi "

Anh đọc sơ vờ ko quan tâm nhưng ko được mặc dù đã kết hôn nhưng hai người vẫn giữ khoảng cách với nhau, anh liếc nhẹ Mẫn Phuong một cái rồi trả lời tin nhắn " Cô cũng đừng quên, tôi và cô chỉ là có hợp đồng hôn nhân người tôi yêu là Diệp Phàm " “ rồi sau đó anh chẳng quan tâm gì tới Mẫn Phuong nữa chỉ nhìn chăm chăm vào hai người đang cãi nhau vì chuyện anh cấm ko cho cô đi xem thần tượng tối nay.

...

Trong bếp

- Chuyện hôm qua, tôi thật lòng xin lỗi cô. - Mẫn Phuong vừa cắt khoai tây vừa ôn nhu nói
- Không sao đâu, Vương Hiên đã giải thích rồi với lại là do tôi quá vội vàng ko hỏi trước thành ra như vậy. - cô cười trừ giọng nói có chút khó chịu
- À, tôi đi luộc khoai đã. - Mẫn Phuong đem khoai tây cho vào nồi nước sôi bắt đầu luộc trên bếp rồi sau đó quay sang nói chuyện với cô
- Hôm qua, tôi gặp Diệp Thiên sáng nay anh ấy kéo tôi đi một lúc thì tôi đã là vợ của anh ấy. - Mẫn Phuong dựa người vào bàn nhìn cô đôi mắt bi thương
- Anh trai tôi là một người lạnh lùng tàn nhẫn có thể nói Vương Hiên và Phong Thiên cộng lại cũng ko bằng cái băng lãnh của anh trai tôi đâu, anh ấy rất chung tình tôi chỉ mong cô hãy đem lại hạnh phúc cho anh ấy thôi. - cô vừa cắt hành vừa trò chuyện nhưng cả hai quên mất nồi khoai...
- Tôi nhớ ngày đầu tôi gặp anh ấy trong lúc trời vừa sang đông ở New York, chúng tôi như hai người xa lạ nhưng tôi vẫn nhớ kĩ người đó là tiền bối trong trường đại học kinh tế. Tôi yêu anh ấy rất nhiều nhưng anh ấy luôn lạnh nhạt với tôi. - Mẫn Phuong vừa nói vừa nhìn ra Diệp Thiên ánh mắt đau khổ nhất trong tình yêu
- * mỉm cười * Anh trai tôi rất cô đơn, chỉ là anh ấy giỏi che giấu.
- Chết rồi, nồi khoai. - Mẫn Phuong hỏi hã chạy lại cô đứng kế bên bị đẩy nên trượt con dao vào tay chảy máu, Diệp Phàm bình tĩnh đi tìm hộp cứu thương lấy thuốc trị bỏng ra thì đúng lúc Vương Hiên và Diệp Thiên chạy vào hai người nhìn thấy tay của cô chảy máu vội lấy thuốc sát trùng rồi dùng băng keo cá nhân dán lại cứ dồn dập mắng không cho cô nói
- Em làm sao vậy hả? Ngốc hay sao là tự cắt tay mình như vậy? - Vương Hiên liếc cô rồi gỡ mạnh vào đầu cô một cái rồi đau
- Em bao nhiêu tuổi rồi hả có phải nít lên ba đâu, hậu đậu vừa thôi chứ. - Diệp Thiên đánh vào mông cô thật mạnh
- Ko bao giờ biết quan tâm người khác hết. - Vương Hiên mắng yêu cô
- Em lại khiến anh đau rồi đấy. - Diệp Thiên vừa nói xong lập tức 6 ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh - Anh là anh hai em mà.

@\$#çπç£¥ç%√\$α^β™©®πΠΦ\$çℕ₹

- Đủ rồi! Hai người làm sao vậy hả? vết thương nhỏ thôi mà có nghiêm trọng bằng chị dâu sao? Nhìn tay chị ấy đi, đồ tấy lên rồi đấy. - cô bị nhảy vào miệng mấy lần đến giờ vẫn ko thể chịu nổi đành lên tiếng phản kháng, trong khi hai người họ quan tâm đến cô thì Mẫn Phuong tự mình lấy thuốc bôi lên tay những giọt nước từ từ rơi xuống dính chặt trên tay như bôi muối vào vết thương vậy.
- Anh làm chồng kêu gì vậy? - cô trách mắng Diệp Thiên

- Diệp Phàm ko sao đâu, chị xử lý xong rồi. - cô lau nhanh mấy giọt nước mắt ôn nhu nói

- Không sao chứ? - Diệp Thiên có tình diễn như rất quan tâm đến Mẫn Phuong nhưng thật sự là rất tức giận ánh mắt như muốn nuốt tươi người khác khiến Mẫn Phuong sợ hãi lùi về sau. Họ dọn đồ ăn ra bàn cùng rượu vang đỏ với nồng độ thấp để tránh say, cô không là người quá dịu dàng trong bữa ăn gia đình cô không e dè gì cả nên cắt mẩu thịt bò không đứt khốn khổ thật, anh lấy đĩa của mình đã được cắt ra cho cô rồi lấy đĩa của cô cắt ra cho vào miệng quay sang nhâm nhi ly rượu.

- Sao anh lấy miếng thịt bò của em? - cô nhìn lên ánh mắt cảm kích à ko bị thương

- Cảm động lắm đúng không? Anh rất thương em mà... - anh đặc ý cứ nghĩ cô là đang cảm động với hành động khi nãy của anh chắc chắn sẽ trả công đây.

- Cảm động cái đầu của anh, anh có biết miếng thịt đó to hơn miếng thịt này ko? - cô tức điên mắng anh

- Nè? Anh giúp em cắt rồi kia mà? Không cảm ơn thì thôi còn mắng anh. - anh bức xúc

- Anh... - cô đang định nói thì Diệp Thiên đã can thiệp

- Diệp Phàm em ăn phần bít tết của anh đi. - Diệp Thiên đẩy đĩa của mình qua cho cô nhưng anh chợt ngăn lại dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Diệp Thiên lạnh giọng - Cô ấy đã cân giảm cân, ăn nhiều béo quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

- Em có muốn giả... - cô đang nói thì bị anh mạnh bạo cho củ khoai chưa được cắt vào miệng dùng ánh mắt, đều cán nhìn cô và ánh mắt là cửa sổ tâm hồn “ Chuyện chăn gối tối nay rất thích hợp nhe phu nhân “ ý của anh là như vậy. Quả thật hiệu quả cô trong suốt bữa ăn chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời Vương Hiên hành động nhỏ cũng không dám hó hé, Diệp Thiên thật sự là bị chọc tức đến đầu bốc khói rồi “ Vương Hiên, cứ vui về đi cuộc đàm thoại tới cậu sẽ biết " chết không chỗ " là gì “

- À anh hai em thắc mắc sao hai người mới một đêm đã vội kết hôn rồi, ko lẽ đã có cấu tạo nòng nọc con trong đó. - cô cười trêu

- Phải, anh ấy nói phải có trách nhiệm nên chúng tôi mới lập tức xảy ra chuyện này. - Mẫn Phuong nhìn anh cười một cái rồi quay qua cô nụ cười giả tạo đã che giấu tấm lòng xấu xa, ghen tị kia

...

Câu chuyện chỉ có người trong cuộc hiểu

“ cô “ Mẫn Phuong trong chuyện kể lại nhé

- Cô Diệp Phàm đó không phải rất có phúc sao? Có được gia đình giàu có cùng khối tài sản lớn với người chồng tuyệt vời đúng là quá tham lam rồi. - người con gái ngồi đối diện Mẫn Phuong tức giận

- Thứ tôi muốn không phải là Vương Hiên, là một người khác. Người như Diệp Phàm mới thật sự phù hợp với Vương Hiên chị ta rất thuần khiết, rất tốt bụng - Mẫn Phuong cầm tách cafe nhâm nhi rồi chậm rãi nói với cô gái đối diện.

- Vậy không lẽ cậu thích tiền bối Diệp Thiên sao? - người con gái đó ngạc nhiên

- Hanna, xem ra tôi nên giấu kĩ hơn. - Mẫn Phuong lạnh lùng nhưng rất ẩn ý trong lời nói

- Cậu nói tôi nhiều chuyện ấy sao? - Hanna giận dỗi đứng lên rồi tức giận nói - Cậu quá đáng thật, ko nói chuyện với cậu nữa mình đi hẹn hò với anh Minh Vương đây.

Cô ở đây cũng cô đơn lúc Hanna ở đây thì lại làm cho cô ta tức giận bỏ đi bây giờ thì tốt rồi suốt đêm ko ai kề bên vẫn rất cô độc, cô rất không thoải mái khi lúc nào cũng phải giấu trong lòng một câu nói “ em thích anh “, bây giờ thì sao tốt rồi người ta đã có biết bao nữ nhân bên cạnh ko phải lý do cô giúp Vương Hiên là để tìm mọi cách gặp Diệp Thiên sao, lý do về nước lần này ko phải vì muốn thổ lộ hay sao? Cô bây giờ thật sự rất buồn, thật sự rất sợ, thật sự rất khó chịu. Lấy hết can đảm cô bước lại trung tâm thương mại gần đây chọn bộ đầm xoè màu kem hở chút xịu lộ vòng một thon gọn tô đường cong quyến rũ, xoắn mái tóc bồng bềnh sau khi xong phần trang điểm cô lập tức đi trước bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng của tụi háo sắc ở trung tâm. Cô đứng trước toà nhà lớn ở ngoại ô thành phố ngay ngắn, bồn chồn không biết có nên đi lên hay trở về chờ đợi suốt 20 năm qua chỉ còn ít phút nữa thôi cô ko thể từ bỏ được.

Cô giờ đã đứng trước phòng chủ tịch được biết Diệp Thiên là người trọng công việc đối với anh ngoài Diệp Phàm ra thì tất cả đều không bận tâm, cô gõ cửa ba lần anh vẫn chưa nói gì hết, tâm trạng cô rất bất an ko biết có chuyện gì xảy ra dùng chân đá cánh cửa nhưng bất thành cô còi đôi giày cao gót ra quăng đi chỗ khác dùng võ thuật đã học suốt mấy năm qua một cú đá banh cánh cửa. Cô hốt hoảng khi thấy anh ngất trên sàn nhà cô lo sợ lắm cứ kêu anh hoài - Diệp Thiên, tỉnh dậy đi anh. Diệp Thiên, Diệp Thiên.

Anh mở mắt ra trước khung cảnh xa lạ anh mới chợt nhận ra đây là... Nơi nào? Người con gái xinh đẹp ngủ ngon lành bên anh là ai? Không lẽ là Diệp Phàm không thể nào, anh như được trên chín tầng mây rồi bất ngờ ngã xuống khi cô gái tỉnh dậy - Diệp Thiên anh không sao rồi à?

- Cô là ai? tôi thấy cô rất quen... - anh đau đầu không ngồi dậy được đành cô chịu thôi nhưng phải làm rõ người này rốt cuộc là ai dù anh ngất nhưng đâu phải ngoài đường mà người khác có thể phát hiện ra chứ.

- Em Mẫn Phương sinh viên năm nhất trường ngoại giao ngôn ngữ. Tiền bối ko nhớ em sao?
- Tôi nhớ ra cô rồi, nhưng sao cô lại giúp tôi chứ? - anh ngạc nhiên
- Em là người tuân nào cũng để một lá thư dưới tủ bàn của anh đó. - cô nắm chặt tay anh những giọt nước mắt tự rơi khiến lòng cô đau nhức, anh quay đi chỗ khác giặt tay lại lạnh giọng - Tôi và cô cho là có quen vậy thì sao?
- Em đã yêu đơn phương anh suốt 20 năm qua, em còn là con gái của Tiêu Vĩ Sơ tổng giám đốc công ty GD đây...
- Đủ rồi, cô là một người bạn thân luôn chạy theo Diệp Phàm tôi nhớ rồi. - anh bước khỏi giường mặc áo khoác định rời khỏi thì bất ngờ Mẫn Phương chạy lại ôm từ phía sau của anh dịu giọng - Có phải anh giận vì em phôi hợp với Vương Hiến lật đổ anh trong cuộc đàm thoại tới không?
- Đó là chuyện của cô, ko liên quan tới tôi. - anh gỡ tay của Mẫn Phương ra xô người của cô xuống giường đặt môi mình vào môi cô cùng hoà làm một nhưng có khoảng cách giữa anh và cô ko thể với tới dù bằng bất cứ giá nào thì anh vẫn ko thay đổi tình yêu anh dành riêng cho Diệp Phàm.
- Tôi trả cô coi như là vì cô đã yêu đơn phương tôi 20 năm. - anh vừa nói ra tim lại cảm thấy quặn đau “Đúng là cô, tôi đã cố đẩy cô ra xa thì cô lại cố tiến đến phía tôi đồ ngốc, tôi sẽ không nhớ đến cô nữa “ nhìn bóng anh ở phía xa tim cô như ngừng đập nụ hôn đó rất ấm áp trái ngược cái lạnh như băng kia của anh trái ngược hoàn toàn. Anh bước ra ngoài ngã xuống đất anh ngột ngạt khó thở thật sự bây giờ anh không biết nên vui hay buồn - Em về rồi, tôi thật sự rất hận em Mẫn Phương à.

....

* Mình muốn nói với các bạn rằng phần truyện này sẽ gắn kết rất nhiều tình huống tiếp theo. Chắc chắn có nhiều bạn thấy tào lao nhưng các bạn sẽ hiểu ở những chương tới.

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sơ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Diệp Thiên và “ H “ là cùng một người

Cô và anh đang cùng ngồi coi ti vi với một bộ phim truyền hình anh thì thông dong dùng chiếc điều khiển chuyển kênh lại vô tình bấm ngay kênh đang quảng cáo buổi trình diễn của ca sĩ trẻ Bin Boy haz lại khiến cô... khó chịu bởi hồi như ngồi trên đống lửa

“ Haz trời ơi, còn 2 tiếng nữa đến buổi trình diễn của oppa rồi... Không đi xem sẽ tiếc nuối cả đời “

Đang lẳng văng trong dòng suy nghĩ xẹt quá thì bất chợt có một tin nhắn của ai đó khiến cô vui không tả nổi “ mình mua vé rồi oppa Bin Boy về hội trường đi nhanh kéo trẻ “

“ Minh Minh, cậu coi ông chồng tương lai của mình không cho đi ở nhà giam lỏng mình đây này “

“ Haz, cậu giả vờ đau bụng hay gì đó trốn ra ngoài. “

“ No ne vờ, ông sẽ cho bác sĩ riêng về khám ở bên dưới chung cư còn có vệ sĩ canh suốt đêm trốn lên trời cũng khó thoát “

“ Haz, ông chồng mình vừa đi công tác là mình lập tức gọi cho cậu mà không bắt máy mình chỉ còn cách nhắn tin thôi. “

“ Khi này điện thoại mình hết pin xin lỗi, để mình suy nghĩ đã khi nào ông chịu buông tha thì mình lập tức gọi cho cậu. Ok “

“ Ok “ - hai người phụ nữ nói chuyện mờ mờ ám ám khiến anh cũng không biết nói gì, anh chỉ im lặng quan sát cô thôi anh là người ghét nhất cái kiểu theo dõi đời tư người khác vậy mà anh lại sử dụng một loại nghe lén cao cấp có thể ghi âm hay sao chép tin nhắn, cuộc gọi một cách dễ dàng mà người được anh tình nguyện thí nghiệm đầu tiên là cô. Anh gọi điện cho một ai đó rồi quay sang cô yêu chiều - Bảo bối hôm nay anh có việc em muốn xem buổi trình diễn của thần tượng thì cứ đi anh sẽ không cản nhưng nhớ...

- Cách xa nam nhân 10 mét. - cô hí hửng

- Đúng vậy. - anh xoa đầu cưng chiều cô, người cứng đầu bướng bỉnh như cô anh càng cảm cô càng muốn làm. Anh vừa đi cô cũng đã chuẩn bị lập tức xuống nhà xe lái chiếc Lamborghini màu đỏ sang đón Minh Minh, hai cô gái cùng nhau vui đùa thích thú khi sắp được gặp thần tượng bằng xương bằng thịt. Hai người vừa bước xuống xe đã gây sự chú ý cho tất cả những người nơi đây ghen tị có, ngưỡng mộ có... Cô là người được chú ý nhiều nhất bởi vẻ ngoài thanh lịch khi khoác trên mình chiếc đầm hồng nhạt tuy không quá hở hang lộ liễu nhưng rất duyên dáng quyến rũ, Minh Minh cũng thu hút nhiều người bởi gương mặt baby với chiếc đầm bò tới đầu gối màu xanh đen rất quyến rũ lại để lộ cặp chân trắng không tì vết, hai người vừa bước vào đã gặp đối thủ - Minh Minh, Diệp Phàm lâu quá không gặp nhỉ?

- Minh Nguyệt hình như chúng ta gặp nhau ở chương 3 rồi. - Diệp Phàm dịu dàng xen chút lạnh lùng (tị: ai không nhớ lật lại chương 3 xem nghen)
- Lúc đó tôi xuất hiện quá mờ nhạt giờ muốn ghi sâu vào lòng của độc giả nên xuất hiện tiếp thôi. - Minh Nguyệt gượng cười
- Ở đây có không khí trong lành sao tự dưng bọn mày xuất hiện thì lại ôi thôi quá. - Minh Minh huơ tay liên tục
- Cô? - Minh Nguyệt giận đỏ mặt
- Minh Minh, chúng ta vẫn mình người lớn không chấp nhất tiểu nhân. - Diệp Phàm kéo tay Minh Minh rời khỏi chỗ đó vì không muốn cãi nhau chuyện nhỏ xé lớn, Minh Nguyệt thấy vậy chỉ cười nửa miệng rồi khinh bỉ nói - Cái giá phải trả rất đắt đấy.
- ...
- Nè bọn mình lên vào phòng trang điểm đi coi ca sĩ Bin Boy đang làm gì? - Minh Minh nói khẽ vào tai của cô, cô liền gật đầu liên tục rồi chạy ra bên ngoài vì sợ bị phát hiện họ lập tức gỡ đôi giày đang làm vướng bận ra ngoài chạy một mạch lên lầu ba. Căn phòng đầu tiên không có ai canh giữ còn điện chử “ Phòng trang điểm “ Minh Minh rón rén chạy lại may mắn cửa phòng không khóa cô mở hé hé để có thể nhìn thấy thần tượng, Minh Minh dè lên người của cô để coi... Hai người thật sự rất ngạc nhiên khi thấy cảnh trước mắt
- Bin Boy, ba em vừa mở một buổi trình diễn lớn ở Hàn Quốc anh có muốn tham gia không?
- Minh Nguyệt, em muốn anh làm gì? - Bin Boy hôn lên cổ Minh Nguyệt yêu chiều
- Chia tay... - Minh Nguyệt đang nói dờ
- Nè hai cô kia chỗ này không dành cho fan hâm mộ, mau xuống dưới đi. - đang nghe giữa chừng thì hai người bị bảo vệ đuổi khỏi tầng ba, cả hai rất thắc mắc về mối quan hệ của Bin Boy và Minh Nguyệt còn âm mưu kế tiếp của họ?
- Minh Minh, cậu có thấy lạ không? Minh Nguyệt với Bin Boy rốt cuộc là có âm mưu gì?
- Chuyện này mình dễ hiểu mà ba của Minh Nguyệt là người giúp Bin Boy trở thành một ca sĩ nổi tiếng giờ cả hai mượn gió đẩy thuyền chắc chắn kết thông gia thôi.- Minh Minh đặt tay lên cằm suy nghĩ
- Chia tay? Minh suy nghĩ nếu muốn kết thông gia ao phải nói “ chia tay “? - cô nhủ mày
- Coi bộ chúng ta vẫn xem nó là bạn. - Minh Minh lắc đầu cười cười
- Nếu trước đó mình và Minh Nguyệt không yêu Vương Hạo thì sẽ không xảy ra chuyện này. - Diệp Phàm cúi mặt xuống dưới đôi mắt buồn thật buồn
- Diệp Phàm? - Minh Minh đặt tay lên vai cô
- Mình không sao, cậu gọi cho Dương Minh bảo cậu ấy sau khi tan làm đến đây ngay. - Diệp Phàm quay sang Minh Minh dịu giọng thều thào
- Không lẽ cậu muốn... - Minh Minh có chút ngạc nhiên đôi mắt khó hiểu đôi lại Diệp Phàm chỉ cười nhẹ nhàng cho qua
- ...
- Sau ánh đèn hào quang này con người thật cũng được lộ diện cô ngồi bên dưới hò reo âm ỉ khiến cô và Minh Minh cảm thấy rất tội tệ, biết được sự thật của thần tượng càng cảm thấy khinh bỉ bản thân khi hâm mộ một người hèn hạ như vậy. Cô quay mặt về phía cửa một bước tiến một bước lùi cũng không biết nên đi hay nên ở chần chừ cũng khó xử đành làm theo lý trí bước ra khỏi cửa hít thở không khí trong lành Diệp Phàm gặp hai người đàn ông đang nói chuyện ở ngoài phòng thu âm có vẻ mờ ám, cô cố ý tránh mặt đi chỗ khác nghe chuyện của họ
- Nè, tôi nghe nói ca sĩ Bin Boy nhờ anh sắp xếp cho đèn sân khấu rơi xuống người Ôn tiểu thư sao? - người đàn ông bên phải giọng thều thào
- Phải, trước đây tôi cứ tưởng lòng dạ phụ nữ là rắn độc giờ mới biết đàn ông máu lạnh đáng sợ thế nào. - người đàn ông bên trái ánh mắt có chút sợ sệt
- Ông có làm không? - người đàn ông bên phải hỏi tiếp
- Chắc chắn là làm rồi không sẽ bị tử hình ngay đó thôi tôi đi đây. - người đàn ông kia vừa trả lời xong đã nhanh chóng bỏ đi cô cũng đã nghe phân nửa câu chuyện bây giờ cô càng không thể bỏ đi phải tìm cách giải quyết bởi vì cô coi Minh Nguyệt là bạn dù cô ấy có như thế nào. Cô quay lại lòng cầu mong mọi chuyện không quá muộn nhưng thật thất vọng không kịp nữa rồi Minh Nguyệt đang đứng giữa sân khấu, cô nhanh chóng kéo Minh Minh ra ngoài kê hết tất cả rồi họ cùng bàn kế hoạch để lật ngược ván cờ.
- Sau Minh Nguyệt lại lên đó vậy?
- Thì Bin Boy giới thiệu nhà tài trợ. - Minh Minh nhủ mày
- Minh Minh cậu đi ra sân khấu tắt tất cả đèn mình sẽ nhanh chóng kéo Minh Nguyệt ra khỏi chỗ đó.

- Sao phải cứu nó chứ lúc trước...

- Chuyện cũ bỏ qua. - cô nhủ mày không cho Minh Minh nói thêm tiếng nào nữa, họ chia ra hoàn thành nhiệm vụ. Diệp Phàm vào trong chen lấn để được lên chỗ gần sân khấu nhưng lại trễ một bước chiếc đèn đang rơi xuống cô không suy nghĩ gì nhiều chạy đến đẩy Minh Nguyệt sang một bên chiếc đèn rơi xuống cách cô chỉ khoảng 1,5m thôi. Mọi người trong trường quay bị dọa đến chết Minh Nguyệt sợ hãi chạy về phía cô lo lắng mặt sắp không còn một giọt máu nào - Diệp Phàm cậu không sao chứ? Diệp Phàm mình xin lỗi tất cả tại mình không tốt, Diệp Phàm

- Cái con nhỏ này cậu coi nước mắt nước mũi dính hết lên áo đầm của mình rồi đây này. - Diệp Phàm xô cái thân đang quần lấy mình không buông

- Diệp Phàm - Minh Minh hốt hoảng từ dưới sân khấu chạy lên theo sau là cảnh sát tất cả fan hâm mộ đều ngạc nhiên khi ca sĩ Bin Boy bị bắt ngay trước mắt, Minh Nguyệt vẫn chưa hiểu nên ngăn cản cảnh sát bắt giữ Bin Boy - Thả ra.

- Minh Nguyệt cậu còn giúp kẻ hại cậu hay sao? - Diệp Phàm thở mệt cổ gồng mắng con ngốc này

- Hà? - Minh Nguyệt khó hiểu nghiêng đầu

- Chính tôi đã bày trò hại cô. - Bin Boy lạnh giọng

- Tại sao, em sai gì hả? - Minh Nguyệt gục xuống đất nước mắt không ngừng chảy ra thấm ướt khuôn mặt xinh đẹp lớp phấn vì thế cũng bị nhem nhuốc, Bin Boy vô hồn nhìn về phía Diệp Phàm ánh mắt tức giận không nói gì chỉ im lặng bước đi trong lòng có chút không vừa ý. Mọi người lặng lẽ rời khỏi trường quay cô được Minh Minh đỡ dậy còn Minh Nguyệt cứ nắm chặt tay gục xuống đất, Diệp Phàm dịu dàng nói - Minh Nguyệt à, cậu hao tổn nước mắt cho ai vậy?

- Minh, mình... - Minh Nguyệt ấp úng

- Nè cậu kia, cậu có biết Dương Minh chờ cậu suốt mấy năm qua không? - Minh Minh đỡ Minh Nguyệt dậy xô cô ấy xuống chiếc ghế khi này Bin Boy ngồi rồi mắng

- Dương Minh rất yêu cậu, cậu ấy chờ cậu suốt mấy năm qua nhưng cậu lại bỏ theo phù du như vậy có công bằng không? - Diệp Phàm lớn tiếng chất vấn Minh Nguyệt

- Minh... - Minh Nguyệt ấp úng

- Minh Nguyệt. - một tiếng nói dịu dàng nhẹ nhàng từ phía sau vang dội tới, giọng trầm ấm áp

- Anh Minh. - Minh Nguyệt chạy vội đến ôm lấy cậu đôi mắt thấm ướt được cậu lau nhanh đi chiếc áo sơ mi trắng của cậu toàn là nước mắt, nước mũi của cô thôi tuy vậy nhưng hai người vẫn rất hạnh phúc.

- Diệp Phàm, mình dìu cậu ra ngoài nha. Lâm Hùng vừa về đã đến đón mình chúng mình có hẹn nên... - Minh Minh sợ cô buồn nên cố ý tránh né

- Không sao, cậu về đi chân mình có đau gì đâu. - cô đứng yên cố gắng nén đau để cho Minh Minh yên lòng đi về, cô cũng bước ra khỏi đó vì không muốn cản trở tình yêu đang nảy nở.

Cô dựa tay vào tường bước đi vững vàng nhưng trước tiên phải gỡ bỏ đôi giày cao gót vướng bận

- Giúp người đến mức bị thương, bảo bối em tốt thật.

Một giọng nam trầm quen thuộc cô không thể quay mặt lại vì vết thương khiến chân cô đau nhức nhưng bỗng có một cảm giác như ai bế mình lên khi xoay mặt đối diện thì người đó... Là - Vương Hiến

- Sao ngạc nhiên lắm à? - anh vui miệng hỏi

- Anh đến đây làm gì? - cô không biết sao anh lại đến đây lúc sáng còn hăng hái quát mắng thần tượng của cô sao giờ lại có mặt ở đây thật là người khác khó hiểu nha.

- Nơi Vương Hiến này đến chắc chắn nơi đó là nơi hạnh phúc nhất vì bên cạnh còn có một phụ nhân không muốn rời xa. - anh lạnh lùng cách mấy thì khi ở gần cô cũng trở nên dịu dàng hẳn

- Anh giả ngôn tình à? - cô vừa hạnh phúc vừa buồn cười nhưng vẫn là hạnh phúc chiếm trọn

Anh không trả lời chỉ im lặng bế cô ra xe chiếc Lamborghini màu đỏ cứ thế mà vút xa khỏi đô thị trong dòng người xe tắc nghẽn, còn cặp tình nhân mới vẫn cùng trò chuyện trong hội trường xung quanh bao bọc bởi lớp socola tình yêu ngọt ngào

- Dương Minh, anh không buồn vì trước đây khi anh theo đuổi em, em đã hững hờ với anh sao?

- Không. - Dương Minh nắm tay cô nhìn về phía mặt trăng rồi thì thào

- Vì sao?

- Vì anh yêu em - cậu xoay mặt đối diện với cô hai con tim, hai cặp mắt nhìn nhau và thể đôi môi đã chạm lấy nhau như một tình yêu thuần khiết.

...

hai tháng sau

Tại một khách sạn sang trọng ở Trung Quốc có một bữa tiệc đình đám dành cho giới thượng lưu, tại phòng trang điểm một cô dâu xinh xắn trong chiếc váy trắng xoá dịu dàng ngồi ở ghế sofa trắng.

- Diệp Phàm - một chàng trai gương mặt lạnh toát bước vào trong tay cầm quyền nhật kí tiến về phía cô.

- Anh hai. - cô cười tươi nhìn về phía Diệp Thiên

- Hôm nay, em sẽ có cuộc sống mới sau khi yên bề gia thất rồi hay đọc nó vì nó sẽ thay thế anh bên cạnh em - anh đưa quyển sổ cho cô đôi mắt có chút buồn phiền

- Anh hai,... Chị dâu là người con gái anh yêu suốt 10 năm qua đúng không?

- Phải cô ấy là người khiến anh một thời đơn phương giờ cô ấy cũng đã cho anh một đứa bé, anh nhất định sẽ khiến cô ấy hạnh phúc em cứ yên tâm. - Diệp Thiên đã biết được tình yêu không phải thứ muốn là có phải đánh đổi rất nhiều, anh đã nghĩ thông rồi cứ im lặng bảo vệ cô em gái bé nhỏ còn hạnh phúc cứ giao cho... Em rề

Cô khoác tay Diệp Thiên ra ngoài trước con mắt ghen tị của một số người xung quanh, Vương Hiên đứng trên bục cũng rất mong đợi hạnh phúc. Diệp Thiên trao tay của cô cho anh kèm theo lời dặn dò

- Lý Nghị tôi trao em gái bé nhỏ cho cậu hay thay tôi chăm sóc con bé.

- Anh hai? - cô ngạc nhiên và mọi người cũng rất kinh ngạc “Lý Nghị là ai?” “cô trầm suy nghĩ

- Con trai ta, chỉ cần con muốn thay Lý Nghiêm trả thù ta ta sẽ thuận ý nhưng trước đó hay thay ta chăm sóc Bạch Thiên Hoa. - ông Diệp bước đến vỗ vai của Diệp Thiên à không Lý Nghị

- Chủ tịch ngài biết hết rồi sao? - Lý Nghị nhủ mảy

- Phải, con tha lỗi cho ta chứ. - ông Diệp nghiêm túc

- Không.

Anh vừa nói ra lập tức mọi người xung quanh đã ngoái đầu nhìn ông Diệp đã hạ mình xin lỗi thì anh còn muốn thứ gì nữa chứ.

- Thôi được, con muốn gì cũng được...

- Ba à, tha lỗi cho con. - Lý Nghị quý xuống xin ông tha thứ dù gì lúc trước Lý Nghiêm cũng bị hãm hại ông đã cống hiến cho tập đoàn Diệp Gia vậy mà gì một chút lỗi lầm đã bị tập đoàn sa thải, nhưng Diệp Phúc ông không bỏ qua truy cứu cho tới cùng cuối cùng cũng là do Mặc Ứng vu oan muốn cho tập đoàn Diệp Gia phá sản.

- Ta luôn luôn tha lỗi cho con mà.

- Mọi người giờ lành sắp qua rồi. - cha xứ không thể cản được phút giây đoàn tụ này nhưng qua giờ lành chắc chắn sẽ không nên.

- Cha xứ cứ tiếp tục đi. - ông Diệp kéo anh xuống ghế khách rồi buổi tiệc bắt đầu tiếp tục, cha xứ quay về phía anh rồi nói - Vương Hiên con có đồng ý lấy Diệp Phàm làm vợ dù có nghèo khổ hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh... Con có đồng ý không?

- Con đồng ý. - Vương Hiên nhìn về phía cô ánh mắt dịu dàng

- Diệp Phàm con có đồng ý lấy Vương Hiên làm chồng cho dù nghèo khổ hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh... con có đồng ý không?

- Con đồng ý. - Diệp Phàm cười tươi nhìn về anh đôi mắt hạnh phúc

- Chú rể con đeo nhẫn cho cô dâu đi.

- Dương Minh. - anh nhìn về phía cậu, cậu thì đang nhìn cô dâu phụ Minh Nguyệt cười hoài không để ý anh kiên nhẫn gọi thêm lần nữa - Dương Minh.

- Hả? - cậu giờ mới tỉnh hồi lại vì nãy giờ chẳng nghe gì

- Nhẫn. - anh cười cười nghiêng răng nói

- Nhấn gì? - Dương Minh ngây thơ
- Cậu đừng có giỡn nữa chết người thật đó. - Vương Hiên nhún mày nghiêng răng
- Tôi cũng không nhớ mình để ở đâu rồi? Anh có thấy tôi để ở đâu không?
- Cậu giữ sau hỏi tôi. - Vương Hiên ngực nóng bừng bừng đã đến lúc này rồi không lẽ cậu làm mất anh nhất định sẽ chết nếu hôm nay không lấy được Diệp Phàm.
- Minh Nguyệt em có giữ nhẫn cô dâu không? - Dương Minh hoảng hốt quay qua hỏi Mẫn Phương
- Không có em chỉ giữ nhẫn chú rể thôi. - Minh Nguyệt rồi rầm trả lời
- haz. Nè trả nhẫn nè - Phong Thiên đùa giỡn đã đủ mới giao trả anh
- Phong Thiên. - anh, Dương Minh, Lý Nghị nhìn hấn bằng đôi mắt toét lửa hấn liên tục nuốt nước bọt vì nhất định sau đám cưới cả ba người họ sẽ trừng phạt cậu cho xem. Đã tìm thấy nhẫn cô dâu anh liền đeo ngay cho cô vì sợ một lần nữa đánh mất.
- Đời này, kiếp này Vương Hiên chỉ một lòng, một dạ yêu Diệp Phàm nguyên không thay đổi cho dù kiếp sau có làm trâu, làm ngựa cũng nguyên một lòng thủy chung với Diệp Phàm. - Vương Hiên vừa đeo nhẫn vừa đọc lời thề
- Cô dâu đeo nhẫn cho chú rể.
- Đời này kiếp này Diệp Phàm chỉ một lòng một dạ yêu Vương Hiên, dù cho có làm trâu làm ngựa ở kiếp sau cũng nguyên một thủy chung với Vương Hiên. - Diệp Phàm cũng vừa đeo nhẫn vừa đọc lời thề
- Niềm vui sớm qua. - một giọng nam lạnh lẽo băng giá xẹt quá mọi người quay đầu lại nhìn... Ca sĩ Bin Boy
- Bin Boy, anh còn muốn gì nữa. - Minh Nguyệt tức giận
- Cầm miệng, thứ đàn bà như cô không đáng nói chuyện với tôi. Nếu không vì cô tôi đã không thể này - Bin Boy lạnh lẽo ánh mắt vô tình nhìn về phía Minh Nguyệt
- “câu chuyện dang dở hai tháng trước
- Chia tay... Quê Hoa đi, cô ta không hợp với anh đâu!
- Sao em nói vậy? - Bin Boy khó chịu hỏi
- Cô ta là con gái của nhân viên dọn vệ sinh nói thẳng là lao công bản tiền không hợp với anh, nó sẽ khiến anh từ một siêu sao xuống một thường dân nhanh thôi. - Minh Nguyệt vừa nói vừa liếm vành tai của Bin Boy giọng có chút ma mị
- Không, anh có thể bên em suốt đời nhưng không thể chia tay Quê Hoa - Bin Boy gỡ bàn tay của Minh Nguyệt ra khỏi người anh nhanh chóng bỏ đi chỗ khác
- Hừ, vậy nếu cô ấy biết anh phản bội cô ấy thì sao? Cô ấy có còn yêu anh nữa không? - Minh Nguyệt tức giận nói xong bỏ ra ngoài Bin Boy đem tất cả lòng căm hận dồn về chiếc đèn sân khấu
- Còn cô nữa Diệp Phàm, nếu không tại cô Thì tất cả kế hoạch của tôi đã thành công rồi tôi nhất định sẽ giết cô - Bin Boy cầm con dao nhắm thẳng về phía cô Vương Hiên định chạy ra can nhưng chậm hơn phát súng của một ai đó, người đàn ông đó gỡ mắt kính ra nhìn về phía Bin Boy đẩy hấn ta ngã xuống đất rồi lạnh giọng - Biết tôi chứ?
- Anh Thiên. - Bin Boy nhìn qua đã lập tức sợ hãi van xin tha mạng - Anh Thiên em sai rồi tha cho em
- A Tán mạng hấn ta đi. - người đàn ông đó lạnh lùng đến mức tàn nhẫn
- Anh hai. - Diệp Phàm không biết vì sao lại mở miệng gọi ân nhân là “anh hai” thân thiết như vậy nhưng cô biết cái cảm giác âm áp, an toàn này ngoài Vương Hiên ra thì người đàn ông này đứng thứ hai.
- Diệp Phàm, em nhận ra tôi sao. - người đàn ông đó cười nửa miệng ánh mắt âm áp
- Anh cũng là “H” đúng không? - cô ngạc nhiên
- Diệp Phàm quả thật em rất thông minh. - người đàn ông đó cười thích thú
- Diệp Thiên, cuối cùng con đã về. - ông Diệp vui sướng
- Con chào ba. - Diệp Thiên thật sự cuối cùng cũng xuất hiện.

Chương 21: Diệp Phàm đi đánh ghen nguy hiểm cho Vương Hiên

Hôn lễ vừa kết thúc anh và cô giao hết tất cả công việc còn dang dở cho ba mẹ hai bên lo liệu rồi cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, trên máy bay tư nhân hạng vip anh đặt cô lên đùi mình rồi nói:

- Trên đời này có rất nhiều phụ nữ sao anh lại chọn một cô gái như em làm vợ nhỉ?

- Hối hận khi lấy em rồi sao? - cô chu chu môi cười

- * Mím cười * nhìn lại bao nhiêu việc còn dang dở nay lại cùng em đi tiếp rồi. - anh ôm cô vào lòng áp mặt vào ngực cô con dục vọng ngày càng lấn át khiến anh không muốn ăn cô cũng không được tranh thủ còn 6 tiếng nữa mới đến nơi thuận cho công việc. Anh bế cô lên đi về phía phòng ngủ hai người chuẩn bị triển miên, anh đặt cô xuống giường luồn tay vào áo cô cới từng cái móc áo ngực rồi xé rách không nương tay chiếc váy hàng hiệu do Lâm Hùng tự mình thiết kế tặng nhân ngày cưới của cô và anh, anh hôn lên trán cô rồi đến mắt, mũi và dừng lại trước bờ môi hồng hào của cô, giọng anh thật ma mị nói vào tai cô - Đêm động phòng này anh sẽ ăn hết em

Cô không nói gì ngoài tiếng thở nhẹ từng nhịp một thở vào tai anh như một sự khích lệ tinh thần, cô hôn nhẹ trên vành tai của anh cảm thấy một vị ngọt lạ thường phải chăng là vị ngọt của tình yêu hay sao? Anh và cô cùng triển miên trên máy bay đến khi đã thấm mệt cả hai mới dừng lại, anh ôm cô vào lòng nói - Diệp Phàm anh yêu em, yêu em rất nhiều.

- Em cũng yêu anh. - Diệp Phàm choàng tay ôm anh khắp căn phòng chỉ có duy nhất một màu của sự hạnh phúc...

Mấy năm sau

- Ba có thôi ngay không, con nói rồi tối nay con sẽ ngủ với mẹ. - Tiểu Chánh mới 8 tuổi đã là một cậu thủ nhỏ với các giải vô địch trong trường.

- Tiểu Tần anh trai con vừa đi du học về đã muốn ngủ chung vợ ta nay tới con nữa hay sao? - anh lạnh một chút ôn nhu một chút đáng vẻ cũng không chịu thiệt

- Sao ba cứ thích lôi con vô như vậy, mẹ là của chung bây giờ ba chỉ chia sẻ một chút cũng ko được hay sao? - Tiểu Tần bây giờ đã là học sinh trung học cao ráo như anh lại còn rất lạnh lùng nhưng lại đáng yêu khi tranh giành mẹ với ba mình

- Anh hai, ba lúc nào muốn cướp mẹ của chúng ta hết. - Tiểu Chánh chạy ra oa oa cái miệng

- Ba xem ngay cả Tiểu Chánh còn ghét ba đấy. - Tiểu Tần, Tiểu Chánh thật là không sợ trời không sợ đất mà ngay cả việc đấy cũng dám nói anh như bị lửa thiêu đốt toàn thân nóng bừng bừng

- Tiểu Tần con vừa từ hạng nhất xuống hạng ba ở trường không biết ba có nên nói với mẹ con không đây, nếu như vậy cô ấy biết liền lập tức không thương con nữa thì sao. - anh không cãi với con nít đành dùng chiêu của Hiên để trị tội

- Anh hai? - Tiểu Chánh bây giờ có thể được mẹ hết lòng thương yêu rồi không vui sao được

- Nhóc con đừng vui vội con vừa mới kiểm tra trắc nghiệm môn toán vậy bao nhiêu điểm? Nếu ba nhớ không lầm thì chỉ có 36 điểm thôi đúng không? - anh không ngừng dùng chiêu của Hiên để trị bọn con trai thối này cho biết hậu quả của việc ngay cả nương tử của ta cũng dám giành

- Ba cha con không phụ em sao? Minh em với Vũ Phàm muốn nghỉ thờ đây này. - Diệp Phàm từ trong nhà bếp bước ra vừa lau tay vừa than thở theo sau là một cô gái xinh đẹp khuôn mặt như một kho tượng được đúc kết y như cô, cô bé mang theo ba cái khăn ướt phát cho cả ba rồi nói - Ba và hai anh mau lau tay rồi vào ăn cơm, mẹ nói lâu rồi không sử dụng võ thuật với ai muốn thử tài nghệ đấy.

- Bà xã yêu, không nên kích động ảnh hưởng đến thai nhi.

- Hà nữa sao? - cả ba đứa trẻ đồng thanh anh và cô cũng rất ngạc nhiên thật là cô có phải heo không? Sao cứ sanh con như thế, cũng đúng tên sắc lang Vương Hiên kia cứ liên tục cực hình tra tấn cô mỗi đêm lúc vui cũng như lúc không vui cô luôn bị anh đem ra xả stress.

- Không cần ngạc nhiên, mẹ đi siêu âm rồi ăn xong mẹ sẽ nói. - cô từ tốn xoay vào trong làm cho ai ai cũng khó hiểu

- Diệp Phàm em nói thật cho anh biết là trai hay gái?

- Ba à, mẹ đã nói là sau bữa ăn mà. - Tiểu Tần được lúc mẹ không bênh ba tranh cơ hội lấy lòng mẹ cho tới được mẹ ôm ngủ

- Hạng 3, - anh chỉ vừa nhắc là cậu bé liền im lặng không dám nói gì nữa, cô cũng im lặng mà ăn nhiều rau xanh để tốt cho thai nhi. Bữa cơm vừa kết thúc cô lập tức bị anh cùng đám con lôi ra phòng khách không ngừng chần vãn - Mẹ à là trai hay gái?

- Dĩ nhiên là trai phải cho nó đá banh với anh chứ. - Vũ Phạm vừa nói hết câu thì Tiểu Chánh lập tức cướp lời

- Nói bậy là con gái. - anh nhú mày

- Là trai hay gái vậy mẹ? - Tiểu Tần ngăn chặn hết lời nói rồi một phát nhanh đến ôm tay cô nũng nịu

- Là song nhi. - Diệp Phạm cười tươi

- Song Nhi là tên con gái. - Vũ Phạm đặt tay lên cằm

- Con trai cũng tên Song Nhi được mà. - Tiểu Chánh nhất quyết là bé trai

- Không phải, là song thai nhi. - Diệp Phạm thật buồn vì độ thông minh của hai đứa con mình nhưng đổi lại anh và Tiểu Tần lại có cùng suy nghĩ và lời nói

- Quả vậy là vừa trai vừa gái sao mẹ? - Vũ Phạm nhảy cẫng lên người cô nhõng nhẽo

- Phải. - Diệp Phạm tay thì ôm Vũ Phạm tay còn lại vuốt tóc Tiểu Tần.

- Vậy con sắp có em trai, em gái rồi. Một đứa thì làm cầu thủ, một đứa thì cô vũ vui quá. - Tiểu Chánh nhảy nhót như một chú chim vừa mới biết bay vậy nha

Riêng Vương Hiên ngoài tâm trạng lo âu ra thì chẳng còn gì, hai đứa con trai đã làm anh đủ phiền nay thêm một đứa anh thật là chẳng muốn chia sẻ vợ yêu đâu.

Cả một gia đình thật sự hạnh phúc cuối cùng cô đã cùng anh đi đến đoạn đường gian nan này bây giờ cũng đã có thể mang thai cho anh nữa rồi, tối đó anh dẫn cô lên sân thượng hóng gió mát một chút cũng sẽ tốt cho thai nhi mà. Anh ôm cô ở phía sau rồi thủ thủ vào tai của cô - Bà xã, chúng ta kết hôn đến đây đã hơn 8 năm rồi đúng không?

- Đúng vậy, thời gia trôi qua nhanh thật mới đây chúng ta đã có ba đứa con rồi.

- Bà xã. - anh xoay cô về phía mình rồi đặt môi mình lên môi cô chiếm lấy không buông tha, anh luồn tay vào áo cô nhưng chưa làm được gì thì cô đã ngăn lại

- Không được ảnh hưởng đến thai nhi mất.

- Haz, được rồi vì em vì con. - anh nói rồi bế cô lên đi thẳng xuống nhà haz không phải vì sợ anh mà là sợ con trai, con gái cô sẽ mắc bệnh biến thái của anh. Cô nằm trên tay anh ánh mắt dịu dàng của anh khiến cô rất vui rất hạnh phúc, cô không biết có phải mình đã quá tham lam hay không cô có anh có tất cả mọi thứ.

- Anh à, có phải em rất tham lam không?

- Sao vậy? - anh ngạc nhiên

- Vì em có anh, có sự giàu sang, có anh trai, có con gái xinh đẹp, có con trai tài giỏi... Em cũng không biết có phải kiếp trước mình đã quá thiếu thốn nên kiếp này mới được một cuộc sống sung túc như thế này hay không?. - cô ôm anh ánh mắt nhìn về phía cửa sổ đôi mắt chờ đợi một câu trả lời nào đó

- Vợ yêu à, em không tham lam vì ông trời thương anh thôi.

- Gi ông trời thương tội mình thì có. - Tiểu Tần, Tiểu Chánh và Vũ Phạm vì muốn biết xem ba có nói xấu ba người họ trước mặt mẹ mình không? Nhưng nghe anh nói cả ba có chút bó tay

- Sao ông trời thương anh, đáng ra thương em chứ?

- Ông trời tội khi anh không có vợ bên cạnh nên cho em làm vợ ấy mà. - anh cười cười

- Anh thiệt là. - cô đánh vào ngực anh

- Vợ yêu anh rất đẹp trai phải không? - anh ôm cô rồi dịu dàng nói làm như rất vô tội

- Ba à thôi đi, ba xấu hoặc à không hợp với mẹ con xiu nào. - Tiểu Chánh không thể chịu nổi ba mình khoe khoang nên đã dùng chìa khóa phụ để mở cửa tông vào máng anh gương mặt phình lên trông vô cùng đáng yêu

- Ba oi là ba, ba với cô Trịnh Trình Trâm gì đó bên nhau bị người ta chụp ảnh lên báo nè vậy ba khi bên cô ấy có nói như ở bên mẹ không? - Vũ Phạm tức giận đáng yêu nhưng lại vô tình quệt diêm cháy nhà mất rồi

- Vương Tiểu Hiền. - cô ngồi bên cạnh bưng bưng sát khí giết người gương mặt thoáng chút đã thay đổi lạnh lùng một chút nghiêm túc hỏi anh - Trịnh Trình Trâm là ai vậy anh?

- Ờ là... Là, là... - anh ấp úng

- Là ai? - cô cười lạnh

- Là Trịnh Trình Trâm. - anh tự nhiên cười nhẹ nhàng rồi nói không phải sợ cô ghen mà là sợ ảnh hưởng đến thai nhi thôi. Trịnh Trình Trâm một cô ca sĩ cũng thuộc loại gái bá mồm vậy á theo anh như sam, thật sự anh không để ý tới cô ta nếu không phải vì hợp đồng 100 tỷ ở nước ngoài với ba của cô ta thì anh đã không đồng ý gặp mặt riêng như vậy rồi. Giờ anh chả biết giải thích sao với cô cho trọn vẹn nữa anh chỉ sợ cô đau lòng dẫn đến ảnh hưởng sức khỏe mẹ con, cô không nói gì nhiều vốn vẹn hai từ giá lạnh

- Ra ngoài.

- Hà? - anh ngạc nhiên, cô thì rất bình thường đưa gối cho anh rồi lạnh giọng nói tiếp - Ra ngoài ngủ đi anh.

- VỢ à, ngủ sofa đau lưng lắm...

- Biệt thự Vương Diệp có tất cả 16 phòng muốn ngủ ở đâu thì tùy. - nói rồi cô đắp chăn lên đầu tiếp tục ngủ anh dù rất muốn nắn nỉ nhưng bị đám con phản bội đẩy ra ngoài. Khi mọi người đã ra khỏi phòng thì cô bắt đầu thực hiện một thứ vui vẻ lắm nha, cô gọi cho một ai đó

- Mẫn Phương em với chị đi đánh ghen không?

...

Sáng anh thức dậy sớm vì tối qua anh ko tài nào chợp mắt được cứ lo lo làm sao nên mới sáng ra đã qua phòng tìm cô nhưng không gặp chỉ có một tờ giấy dán trên tấm gương cùng một vết hôn rõ rệt “Chồng yêu, em đi đánh ghen đây “

- Diệp Phàm? - anh thật sự vô tội mà bây giờ cô đi đánh ghen khác nào thừa nhận cho công chúng biết anh phản bội cô khi đó, khi đó... Cô sẽ ly dị với anh sao?

Tại một công viên lớn nằm ngay trung tâm thành phố, người phụ nữ với chiếc váy đỏ đỏ đứng đó chính là Diệp Phàm phu nhân lạnh lùng nhất.

- Trịnh Trình Trâm đã đồng ý đến buổi tiệc rồi.

- Mẫn Phương chị khéo ăn nói quá. - cô cười nửa miệng

- Cô ta quả thật là thứ gái rẻ tiền mà, đường đường là con gái của một chủ tịch tập đoàn lớn nhất Hàn Quốc vậy mà ha ha. - Mẫn Phương cười khinh bỉ

- Đó không phải lâu dài, bây giờ tập đoàn sắp tới lúc phá sản muốn duy trì phải có công ty khác hợp tác. - Diệp Phàm khoanh tay cười một cái, nụ cười không hồn rất đáng sợ

Bạn đang đọc truyện *Chủ tịch Lạnh Lùng, Lại Sợ Vợ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.